

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

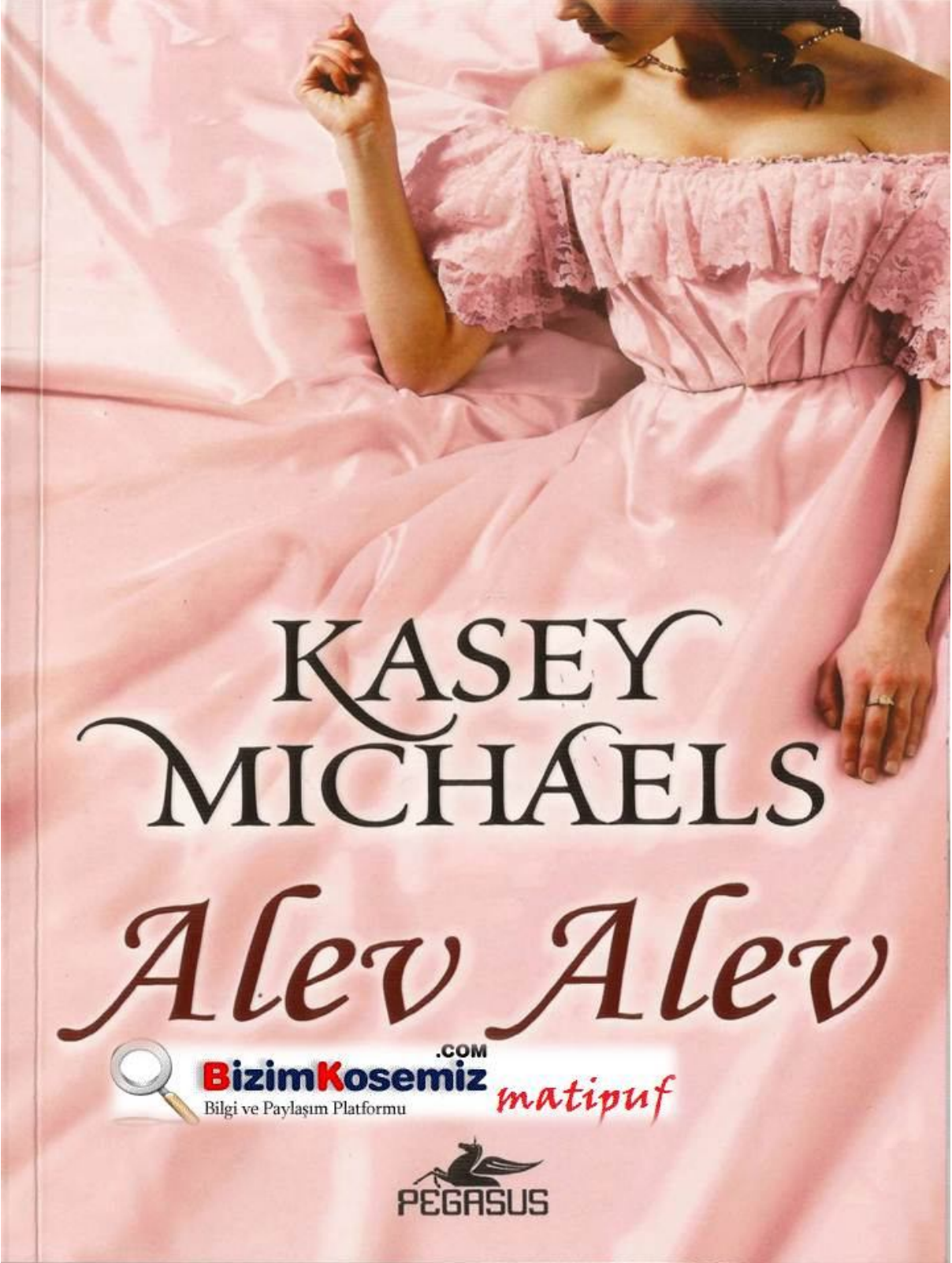
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KASEY MICHAELS

Alev Alev

BizimKosemiz.COM
Bilgi ve Paylaşım Platformu

matipuf

Pegasus Yayınları: 517

Bestseller Roman: 204

ALEV ALEV

KASEY MICHAELS Özgün Adı: HOW TO TAME A LADY

Editör: Çiçek Eriş

Bilgisayar Uygulama: Meral Gök

Kapak Baskı: Zirve Ofset

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaası

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok.

No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Mayıs 2012

ISBN: 978-605-5289-43-0

PEGASUS YAYINLARI © Türkçe Yayın Hakları, 2012

Copyright © 2009, Kathryn Seidick

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Enterprises II B.V/ S.à.r.l'den alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

KASEY MICHAELS

Daughtry Ailesi - 2

ALEV ALEV

İngilizceden Çeviren:

SEDEN GÜREL

PEGASUS YAYINLARI

Sevgili okuyucu,

At sırtında, beş sııklı bir engelin üzerinden atlar mıydınız? Macera yaşamak için mi doğdunuz? Her şeyi yapabilecek cesaretiniz var mı? Yıldızlara ulaşmak ve tüm kurallara meydan okumak ister misiniz?

Cevabınız evet ise Nicole Daughtry sizin kardeşiniz sayılır. Ama her halükârda Nicole yüreğimizin en derinlerinde, en azından bir süreliğine olmak istediğimiz kişi.

Nicole, Lucas Paine'le karşılaştığında sofistike Marki hayatında ilk kez söyleyecek tek kelime dahi bulamamıştı.

Nicole'e baktığında evliliği düşündü (tabii bir erkeğin inanılmaz güzellikteki bir kadınla karşılaştığı anda düşünme eğiliminde olduğu diğer şeyleri de).

Kız da utanmazca ona baktı ve aklından şu geçti: Macera!

Bunun üstüne bir maceraya atıldılar. Vicdansız ve hain bir adamın tutkusu ve hırsları onları tehlikeye sürüklerken birbirlerine olan arzuları, onları tüketen açlıkları ve düzene karşı çıkma çabaları, ortak tutkuları sayesinde her şeyin üstünde yer aldı.

Bu kitabı okumaktan hoşlanacağınızı umuyorum. Daughtry ailesinin yeni hikâyeleri de çok yakında raflarda yerini alacak. Nicole'ün ağabeyi Rafe Daughtry'nin hikâyesini anlatan Sımsıcak, raflardaki yerini çoktan almış durumda.

Bu arada Nicole'ün bir ikizi olduğunu söylemeden geçmeyelim... Son derece tedbirli ve dikkatli olan Lydia. Onun hikâyesine de hazırlanın. İyi okumalar! Kasey Michaels

Ben rahat rahat parçalanabileyim diye beni bir arada tutan Missy Augustine'e teşekkür ederim!

GİRİŞ

At ve binicisi zincirlerinden boşanmış bir enerjiyle ağaçların arasından fırladıkları anda uzun kulaklı tavşanlar kovuklarına girebilmek için savaşımaya başladılar. Ağaçların üzerindeki kuşlar kaçarak, alışılmadık bir maviliğe sahip olan gökyüzünü siyah bedenleriyle kararttılar.

Nallar arazideki yumuşak toprakla buluştu. Kısarak hızla yere indikten sonra dörtnala koşusuna kaldığı yerden devam etti.

Binici, başını kısrağın boynuna iyice yapıştırmıştı, dizginleri iki eliyle tutuyordu, dirsekleri açık ve yukarıdaydı, üzengilerin üzerinde neredeyse ayağa kalkmıştı, dizleri atın böğrüne sımsıkı yapışmış, yarışan jokeyler gibi zıphıyordu.

Hem at hem de binici gidecekleri yolu çok iyi biliyordu. Önce çalı çitler, ardından da arazinin diğer ucundaki alçak kapı. Üç metrelik bir meyilin önündeki çok yüksek olmayan geniş taş duvar ve çamura iniş.

Uzun ve özgür bir dörtnala koşudan sonra da beş sııklı kapı. Beş sııklı kapı esas denemeydi. Tam bir meydan okumaydı. O arkalarında kaldığı anda muhteşem zafer onların olacaktı.

Kısarak son derece güçlü ve hızlı bir attı ama kontrol binicideydi. Kontrol önemliydi; her şeyi bu belirliyordu. Çevredekileri kontrol etmek. Beynini, yüreğini ve kaderini kontrol etmek.

Ve bu kontrol insana hürriyetini kazandırıyordu.

Önemsiz engeller geçilmişti, beş sııklı kapı ileride görünmeye başlamıştı. Bu yüreksizlerin ya da ortalama bir yeteneğe sahip olanların yapabileceği bir atlayış değildi. Beceri ve güven gerektirirdi. Belki biraz da şans.

Ama bu binici zaten hep şanslıydı.

Kısrağın başı hafifçe sallandı ve adımlarının arası açılırken ileri doğru uzandı, boyun kasları iyice gerildi, sıcak nefesi sabah serinliğinde beyaz buhar bulutları oluşturuyordu.

Binici kısarakla bütünleşti, hareketleri iç içe geçti, kısrağın havalanmadan önce son kez dizlerini bükerek yaylandığını hissetti.

At ve binicisi sıçrayışı bir bütün olarak gerçekleştirdiler. Yükselerek. Uçarak. Yeryüzünden ve tüm kaygılarından arınarak. Dünya onları aşağıda beklemeye devam ederken mutluluk dolu bir an boyunca tamamen sessizleşmişti.

Ve sonra kısrağın toynakları tekrar yeryüzüne dokundu, bu toynaklar aynı kararlılıkla toprağa güm, güm, güm diye vurmaya devam ederken, üzengilerin üzerinde tamamıyla ayağa kalkmış olan

binicinin kalp atışlarıyla eşleşti. Eldivenli bir el yünlü beresine uzanarak onu çıkardı ve bir zafer bayrağı gibi havada sallamaya başladı.

Kömür karası saçlar artık berenin içinde gizlenmiyordu, serbestçe rüzgârda uçuşuyorlardı. Gülümsemek, flört etmek, öpüşmek ve umut dolu rüyalarla sonrasındaki umutsuzlukları yaşamak için yaratılmış olan o dolgun, geniş dudaklar aralandı ve oradan çıkan bir zafer çığlığı tüm arazide yankılandı.

Koyu renkli kirpiklerin altındaki menekşe parıltılarına sahip olan gözler, kalkık burun ve o şehvetli dudaklarla bir tezat oluşturan masumiyet belirtisi çillerle kaplı elmacık kemiklerinin üzerinde dans etti.

O kömür karası saçları okşayan rüzgâr, ten rengi binici pantolonunun içine sokulmuş olan beyaz erkek gömleğini okşayarak seksi göğüsleri de yalıyor hatta onları iyice meydana çıkararak bir çapkının bile ahlaksız bulacağı bir görüntü sergilemelerine sebep oluyordu.

On sekiz yaşındaki Leydi Nicole Daughtry pek çok kişinin kendisini güzel olarak betimleyebileceğinin farkındaydı. Ve farklı. Aslında genç, cesur, yürekli ve hayat doluydu. Son derece özgürdü.

Bugün bu gençliği, neşeyi ve özgürlüğü kutlama günüydü. Yarın ise bir dünyaya veda edip yeni bir dünyaya, ilk Londra balo dönemine merhaba deme ve ona da beş sııklı engel gibi meydan okuma günü olacaktı.

Mağrurdu, sonuç ise şimdiden belliydi.

Mart 1816

Basingstoke Markisi Lucas Paine, koyu sarı gür saçları, açık mavi gözleri, kaslı ve ince bedeniyle klasik tarzda bir yakışıklılığa sahipti. Kusursuz bir giyim tarzı, mükemmel görgüsü ve tavırları vardı; dul annesini el üstünde tutar, köpeklerine iyi davranırdı.

Sokakta gezerken şapkasının ucuna dokunarak herkesi selamlar ve en iyi kulüplere giderdi. Mükemmel bir binici, birinci sınıf bir sürücüydü, boks salonlarına da yabancı değildi ve son derece başarılıydı ama o, ince kılıcıyla yumruklarından daha başarılı olduğunu söylerdi. Enfiye kullanmaz, caka satmazdı, dansa kaldırılmayan tüm kadınlarla dans eder, yaşlı dulları pohpohlar ve gerçek anlamda kumar asla oynamazdı.

Marki'nin müteveffa babasının karıştığı düşünülen birtakım skandallar vardı ama bunların hiçbirisi oğluna dokunmamıştı.

Arkadaşı olan Yalding Vikontu Fletcher Sutton bu mart öğleninde, birlikte Bond Sokağı'nda dolaşırken bir kaşını karanlık bulutlara doğru kaldırarak Marki'nin havayı da kontrol etmeyi başarırsa kesinlikle Tanrı katına yükselebileceğini söylemişti.

Hem Lucas hem de Fletcher bu tatsız havanın, dinmeyen yağmurların ve soğğun, kısacası güneş yüzü görmemelerinin sebebini biliyordu. Yaklaşık bir yıl önce dünyanın bambaşka bir yerinde bulunan Tambora'da yaşanmış olan volkanik patlamanın İngiltere ve Avrupa'yı böylesine etkilemesi hiç akla yatkın gibi durmasa da sebep buydu.

"Hiç sesin çıkmıyor," dedi Fletcher büyük siyah şemsiyelerini açmak için duraksadıklarında. İnce ince yağın yağmur hızlanmıştı, birkaç dakika içinde sağanağa dönüşecekti. "Hâlâ dün White's'ta Lord Harper'ın söylediklerini mi düşünüyorsun? Cenaze törenlerinde bile daha keyifli konuşmalar duyduğunu söylemesi ve arkadaşlarıyla birlikte sana sırt çevirmesi elbette nezakete sığmıyor ama yine de haklı olduğu taraflar vardı."

Yalding Vikontu Londra'nın önemli kulüplerinden birinde yaşanan olaya atıfta bulunuyordu. En yumuşak betimlemeyle bile bir soytarıdan başka bir şey olamayan Lord Harper "her sokağa çıktığında yanaşıp parasını almak için dil döken dilenciler ve diğer aşağılık yaratıklar" hakkında bir yorum yapmıştı.

Lucas kendini bile şaşırtan bir tutkuyla bu aç, üşüyen ve korku içinde yaşayan insanları savunmaya başlamış hatta orada bulunanları, bu vatandaşlara yardım eli uzatılmazsa sonuçların çok ciddi boyutlara ulaşabileceği konusunda uyarmıştı.

Aslında bu son derece iyi bir savdı, hatta mükemmel bir ilham kaynağı olduğu bile söylenebilirdi. Fakat kimse kulak asmamıştı.

Lucas arkadaşına baktı, kaşlarından biri kalkmıştı. "O soytarının fikirlerinden içim karardığı gün koşarak eve gidip boğazımı keserim."

Fletcher başını sallayarak onu onayladı. "Pekâlâ, sorun nedir o zaman? Hava mı? Bundan yakınmanın hiçbir anlamı yok, yakın zamanda bir gelişme olmayacağını söyleyen sensin. Yeni çizmelerin mi vuruyor? Ama onları Hoby'den aldın, değil mi? Öyleyse vurmazlar. Fakat en yakın dostun seni bırakıp gitmiş gibi bir havan var ki bu da olmadı çünkü buradayım. İşin aslında bir dahaki sefere kendini komik duruma düşürmekten sakın çekinme, ben iskemlenin tepesine çıkıp dinleyn, dinleyn, diye bağırarak seni sonuna kadar desteklerim."

"Öyle mi? Buna nasıl sevindim anlatamam Fletcher, gerçekten. Ama bu zarif hareketinin beni desteklemek için mi yoksa kendimi daha da komik duruma düşürmem için mi yapılacağını tam olarak kestiremedim."

Yirmi beş yaşında, açık kahverengi gözlerinde kıvılcımlar uçuşan, yanaklarında afacan bir çift gamzesi bulunan, yakışıklı bir genç olan Yalding Vikontu başını arkaya atarak bir kahkaha savurdu. "İşin güzel yanı da bu zaten, hiçbir zaman hangisi olduğunu bilemeyeceksin."

"Ne oluyor biliyor musun Fletcher? Asla öğrenmiyoruz. Sevgili Naip Prens'in kaçış planları yapmasının üzerinden çok uzun süre geçmedi, sadık hizmetkârları tıpkı Fransızların krallarına karşı ayaklandıkları gibi ayaklanmak üzereydi. Şimdi de bu lanet volkanın patlaması yüzünden fiyatlar artıyor, çiftçiler işlerini kaybetme riskiyle karşı karşıya kalıyor, cesur askerlerimiz acı çekiyor ve çocuklarımız yiyecek taze sebze bulamadıkları için hasta düşüyor. Bu duruma ve kaçınılmaz sonuçlarına hazırlıklı değiliz. Halk çok huzursuz."

"Evet, evet söylediklerini hatırlıyorum ama artık dur. Lord Harper'dan alıntı yapacak olursam çok keyifli bir konuşma olmadığını söylemem gerekiyor. Ve sonuna kadar haklı olduğunu da söyleyemeyeceğim, Lucas. Hükümetimiz birtakım önlemler alıyor, senin takdir edeceğin doğrultuda önlemler olmayabilirler ama... Dikkat et!"

Lucas kaldırımı baktığı anda bir sundurmanın altında durup hizmetçinin şemsiye açmasını bekleyen başka bir genç kadına bakarak üzerine doğru koşan genç kadını gördü.

"Hanım evladı olma, Lydia. Araba hemen şuracıktayken, erimezsün korkma. Sadece iki adım... Ah!"

Lucas kadını kollarından yakalayarak tam önünde tuttu. "Sakin olun genç bayan. Bir öğretmen gibi ders vermek istemem ama insanın nerede olduğunu ve nereye gittiğini görmesinde her zaman fayda vardır."

Boyu ancak göğsüne kadar gelen genç kadın başını kaldırdı ve şapkasının geniş kenarının altından yüzünü görebilmesi mümkün oldu, kız ona dik dik bakıyordu.

En son ne zaman böyle gözler görmüştü? Böyle bir göz olması mümkün müydü? Güneşle yıkanmış gibi menekşe parıltılarına sahip böylesine koyu mavi, yaşam dolu, korkusuz, eğlenen ve cüretkâr gözler. Ona... Ona ne gibi bakıyordu? Kalp şeklindeki yüzü mükemmel siyah saçlarla çevriliydi, yüzünün ortasına hokka gibi yerleşen bir burnu, dolgun alt dudağı ve sağ yanağında belli belirsiz bir gamzesi vardı. Şeftalili kremaya benzeyen teni ve üzerine serpilmiş olan çilleri onu dokunmaya davet eder gibiydi, parmak uçlarını, dilini onların üzerinde gezdirmek...

"Evet," dedi kız alt dudağını düzgün dişleriyle ısırırken yüzünü süzerek, "bu açıklamada yatan bilgeliğin farkındayım. Ama nerede olduğumu zaten biliyorum ve her zaman önümde ne olduğu da ilgimi sonuna kadar çekmiştir. Beni artık bırakabilirsiniz."

Lucas en son ne zaman yüzünün kızardığını hatırlamıyordu ama işin içindeki bir kadınsa bunun cevabının asla olduğunu biliyordu ve söyleyecek bir şey bulma konusunda bocaladı.

"Lucas?" Fletcher arkadaşını dirseğiyle dürttü. "Onu bırakabileceğini söyledi."

Kendini kontrol altına aldı ama bunun için bilinçli bir çaba harcaması gerekti. "Evet, elbette. Beni affedin, genç bayan. Çarpışmamızdan herhangi bir yara almadığınızdan emin olmak istedim."

"Yaşayacağımdan eminim bayım, teşekkür ederim. Ah, işte çatık kaşlı kardeşim de geliyor, en azından onuncu kez artık Ashurst Malikânesi'nde olmadığımıza ve Londra sokaklarının kendi kasabamızdaki gibi olmadığına dair beni haşlamak üzere dudaklarını aralamış. Gerçi ben neden böyle düşündüğünü hâlâ anlayamıyorum. Bond Sokağı'nın ortasında kimse kimseye bir kötülük yapamaz."

"Ben hiç öyle düşünmezdim, hanımefendi. Kafamıza koymuş olsak son derece kötü hareketler sergileyebiliriz," dedi Fletcher Lucas'a göz kırparak, arkadaşının biraz fazla etkilenmiş olduğunun farkındaydı.

"Ashurst Malikânesi mi dediniz?" diye sordu Lucas yeniden bu genç ve güzel kadına dönerek, o nefis teni yağmurun altında ısıtılar saçmaya başlamıştı. Dalından yeni koparılmış bir çilek kadar tazeydi, bakışlarından fışkıran zekâ ise onun genç olabileceğini ama buna karşın hiç de boş ya da aptal olmadığını kanıtlıyordu. "O zaman Ashurst Dükü'nün yakınınız olduğunu düşünebilir miyim?"

"Evet, bunu düşünebilirsiniz. Rafael ağabeyimiz. Şimdi kim olduğumuzu öğrenerek avantajı ele geçirdiğinize göre..."

"Binlerce kez özür dilerim," dedi Lucas adının Lydia olduğunu öğrenmiş olduğu diğer genç, güzel ve sarışın kadın onlara katılarak üçlü şemsiye ittifakını kurdukları anda. Kardeş miydiler? Evet, benzerliği görebiliyordu ama ilk anda yanakları pembeleşen bu kardeş diğeri kadar tehlikeli bir ateş parçası değildi. "Yanlış duymadıysam adınız Leydi Lydia, değil mi? Size kendimi ve arkadaşımı tanıtmama izin verin lütfen."

"Lordlarım," dedi Lydia tanışmalarının hemen ardından küçük bir reverans yaparak ve kardeşini de aynı hareketi yapması için dürterek. "Ben de size kız kardeşimi tanıtayım, Leydi Nicole Daughtry."

Nicole. Yunancadan geldiğine emindi ve "muzaffer insanlar" anlamına geliyordu. Evet, ona çok uygundu. Onu ordusunun başında at sürerken hayal edebiliyordu, tıpkı Akitanyalı Eleanor gibi. Rivayete göre Kraliçe süvarilerini yüreklendirmek için ata göğüsleri çıplak binmişti.

Lucas bu huzursuz edici düşünceyi zihninden uzaklaştırarak genç kadının önünde eğildi.

"Benim için bir zevk, Leydi Nicole."

"Evet," dedi kız sanki bu zevk sahiden de sadece Lucas'a aitmiş gibi onaylayarak. Dükün bu kızı tasmaı olmadan sokağı bırakmış olması hayret vericiydi. Kız onu süzdükten sonra tekrar başını kaldırdı. "Farkında mısınız Lordum? Su birikintisinin ortasında duruyorsunuz."

Lucas başını eğerek orada durdukları süre boyunca toplanan yağmur sularını üzerlerine doğru akıtan boruya ve yeni çizmelerini çevrelemiş olan sulara bakarken Fletcher kahkahalara boğuldu.

"Ah, evet, Leydi Nicole bunun farkında değildim. Ama su birikintilerinin ortasında durmaktan hoşlanırım, oralar kalabalık olmaz."

Kızın gamzesi beliriverdi ve Lucas tam olarak algılayamadan önce hızla ait dudağını ısırırken kayboldu. Ama Lucas kaçırmamıştı.

"Ama ben de aynı birikintinin içinde duruyorum, Lordum."

Pekâlâ, oyun oynamak istiyorsa onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. "O zaman şimdi o bizim su birikintimiz oldu, öyle değil mi Leydi Nicole?"

"Bundan pek emin değilim. İkiz kardeşimin de size söyleyebileceğı gibi paylaşma konusunda pek başarılı değilim. Belki de geri çekilmek istersiniz, Lordum."

Onu uyarıyor muydu? Onu? O, Basingstoke Markisi'ydi ve karşısındaki kız da taşradan gelmiş bir tazecik. Uyararı aslında kendisi olmalıydı ama ne konusunda uyaracağından da emin değildi.

Fletcher gergin bir tavırla boğazını temizledi. "Evet, şey, hımm, evet tabii ya. Ah, şimdi hatırladım. Yetişmemiz gereken bir randevumuz var, Lucas. Geç kalacağız ve geç kaldığımızda Lord'un nasıl surat astığını gayet iyi bilirsin. Ayrıca hanımlar da üşütecekler. Onları daha fazla tutmamalıyız."

"Evet, doğru, tutmamalıyız," dedi arkadaşının küçük yalanına katılarak ama bu arada Leydi Nicole' le yeniden karşılaşmak üzere kafasında bir plan yapmışa benziyordu. Kardeşinin üzerinde etkili olamadığı belli olmasına rağmen çok daha güvenilir, aklını karıştırmayacak ve lafı ağzına tıkmayacak gibi görünen Leydi Lydia'ya döndü. "Ağabeyiniz izin verirse yarın Richmond'da arabayla dolaşmak üzere size eşlik etmek bizim için bir onur olacaktır. Böyle bir şey sizin için uygun mu Leydi Lydia?"

"Onun için neyin iyi olacağını bilse uygun olurdu," diye ağzını eldivenli eliyle kapatarak fısıldadığını duydu Leydi Nicole'ün. Fletcher bir kez daha boğazını temizledi, bu kez kahkahasını bastırmaya çalışıyordu.

"Bu soruyu ağabeyimize sizin sormanız gerektiğini düşünüyorum, Lordum," dedi Leydi Lydia kız kardeşinin hüznle başını sallamasına sebep olarak.

"Akşam yemeğini Grosvenor Meydanındaki evde yiyeceğiz, Lord Yalding ile sizin başka bir işiniz yoksa ve bize katılırsanız onur duyarız. O zaman ona kendiniz sorabilirsiniz."

Lucas şaşkınlık içinde kız kardeşine bakmakta olan Leydi Nicole'ü süzdü. Teklifi hemen kabul ederek, Leydi Lydia'ya teşekkür etti ve kızlara onları bekleyen, üzerinde düklük arması olan arabaya kadar eşlik etti.

"Ne ele avuca sığmaz bir yaratıktı," dedi Fletcher akşamüstü trafiğine girmiş olan arabanın arkasından bakarak. "O su birikintileri hakkındaki saçma konuşmalar da neyin nesiydi? Hiç de masum olmadıklarını düşünüyorum, sizi dinlerken kendimi röntgenci gibi hissetmeye başlamıştım. O neredeyse bir çocuk, Lucas. Senin tarzın değil pek."

"Çocuk mu?" Lucas onu bekleyen arabasına döndü. Park Yolu'na gidip bir süre yalnız kalarak ona ne olduğunu bulmaya ihtiyacı vardı. "O hayatında hiç çocuk olmamış."

"Evet, bazı kadınlar böyle oluyor ama çoğu bir dükün kardeşi de olmuyor. Ne demek istediğimi anladığımı düşünüyorum ve kötü niyetli değilim. Ben diğerini meşgul etmeye niyetliyim böylelikle siz demin konuştuğunuz o özel dilde konuşmaya devam edip dilediğiniz şeyi huzur içinde söyleyebilirsiniz, sizin için uygun mu?"

Şemsiyelerini onları bekleyen seyise verdiler, adam onları kurutulmak üzere en yakın dükkâna götürecek ve yerlerine yenilerini getirecekti. Şemsiyeciler muhtemelen bu sene en çok kâr yapan işletmeler olmuştu.

"Bunu bir eziyet olarak görmeyeceksen, evet."

"Elbette görmeyeceğim," dedi Fletcher. "Leydi Lydia güzel ve genç bir kadın. Kardeşinin tam zıttı, sen de öyle düşünmüyor musun? Onun o ateş parçası Leydi Nicole'den çok farklı, sakın bir güzelliğe sahip olduğunu görmek için çok özel bir göz gerekiyor."

"Ve sen de o çok özel göze sahip misin?"

"Bu zor," dedi Fletcher arabaya yerleşirken. "Senin de bildiğin gibi maddi gücüm buna yetmez. Ama Leydi Nicole ile karşılaştığımız andan itibaren ruh halinin oldukça düzelmiş olduğunu da gözlemledim. White's'taki meselenin canını sıkmadığını söylediğini sanıyordum."

"Özür dilerim. Gerçi en yakın dostumun beni hayal kırıklığına uğrattığını söylemek zorundayım. Kimse güzel şeyler varken kötü haberler dinlemekten hoşlanmıyor. Gözlerimizi ve kulaklarımızı tıkayıp aynı hataları tekrarlamaya devam ediyoruz."

"Bu konuda sana katılıyorum, yani aynı hataları yapıp durma kısmına. Mesela babam kumar oynamanın onu yavaş yavaş içine çekeceğini bilseydi, bunun kötü bir şey olduğunu kabul edip bıraksaydı bundan hepimiz yarar görecektik. Ama sen bundan bahsetmiyorsun tabii ki, sen halka karşı davranışlarımıza kıızıyorsun."

"Olabileceğimi düşündüğümünden çok daha kızgınım, evet. Demir yumruk hiçbir zaman iyi bir yönetim şekli olamaz, tam tersine herkesin iyiliği için yardımsever bir elin uzanması gerekir, Fletcher. Neden Lordlar Kamarasındaki dostlarımız bunu görmüyor?"

Fletcher omuz silkti. "Belki de Lordlar Kamarası'nda oldukları ve başlarını bulundukları yerden dışarı çıkarmak zahmetine katlanmadıkları için. Artık konuyu şimdilik bir kenara bırakabilir miyiz? Söylenmesi gerekenleri söyledin ama yine de umursamadılar."

Lucas bir süre düşündükten sonra bu sabah Lord Nigel Frayne'in yaptığı ziyaretten ve adamın yanında yer alırsa neler yapmayı düşündüğüne dair yaptıkları konuşmadan bahsetmemeye karar verdi.

"Muhtemelen haklısın. Ama keşke daha fazlasını yapabilseydim," dedi sadece.

Fletcher, araba onu Upper Brook Sokağı'ndaki kiralık dairesinin önünde bırakmak üzere yavaşlayana kadar başka bir şey söylemedi. Elini kapı kolunun üzerine koymadan önce arkadaşına döndü. "Ezilenlere gerçekten yardım etmek istiyorsan şu söyleyeceğimi muhakkak duymalısın ama işin aslında sana hiç söylememem gereken bir şey bu."

Lucas müteveffa babasıyla ilgili düşünceleri zihninden uzaklaştırarak kaşını hafifçe kaldırdı. "Bu, kulağa hiç de hoş bir şeymiş gibi gelmiyor."

Fletcher yeniden minderlere yaslandı. "İlk duyduğumda öyle olduğunu hiç düşünmemiştim inan bana. Belki de sen yüreğimi yufkalaştırdın, bilemiyorum. Her neyse, geçen hafta kulübümde sevgili dostumuz Lord Sidmouth hakkında bir şeyler duydum."

"Meşhur İçişleri Bakanı hiç de sevgili bir dostumuz değil, Fletcher. Annesinin bile onu sevdiğini sanmıyorum."

"Bu doğru. Ne duyduğumu duymak istiyor musun istemiyor musun? Çünkü dün beni şaşırtan ateşli, halkı koruma konuşmanın ardından aslında bunu sana anlatmamam gerekir. Ayrıca baştan söylüyorum, bu sadece bir söylenti ve ben de kulak misafiri oldum."

Lucas anlatmasını istercesine elini salladı. "Devam et. Sana bu yakınlarda o ateşli konuşmalarından birini daha yapmayacağıma söz veriyorum."

"Tanrı'ya şükürler olsun. Duyduğum şuydu. Lord Liverpool ile Sidmouth hükümetten şikâyeti olanlara karşı yeni cezai yaptırımlar ve kanunlar çıkarmayı düşünüyorlar. Hani şu sadakatle savunduğun insanlara karşı. Savunman muhtemelen yanlış zamanda yapılmış yanlış yorumlar içeriyordu."

"Anlıyorum. Peki, biz reform yapmayı düşünürken tüm Parlamento'yu bu yeni yaptırımların ve kanunların çıkmasına nasıl ikna edeceklerinden bahsettiler mi?"

Fletcher başını iki yana salladı. "Hayır, maalesef bunu duyamadım ama sanırım ne yapacaklarını biliyorlar. Daha fazla yardımcı olamadığım için özür dilerim." Bir kez daha kapıya uzandı. "Altıda mı hazır olmalıyım sence? Yoksa bu çok mu erken?"

Lucas bir kez daha daldığı derin düşüncelerden sıyrılmak zorunda kaldı, yumruğunu hafifçe ağzına vurarak toplandı. "Özür dilerim, ne dedin? Ah, evet. Biraz erken olur. Dük'ün yemeğe sekizden önce oturmadığından eminim."

"O zaman yedide hazır olurum. Belki de Leydi Nicole biraz önce söylediklerimi unutmana yardımcı olur."

"Fletcher, o genç kadın insanın aklını tümüyle başından alabilir."

Fletcher gülerek arabadan indiği anda Lucas'm yüzündeki gülümseme yok oldu ve Leydi Nicole ile yaşadığı tuhaf karşılaşmayı düşündü.

Tüm dengesini kaybetmişti, çarpışmaları sonucunda oluşan fiziksel bir kayıp değildi bu, tam tersine zihinsel bir kayıp yaşamıştı, bugüne kadar hiçbir şey zihnini bu şekilde bulandırmamıştı.

Şaşkınlık verici bir güzelliğe sahipti. Son derece küstah ve kibirliydi.

Hayatında gördüğü en öpülesi dudaklara sahipti. Ve kesinlikle bunun farkındaydı, aksi takdirde neden hızla ve etkileyici bir şekilde o dolgun alt dudağını ısırtıp duruyordu ki? Bu ancak bir erkeği çıldırtmak için yapıldı.

Ve haliyle insanın aklını karıştırıyordu. Lord Frayne'in bu sabah ondan istediklerinden sonra, adamın beklenmedik şekilde verdiği bilgilerden sonra, hayatının bu döneminde kafa karışıklığına ihtiyacı var mıydı?

Hayır. Hayır, hiç yoktu.

Nicole gür, siyah saçlarını tarayarak ve ensesinde karışmış olan bukleleri dikkatle açarak vakit geçiriyordu. Aslında bu can sıkıcı işi yeni hizmetçileri Renée'nin yapmasına izin verebilirdi ama Renée kadınların güzellikleri uğruna acı çekmeleri gerektiği fikrini benimsemiş olduğu için onu şeftali rengi elbisesini ütülemeye göndermişti.

Tuvalet masasının aynasından tek kişilik kolsuz koltukta oturarak kitabına gömülmüş olan Lydia'yı süzdü. Durumda hiçbir gariplik yoktu. Yeryüzündeki en heyecan verici şehrin ortasında olduklarını düşününce onun bu durumu iç karartıcı olabilirdi ama kesinlikle sıradışı ya da garip değildi.

Nicole ikizini herkesten çok seviyordu ama bu son sene çok zor geçmişti. Çok da üzücüydü.

Ağabeyleri Rafe düklüğün dizginlerini eline almak üzere savaştan döndüğünde yanında çok yakın arkadaşı olan Komutan Swain Fitzgerald'ı da getirmişti.

Ve Lydia, o sessiz, akli başında, dikkatli Lydia bu adama sırlıslıkla âşık olmuş, Bonaparte hapis tutulduğu yerden kaçınca yapılmak zorunda kalınan son savaşta da onu kaybetmişti.

Nicole bu yaşadığı büyük acının izlerini hâlâ onun iri mavi gözlerinde görebiliyordu.

İnsanlar on yedisinde olan Lydia'nın henüz kendini bilecek yaşta olmadığını ve Komutan Fitzgerald'ın da onun için çok yaşlı olduğunu söyleyebilirdi ama Nicole kesinlikle böyle düşünmüyordu. Kardeşine acısında destek olmaya çalışırken, yüreğinin bir daha iyileşmemek üzere kırılmış olmasından, en iyi dostunu ve diğer yarısını kaybetmiş olmaktan korkarken böyle düşünmesi mümkün değildi.

Malvern Dükü'nün evlerine gelip onlara Komutan'ın ölümünü haber verdiği o korkunç gün, Nicole kalbini kimseye böylesine yoğun ve kırılabilir şekilde vermeyeceğine dair kendine söz vermişti. Hayattan zevk alınmalıydı, zaferler kazanılmalıydı ve hep kutlamalar olmalıydı. Birinin mutluluğunun bir başkasına bağlı olması sadece kafa karışıklığını değil, kırılabilirliği ve acıyı da beraberinde getiriyordu ve Nicole bunları yaşamayı reddediyordu.

Hayır, Nicole kimsenin, hiçbir erkeğin onu bu kadar etkilemesine izin vermeyecekti ve bunu hem kardeşine hem de yengesi Charlotte'a aynen bu şekilde bildirmişti.

Onlar sadece hoşgörülle gülümsemişlerdi. Zaten ne derse desin Leydi Nicole gibi bir kız eninde sonunda evlenmek zorundaydı. Bir dükün kız kardeşi olarak seçenekleri sınırlıydı ki bu kımlerine muhteşem bir hayat gibi görünebilirdi. Bir koca. Çocuklar. Büyük bir evin sahibesi, modanın öncüsü, başarılı ve aranan bir misafir ağırlayıcı olmak. Nicole'ün denizlere açılmak, savaşa gitmek ya da Parlamento'ya girmek gibi bir derdi de yoktu ama bunları da istemiyordu.

İşin aslında ne yapmak istediğini ve bu hayattan ne beklediğini bilmiyordu.

Sadece istemediklerini biliyordu.

En çok da annesi gibi umutsuz olmayı ya da kız kardeşi gibi kalbinin kırılmasını istemiyordu.

Aslında kendi başına bırakılmak istiyordu, belki de böylelikle günün birinde hayattan ne istediğinin cevabını bulabilirdi. Bu arada zararsız flörtlerin ve cazibesinin boyutlarını denemenin ve eğlenmenin ne gibi bir zararı olabilirdi?

Ailesini çok seviyordu. Başka kimseye ihtiyacı yoktu. Lydia kadar çalışkan bir öğrenci olmayabilirdi ama ona Francis Bacon'dan bir alıntı yapamayacak kadar aciz de değildi. "Karısı ve çocukları olan kişi belaya davetiye çıkarmış sayılır, çünkü onlar girişeceği hayırlı hayırsız her büyük girişime engel teşkil eder."

Lydia onun bir erkek olmadığını söylemişti (Nicole buna da üzülüyordu çünkü erkeklerin kadınlardan çok daha özgür olduğunu düşünüyordu), ardından da Nicole'ün hayırlı girişimlerde bulunmak için gereken arzuya sahip olduğundan emin olduğunu eklemişti. Kardeşinin sadece hayırsız işlere olan merakı herkes tarafından bilinirken Lydia'nın bu yorumu Nicole'ün gözlerini devirmesine sebep olmuştu.

O ve Lydia çok farklıydı. Kardeşi kurallara uyar ve dünyadaki yerini kabul ederdi, kimsenin başına iş açmazdı, Nicole ise her şeye karşıydı, her kuralı aşılması gereken bir engel olarak görür, yaptıklarıyla bilerek olmasa da kardeşinin sessizce iç çekişlerinden çok daha fazlasını yapmasına sebep olurdu.

Hayattaki rollerini çok uzun zaman önce seçmişlerdi ve Nicole zaman zaman sıkıcı ve akıllı, zaman zaman inatçı ve görgü kurallarının mükemmel uygulayıcısı olarak kabul ettiği Lydia'ya sonuna kadar güvenerek kendisine son derece konforlu bir yaşam oluşturmuş olduğunu şu an fark ediyordu.

Gerçi bugün olanlar bunları açıklamaya yetmiyordu.

"Lydia?"

"Bir dakika lütfen," diyen kardeşi kitabın sayfasını çevirip parmağını arasına sokup kapamadan önce birkaç saniye daha okumayı sürdürdü. "Oldukça garip bir tartışmanın en heyecanlı yerindeydim."

"Çok güzel Lydia. Bunu hâlâ Jane Austen'ın son aptallığını okumuyor olduğun şeklinde yorumluyorum."

Lydia başını iki yana salladı. "Onu dün bitirdim. Bugün Komutan Fitzgerald'ın okumamı tavsiye etmiş olduğu Thomas Paine tarafından yazılmış olan kitabı okuyorum. Adı İnsan Hakları... Dinle bak."

İç çekme sırası Nicole'deydi. "Vaaz gibi bir şeyse lütfen kendini yorma."

"Hayır, hayır sadece Bay Paine'in yazmış olduğu bir kısmı okuyacağım. İşte burası. Her zaman insanların ellerindeki güce dikkat etmesi gerektiğini, amacını aşmış ve başkalarının hakkına tecavüz eden bir gücün var olmaması gerektiğini söylüyor. Sana onun cümleleriyle okumamı ister misin?"

Nicole hafifçe gülümsedi. "Hayır, sanırım ne demek istediğini anladım. Lydia, ben çok okumuş biri olmayabilirim ama bazılarının, Bay Paine'in insanları ihtilal yapmaya kışkırttığını ve hükümeti devirmeye çalıştığını düşüneneğinin farkındasın, değil mi?"

"Ben bizi daima tetikte olmamız konusunda uyardığını düşünmeyi tercih ediyorum," dedi kardeşi kitabı ikinci kez kapatarak. "Haklı da olabilirsin tabii. Bu, Amerika'nın bize, Fransızların da krallarına karşı yaptıkları şey."

Nicole tarağını bıraktı. "Burada kimse böyle bir şey yapmayacak. İyi bir kralımız var."

"Öyle mi Nicole? O zaman hizmetçimin kürklü mantoma dikme sözü verdiği düğmeyi ararken önlüğünün cebinde bunu neden bulduğumu bana açıklar mısın? Bu yüzden Bay Paine'in uyarılarını okumaya başladım."

Lydia bunları söylerken cebinden katlı bir bildiri çıkararak Nicole'e verdi. Nicole kardeşine baktıktan sonra zor okunan ve genel bir çağrı olduğu anlaşılan baskılı kâğıda baktı. "Adalet Arayan Vatandaşlar" ve "çocuklarımızı açlıktan öldürmeye ve dürüst insanları yok etmeye kararlı olan bu baskıcı hükümete karşı silahlanın!" gibi şeyler yazıyordu.

Hızla kalanını da okudu ve Lydia'nın neden telaşlandığını anladı. "Ve bunu hizmetçinin önlüğünde mi buldun?"

Lydia onayladı. "Yarın Rafe'e göstereceğim. O ne anlama geldiğini bilir. İhtilal çok korkunç bir şey Nicole, gerekli olsa bile kötü. Çok ihtimal dışı bir şey de değil. Daha önce de olmuştu."

"Bunu derslerimizden hatırlıyorum, evet," dedi Nicole, elindeki bildiri onu Lydia'ya gösterdiğinden çok daha fazla endişelendirmişti. "Bunun gerçekten de olacağını mı düşünüyorsun?.."

"Ah, hayır, hayır muhtemelen olmaz. Böyle yüksek sesle söyleyince saçma geliyor. Senin bu tür şeylerle ilgilenmediğini de biliyorum. Keşke, keşke Komutan Fitzgerald burada olsaydı. Bana ne söylemesi gerektiğini bilirdi."

Nicole hafifçe irkildi. "İlgilenmediğimi söylemedim, Lydia. Benim bencil ve kendimden başka hiçbir şeyi umursamayan biri olduğumu mu sanıyorsun yoksa? Ezilen sınıf ya da ihtilali her kim yaparsa onlar konusunda endişelenmediğimi mi düşünüyorsun? Bu hiç adil değil, Lydia."

Kardeşi söylediklerinin doğruluğunu hemen kabullendi, hatta biraz fazla hızlı kabullenmişti. Nicole herkesin onu sığ, kendini eğlendirmekten başka bir şey düşünmeyen birisi olarak görüp görmediğini merak etmeye başladı. Sorunsuz bir hayat istemenin bedeli bu muydu? Ayrıca bencillik bir suç olabilir miydi? İnsanın kendini korumaya uğraşması bir suç muydu?

Evet, pek çok kişinin böyle düşündüğünü tahmin edebiliyordu aslında. Bu sonuca ulaşmak onu mutlu etmedi.

"Nicole? Somurtma. Sana kötü bir kardeş olduğunu söylemedim ki. Annem beni elimde kitapla her gördüğünde bilgiç diyor diye kalbimi almaya çalışıyorsun ayrıca. Ona kalsaydık ikimiz de havadan başka herhangi bir konu tartışamaz durumda olurduk, yağmur dursa da güneş açsa demekten başka yapacak şeyimiz olmazdı."

Kendisini kötü hissetmesine sebep olan durumun hızla sona ermesine memnun olan Nicole konuyu değiştirdi, on dakika önce konuşmaya niyetlendiği konuya döndü.

"Marki ile Vikontu bu akşam yemeğe davet etmeni sağlayan şey neydi, Lydia? Bundan çok hoşlandığımı reddedemeyeceğim ama bu hiç senin tarzın değil."

Lydia şöminenin üzerinde duran saate bakıp vakti fark edince ayağa kalktı. "Evet, değil, değil mi? Niye yaptığımı ben de bilmiyorum. Senin Marki'yi yeniden görmek istediğini düşündüm. Onun da seni görmek istediği bir sır değildi. Zaten seni bir kez görüp de daha fazlasını istemeyen birini hiç görmedim."

"Daha fazlası da ne, Lydia?" diye dalga geçen Nicole'un karnında hareketlenmeler başlamıştı. "O zaman sen de gördün demek. Yani Marki'nin ilgisini..."

"Ben de gördüm; zavallı, telaşlı Yalding Vikontu da gördü. Sen de gördün ve adama bilerek işkence ettin."

Bunu gerçekten yapmış mıydı? İtiraf etmek istemiyordu ama Marki'ye ne söylediğini hatırlayamıyordu. Daha çok ona bakmakla meşguldü.

"Buradayken kırmaya karar verdiğin ilk kalp onunki mi?"

Nicole ellerini saçlarının arasına götürerek onları ensesine doğru kaldırdı, oradan tepesine çıkarıp tuttuktan sonra hepsini yeniden aşağı bıraktı, başını sallayarak iyice dağılmalarını ve omuzlarına dökülmelerini sağladı. Şansı varsa Lydia, sözlerinin kardeşi üzerindeki yarattığı anlık tereddüdü ve bakışlarındaki farklılığı görmez, hareketine odaklanırdı. Tüm öğleden sonrayı Basingstoke Markisi ve onun üzerindeki etkisini düşünmemek için uğraşarak geçirmişti.

"İşin aslında ilk fethedeceğim kişi olarak Malvern Dükü'nü seçmiştim. Hem o Rafe'in arkadaşı ve bizimle zaten tanıştı. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu inkâr etmenin bir anlamı da yok. Üzerinde deneme yapmak için mükemmel bir aday bence."

Lydia yerinden sıçradı, yanakları bir anda soluvermişti. "Malvern Dükü mü? Nicole, hayır! O yeryüzündeki en iğrenç, en aşağılık yaratık. Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün? Artık seninle aptal planların hakkında konuşmak istemiyorum. Gidip biraz yatacağım."

Nicole Dük'ün, kardeşi üzerindeki etkisini bir an için bile olsa unuttuğu için kendini tekmelemek istiyordu, o adam Lydia için kaybettiği her şeyin hatırlatıcısıydı. Bu hatayı yapmasının

tek sebebi bu öğleden sonra Basingstoke Markisi'yle yaşadığı kısa ama tuhaf karşılaşmanın zihnini bulandırmış olmasıydı.

"Lydia, dur..." dedi ama kardeşi çoktan odalarını birbirine bağlayan kapıya doğru koşmaya başlamıştı.

"Nasıl bu kadar aptal olabildim!" diye kendini azarlamaya başladı Nicole, tuvalet masasına çöküp çenesini avuçlarının arasına alarak aynadaki yansımasına bakarken. "Ondan daha sonra özür dilemem gerekiyor. Belki de onu yeniden Hatchards kitabevine götürmeyi teklif edebilirim, o her gördüğü kitaba ah, muhteşem diye tezahürat yaparken saatler boyu yanında dururum. Bu bana yeteri kadar ceza olur zaten."

Bu konu hallolmuştu, başını yana eğerek Basingstoke Markisinin kendisine baktığında bu kadar altüst olmasına sebep olacak ne gördüğünü merak etti. Gözleri mi? Renklerini seviyordu, sıradışı olduğunu da biliyordu. Nicole sıradışı olmayı seviyordu, farklı olmayı.

Çillerinden etkilenmiş olduğunu sanmıyordu, onlar başına gelen en büyük felaketti, özellikle de annesinin kızlarıyla ilgilendiği nadir anlardan birinde Nicole'ün onların üzerine haftada en az iki kez ezilmiş çilek ve kaymak sürmesi konusunda onu zorlamaya başlamasından sonra.

Lydia'nınki gibi pürüzsüz, bembeyaz bir cilde sahip olmak ile Ashurst Malikânesinde Juliet'e şapkasız binip saçlarını rüzgârda savurarak özgürce dolaşmak arasında seçim yapması gerekiyorsa çilleriyle yaşamayı kabullenirdi.

Ayrıca kafası karıştığı anda alt dudağını ısırırverme çocukluğunu da bırakabilse çok iyi olacaktı, bu Londra sosyetesine tanıtılmaya gelen kibar kızların yaptığı türden bir hareket değildi.

Her ne olursa olsun Marki onun çekici olduğunu düşünmüştü, bunu anlamayacak kadar aptal değildi. O yakışıklı, kültürlü, tam bir Londra beyefendisiydi ve bu çok heyecan vericiydi. Mükemmel bir ilk kurban olacaktı.

Tabii onun boş ve aptal olduğunu düşünmüyorsa. Ve fingirdek.

"Kes şunu," dedi kendine. "Senin hakkında ne düşündüğü önemli değil. Eğlenmek için buradasın, Lydia gibi olmamak için."

Yine de banyosunu hazırlaması için Renée'yi çağırmadan önce kardeşinin koltuğun üzerinde bırakmış olduğu ince kitabı alarak oturdu, belki biraz geliştirdi.

Lucas, Grosvenor Meydanı'ndaki evin oturma odasının kapısının önünde durdu ve usulca söylendi. "Ben tam bir aptalım. Rafael dedi, değil mi? Komutan Rafe Daughtry. Elbette."

Geçen yıl Ashurst Dükü olan Rafael Daughtry, Wellington'un ordusunda tam altı yıl hizmet vermişti. Marki'yi tembel bir gülümsemeyle selamladı. "Binbaşı. İyi akşamlar, efendim," dedi gülümsemeye devam ederek.

"Bu da ne?" dedi Yalding Vikontu, kafası karışmıştı. "Siz tanışıyor muydunuz? Bana neden söylemedin?"

"Bu açık değil mi Fletcher? Bilmediğini anlayamamıştım." Lucas sağ elini öne doğru uzatarak yürümeye devam etti. "Rafe Daughtry. Aman Tanrım, ne kadar oldu? Seni son gördüğümde sen ve İrlandalı arkadaşın, biz girerken Paris'ten çıkıyordunuz. Adı neydi? Hatırladım. Fitzgerald. Gördüğüm en ateşli askerlerden biri. Kesinlikle korkusuz. İyi mi?"

Rafe yavaşça başını sallarken odaya giren kızlara bakıyordu. "Fitz'i Quatre Bras'da kaybettik. Kız kardeşim Lydia'yla nişanlanmak üzereydi."

Lucas midesine yumruk yemiş gibi olduğunu hissetti, ne zaman cesur bir askerın kaybını öğrense bunu yaşıyordu. Üzerinden bir yıl geçmiş olmasına rağmen bu yumrukları hâlâ sıklıkla yediğini hissediyordu. "En içten baş sağlığı dileklerini sunarım, Rafe. Bir daha konusunu açmayacağım." Hızla Fletcher'ı tanıştırdı ve hep birlikte dönerek hanımları selamladılar.

Üç kişi vardı. Leydi Lydia, yanında hamile olduğu açıkça belli olan Rafe'in genç karısı Charlotte ve Leydi Nicole. Lucas, Düşes'in önünde eğilirken onlara reverans yapma sıkıntısına girmemesi ve daha fazla ayakta durmayarak bir an önce oturması konusunda ısrar ettikten sonra kızlara dönerek gülümsedi.

İkisine de gülümsediğini umuyordu çünkü sadece Leydi Nicole'ü görebiliyordu.

Öğleden sonraki karşılaşmalarında çekiciyse şu an kesinlikle büyüleyiciydi. Şapkasının içinde saklı olan saçlarını görmeyi çok istemişti ama yine de son Fransız modasına göre taranmış olan gür siyah saçların, yürek şeklindeki yüzünü ve menekşe gözlerini böylesine güzel çerçevelediğini görmeye hazırlıklı değildi.

Şeftali rengi elbisesi son derece sadeydi, sosyeteye tanıtılmaya hazırlanan bir kız için çok uygundu ama o elbisenin altındaki bedende sade diye adlandırılacak başka herhangi bir şey yoktu. Korsajının hemen altından bağlanmış olan ince ipek kuşağın daha da belirgin kıldığı dolgun göğüsleri ve bu korsajın görmesine izin verdiği bölgelere dağılmış olan çiller, bu çillerin bütün bedenine dağılıp dağılmadığı dışında bir şey düşünebilmesine engel oluyordu. Bunu öğrenmek istiyordu hatta öğrenmek zorundaydı. Güneşin görmediği yerlerde de çiller var mıydı?

Yemek öncesi içkiler -erkekler şarap, kadınlara limonata- alındı, Rafe onlara Lucas'la İber Yarımadasında kaç kez karşılaştıklarını anlattı. Eğlenceli hikâyelerden bahsediyordu, düşmanın tayınlarını taşıyan katırları çalarak krallar gibi bir yemek yediklerini anlattı...

"Tabii bu hırsızlık sırasında benim kocam olayı sadece izledi," dedi Charlotte gözleri parlayarak.

Rafe karısının elini dudaklarına götürerek öpünce Lucas bu adamın güzel karısına olan aşkını bütün dünyaya göstermekten hiç çekinmediğini gördü. "Ah, elbette, kesinlikle. Ben hep bir saygınlık örneğiydim, kışın ortasında soğuktan ve açlıktan ölmek üzereyken çamurun içine dizlerimin üzerine düştüğümde bile."

"Hayır, hiç de değildin," dedi Charlotte. "Ve bence dayanıklılığınızı ve bu pratik zekânınızı o şartlarda bile kullanmayı başarabildiğiniz için sizi alkışlamalıyız."

"Teşekkür ederim, sevgilim. Ama orada zekâsını kullanıp baskını düzenlememizi söyleyen kişi Lucas'tı ve bu son derece parlak bir fikirdi. Hatta aşçıların da kaçırmıştı. Aşçı İngilizce bilmiyordu biz de İspanyolca konuşmıyorduk ama idare ettik. Aylardır öyle güzel bir yemek yememiştik."

"Yanlış hatırlamıyorsam adamı o yaz boyunca yanımızda tutmuştum," dedi Lucas. "Sonra adamla anlaşmaya başladık ve tepenin ardındaki bir köyde bir karısı ve yaklaşık bir düzine çocuğu olduğunu öğrendim. O zaman onunla vedalaşmaya karar verdim. Gerçi hâlâ onun yaptığı tavukları özlüyorum. O zamanlarda da giderken çalıp götürdüğü tavukları çok özlemiştim."

Başkâhya yemeğin hazır olduğunu bildirene kadar küçük grup unvanlar ve formaliteyi çoktan bir kenara bırakmıştı, hep birlikte masaya giderek sıcak konsome dolu kâselerinin başına oturdular.

"Tavuk," dedi Nicole, Lucas kaşğını eline alınca. "İspanyol aşçınızı övmeye devam edebilirsiniz tabii."

Lucas merak dolu gözlerle ona baktı. "Küçük hikâyemiz hoşunuza gitmedi mi?"

"Gitti," dedi usulca, dikkati kâsesindeydi. "Ama merak etmeden duramadım, Rafe ile anlattığınız hikâyelerin hiçbirinde Komutan Fitzgerald yoktu. Onu tanıyorsunuz, değil mi?"

"Ağabeyiniz beni bu konuda uyarma nezaketini gösterdi," dedi Lucas ve bu arada masanın karşı tarafına bakarak Leydi Lydia'nın pür dikkat Fletcher'ı dinlemekte olduğunu gördü. Arkadaşı kısık sesle kollarını hareket ettirerek heyecanla bir şeyler anlatıyordu. "Konu neyse onu fazlasıyla heyecanlandırmış," dedi Fletcher'ı işaret ederek, "ama birileri onu şarap kadehleri konusunda uyarmalı. Bir keresinde Epsom'da izlediği bir boks maçını anlatırken şamdanı Leydi Hertford'ın kucığına devirmişti. Kadın hiç eğlenmemişti."

"Ben olsam eğlenirdim ama konuyu değiştirmeye çalışmanın anlamı yok. Ağabeyimin kardeşimi çok fazla koruma altına aldığını düşünüyorum. Onu bu kadar sarıp sarmalamaya devam ederse, Komutan Fitzgerald'ın anılarını sürekli olarak ondan saklarsa Lydia nasıl iyileşecek? Onu aziz mertebesine yükseltmek, insani değerlerinden arındırmak ve gerçekçilikten uzaklaştırmak hem Lydia'ya hem de Komutan'a zarar. O da etten kemikten bir insandı. Lydia onu hep sevecek ve her zaman hatırlayacak ama artık adını anarken gülümseyebilmeli. Onu bir düş olmaktan çıkarmalıyız."

Lucas şaşkınlıkla ona baktı. Bu gece masum ve zararsız masa sohbeti yapılamayacaktı anlaşılın. "Haklı olabilirsiniz, Leydi Nicole. Ama kardeşinizi üzme riskini göze alıyor musunuz?"

"Hayır, sanırım almıyorum. Şu an değil. Ama tekrar bir araya geldiğimizde yine bu şekilde davranmamızı uygun bulmuyorum. Komutan'ın adını sürekli olarak söylemekten kaçınmamız Lydia'yı kandırmaktan başka bir şey değil ve etrafındakiler için de hayatı zorlaştırıyor."

"Yeniden bir araya geldiğimizde mi? Ah, içimi bir umut kaplamaya başladı. Demek yarın Richmond'da gezmek için gereken izni aldınız?"

Gülümseyen yüzünde gamzesi ortaya çıkıverdi. "Rafe sizin zararsız olduğunuzu düşünüyor yani evet aldık. Zararsız olarak tanımlanmak nasıl bir his, Lordum? Bunu merak ediyorum çünkü bugüne kadar kimse benim için böyle bir tanımlama yapmadı."

"Nedenini bilmiyorum," dedi şaka yollu, önlerindeki kâseler toplanıp ikinci yemek servis edilirken. Hiç iştahı yoktu ama yanında oturmakta olan genç kadın onu bilinçli olarak dürtüyor ve onu hangi noktada şoka uğratabileceğine dair sınırlarını zorluyordu.

Bunu aslında kendisi de merak ediyordu.

"Lucas," dedi Fletcher dirseklerini masaya yaslayarak. "Buna inanmayacaksın. Leydi Lydia, Thomas Paine okuyormuş. Bu şaşkınlık verici değil mi?"

"Bu doğru mu Leydi Lydia?" diye sordu hem şaşırmış hem de konuyla gerçekten ilgilenmişti. "Sağduyu adlı en ünlü eseri son yüzyılda Amerikan kolonilerinin bize karşı ayaklanmasının başlıca sebeplerinden biridir, bunu biliyor muydunuz?"

Lydia'nın yanakları pembeleşti ama yine de Lucas'ın gözlerinin içine baktı. "Ama bazı şeylerin söylenmesi gerekiyor, siz de öyle düşünmüyor musunuz? Hatalar düzeltilmeli. Bay Paine'in de belirttiği gibi bulduğumuzla yetinmemeliyiz, otoriteyi sorgulamaktan vazgeçmemeliyiz."

"Evet, hatırlıyorum. 'Bir şeyin yanlış olduğunu düşünmeme alışkanlığı ona yüzeysel bir doğruluk görüntüsü kazandırır.'"

"Ezberledin mi Lucas?" dedi masanın başında oturan Rafe. "Bana adamın akrabası olduğunu söyleme sakın."

"O kadar da değil ama aynı soyadını paylaşıyor olmak zaman zaman ailemin onun anılarının savunucusu olması gerektiğini hissetmesine de sebep olmadı değil. Yazılarını çok beğeniyorum ama keşke İnsan Hakları adlı eserinde tüm hıncını kusmadan önce durabilmiş olsaydı. O zamanlar bir İngilizin bu kitaba sahip olması bile büyük bir suç sayılıyordu, bunu biliyor muydunuz?"

"Lydia'da var," dedi Nicole usulca. "Bu akşamüstü ben de biraz okudum."

Lucas tek kaşını kaldırdı. Nicole'ün onu şoka uğratmasının an meselesi olduğunu biliyordu ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu. "Öyle mi? Ve yeterli fikri edinebilecek kadar okuyabildiniz mi?"

Nicole hızla alt dudağını ısırarak başıyla onayladı. "Gerçeği mi istiyorsunuz? Kardeşim bana katılmayabilir ama okuduğum kadarıyla adamın nahoş gerçeklerle tehlikeli birtakım saçmalıklara değinerek kışkırtıcı bir tutum sergilediğini düşünüyorum."

Lucas başını geriye atarak bir kahkaha savurdu. "Rafe! Duyuyor musun? Ben bile daha iyi anlatamazdım."

"Bunu zaten aynı şekilde anlatmıştın," dedi Fletcher meraklı bakışlarla Nicole'ü süzerek. "Neredeyse ürkütücü."

Lucas, Rafe ile sevgili eşinin şaşkınlıkla bakıştıklarını gördü, Nicole'ün böyle bir şey söylemesini hiç beklemiyorlardı sanki. Oysa kardeşinin Paine okumasına hiç de şaşırmamışlardı. İşin içinde başka bir iş mi vardı?

Öğrenmeye karar verdi.

"Thomas Paine okuduğunuza göre," dedi, Nicole yemeğini yerken, "Wieland, Gibbon ve Burke de okumuş olduğunuzu düşünüyorum."

"Bunu düşünebilirsiniz elbette. Dilediğiniz şeyi düşünmekte serbestsiniz," dedi kız net bir şekilde. Gencecik bir kız tarafından şaşkın, beceriksiz bir maskaraya çevrilivermişti.

"Özür dilerim, bunu yapmamalıydım," dediği anda kız elini kolunun üzerine koyarak ona doğru eğildi.

"Ben de olmadığım biri gibi davranmamalıydım. Bütün zekâyı Lydia almış ve bana da ortalama bir zekâ kalmış. Ama oldukça ikna ediciydim, değil mi? Kışkırtıcı kelimesinin tam yerine oturduğunu düşünüyorum."

Nicole'ün güzelliği kesinlikle yabana atılamazdı, ona bakmaktan hoşlanıyordu, ona bu güzelliğinden dolayı sahip olmak istiyordu. Ama o olağanüstü gözlere baktığında oralarda gezinip duran küçük şeytanı da görebiliyordu, Lucas tamamıyla kaybolma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Ve bunun farkındaydı.

Sanki Nicole'ün akşam yemeğindeki uygunsuz tavırlarına verilen bir ceza gibi iki gündür Londra'yı sel götürüyordu, aklı başında olan hiç kimse, değil Richmond'da gezmeyi kafasını pencereden çıkarmayı bile düşünmezdi.

Umutsuzlukla Lydia'nın kitaplarından Jane Austen'ın yazmış olduğu Emma'yı aldı ve kendini odasına kapatarak tüm karakterler ruh ikizlerini bulana ve Emma sonunda Bay Knightley'nin cazibesine kapılana kadar okudu.

Hikâyeden fazla hoşlanmamıştı. Birisini başka birisine ayarlarken, bir diğerinin de hata yapmasını engellemeye çalışmak ve en uygun olmayan kişiye kendini açmak son derece aptalcaydı.

Kadınların kendilerini bu alelade şeylerle oyalamaktan başka işi yok muydu? Neyse ki asla evlenmeme düşüncesi onu bu tür saçmalıklardan uzak tutacaktı.

Ama kendini bu alanda hayalî kahraman Emma'dan daha yetenekli gören Nicole, Lydia'ya uygun bir koca bulmanın son derece eğlenceli olabileceğini düşündü. Onun bu evlilik denen şeyle işi olmazdı ama Lydia'nın sevmeye ve sevilmeye çok ihtiyacı vardı.

Nicole, Yalding Vikontunu düşündü, biraz heyecanlıydı ama son derece nazik biri gibi duruyordu. Lydia'ya uygun bir eş olabilir miydi? O akşam yemeğinden sonra bir kez bile adamın adını anmamıştı.

Ancak Lydia çoğunlukla Basingstoke Markisi'nden bahsediyordu. O da Komutan Fitzgerald gibi bir askerdi. O da Komutan Fitzgerald gibi Thomas Paine okuyordu. Lydia'ya son derece kibar davranmış ve hatta zekâsını takdir etmişti. Komutan Fitzgerald gibi. Peki, bunun Lydia'nın sürekli olarak zavallı Fitz'i düşünüyor olmasının dışında bir anlamı olabilir miydi?

Üçüncü günün sabahında güneş bulutların ardından kendini gösterdi ve eşlikçileri ikişer kişilik güzel faytonlarıyla Grosvenor Meydanı'na vardıklarında Nicole, Lucas Paine'in de sadece diğerleri gibi bir erkek olduğuna ve ona olan ilk tepkisinin sadece saçma sapan geçici bir delilik olduğuna kendini ikna etmeyi başarmıştı. Dünyada fethetmesi gereken çok şey vardı ve bundan sonra bu adam zihnini bu kadar çok işgal edemeyecekti.

Nicole yaşamının, aklının ve yüreğinin iplerini eline almış olduğu için kendiyle gurur duyardı. Peki, neden bu adamı yeniden göreceğini düşündüğü an bir pelteye dönüşüyordu?

Bu tür genç kız aptallıklarına bir son verilmeliydi! Bugün her şey kesinlikle kontrolü altında olacaktı.

Bunları düşünürken Lydia'nın şapkasının bağlarını çenesinin altından bağlayışını izledi... Geçen yıl Komutan Fitzgerald tarafından seçilmiş olan mavi kurdeleler. Kardeşinin Basingstoke Markisi'yle evli olduğunu hayal etti.

Hızla alt dudaklarını ısırırken tanımlayamadığı bir acı hissetti ama bu fikrin üzerine gitmeye devam etti.

"Lydia?" dedi merdivene doğru yürümeye başladıklarında, Rafe ve Charlotte tarafından atların kapıda uzun süre bekletilmesinin kibar bir davranış olmayacağı konusunda uyarılmışlardı. "Marki hakkında ne düşünüyorsun?"

Lydia elini tırabzanın üzerine koyarak durdu. "Onun hakkında ne mi düşünüyorum? Üzgünüm Nicole ama onu düşündüğümü bile sanmıyorum. Sen onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Nicole bu soruya cevap vermek yerine başka bir soru sordu. "Onu yakışıklı bulmuyor musun?"

Lydia Nicole'ün kolunu tutarak onu aşağı indirmeye başladı. "Nicole sorun nedir? Adamdan hoşlandığını sanmıştım. Tanıştığımız gün öyle görünüyordun, akşam yemeğinde de çok hoşsohbeti. Rafe onu seviyor. Charlotte da sevdi. Herkes onu sevdiği için bir terslik yapıp adamdan hoşlanmamaya mı karar verdin?"

"Ben öyle şeyler yapmam," diye itiraz etti Nicole. "Yapar mıyım?"

"Hayır, sanmıyorum... yani iğne oyası ve şalgamı saymazsak. Ama bazen beni gerçekten endişelendiriyorsun. Tanıştığın her erkeği fethetmek zorunda değilsin. Eğer Lord'un... senin deyimle ilk fethedeceğin adam olmadığına karar verdiysen lütfen kendini onu görmeye devam etmek zorunda hissetme. Bu arada bu fikri de onayladığımı söyleyemeyeceğim."

"Kendimi karşılaştığım her erkeği fethetmek zorunda hissetmiyorum... Biliyor musun Lydia? Bazen kendimden pek hoşlanmıyorum. Bu balo dönemi sözde eğlenceli olacaktı. Londra, partiler ve neşe... Bugünlerin gelmesini her şeyden çok isteyerek bekledim. Herkesin söylediği gibi hayatımın geri kalan kısmını düşünmek zorunda değildim. Sonra o çıkageldi. Onun kapımızın önünden gitmesini sağlayabilecek olsam bunu hemen yapardım. O son derece rahatsız edici bir adam."

Lydia bir süre onu süzdü ve yüzünde aydınlık bir gülümseme belirdi. "Ah, Nicole, ondan hoşlanıyorsun."

"Komik olma."

"Komik falan olmuyorum ama olan birini tanıyorum. Tüm planların, tüm böbürlenmelerin... Hepsini bir adamı görünce bir anda dağılabiliyormuş, değil mi? Şimdi anlayabiliyor musun Nicole? Sen seçmezsin. Kader senin için seçer."

"Bu başkaları için geçerli olabilir. Benim için değil. Ah, gel hadi. Atları bekletmemeliyiz, hatırladın mı?"

"Haklısın. Bir anda buluşmayı dört gözle beklemeye başladım," dedi Lydia ve dönerek merdivende yoluna devam etti. Nicole geçen haziran ayından beri uykudaymış gibi amaçsız bir şekilde dolaşan kardeşinin gözlerinde biraz önce ilk kez küçük kıvılcımlar görmüş olduğunu fark etti.

"Ama ben beklemiyorum!" diye inledi Nicole kardeşini biraz daha mutlu edebilmek için ve onu takip etti.

Lucas bir kez daha Nicole'e baktı, yüzü uzun kenarlı hasır şapkasının altında gizliydi.

Onu soğuk bir tavırla karşılamıştı, yardım etme fırsatını bulamadan çıkıp arabaya oturmuştu ve Richmond'a doğru yola çıktıklarından bu yana on kelimeden fazla konuşmamıştı.

Kardeşiyle Fletcher arkadan gelmekte olan arkadaşının arabasındaydılar, Lucas trafikte ayrı düşmediklerinden emin olmak için arkaya her baktığında onların keyifle sohbet ettiklerini ve Fletcher'ın el kol hareketleriyle şehri tanıtmakla meşgul olduğunu görebiliyordu.

Nicole binalarla ya da kaldırımında yürüyen insanlarla ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Onunla da ilgilenmiyordu. Başını yola çevirmişti, eldivenli elleri kucağında kenetli duruyordu ve ne zaman bir sohbet başlatmaya çalışsa ya başıyla onaylıyor ya da kısa kelimelerle cevap veriyordu.

Otuz dakika boyunca bunu yaşamak Lucas'a yetmişti.

"Ağabeyin uslu olmanızı mı tembih etti?"

Nicole şoka uğramış bir şekilde hızla ona döndü. "Ne? Neden böyle bir şey söylediniz?"

"Bilmem. Ağabeyiniz olsaydım -ki Tanrı'ya şükür değilim, size olan ilgimin ağabeylikle ilgisi yok ve bu son derece tuhaf olurdu- asla dışarı çıkmanıza izin vermezdim."

M

Nicole'ün dudakları yukarı doğru kıvrıldı ama gülümsemesinin artmasına izin vermedi. "Bunu söylememeniz gerekirdi, Lordum."

"Kesinlikle. Ama siz bana soğuk davranmaya karar verdiyseniz, ben de dürüst davranmaya karar verebilirim."

"Size soğuk davranmıyorum," dedi çenesini kaldırarak. "Eğer bunu yapacak olsaydım şu an yanınızda oturuyor olmazdım. Kimse bana istemediğim şeyleri yaptıramaz."

Ona şaka yollu takılmaktan kendini alamadı.

"Ah, öyleyse bugün benimle birlikte olmak istiyorsunuz. Yanınızda olmamı istemediğinizi düşündüğüm için çok özür dilerim."

Yine alt dudakları ve dişleriyle o hareketi yaptı ve başını yola çevirdi. "Gerçekten can sıkıcı olabiliyorsunuz," dedi amirane bir tavırla.

Lucas bir kadının ona böyle sözler söylediği en son zamanı hatırlayamıyordu bile. Muhtemelen hiçbir kadın söylemediği içindi. Annesi ve dadısı söylememiştii, kendini ona beğendirmek için uğraşan ve evlilik peşinde koşan onlarca kızın söylemiş olmasıysa zaten düşünülemezdi.

"O zaman tekrar özür dilerim," dedi Lucas, Londra sınırını arkalarında bıraktıklarında atları biraz daha hızlandırdı. "Başka bir şey var mı?"

"Başka bir şey mi? Ah, anladım. Canımı sıkan diğer özelliklerinizi soruyorsunuz."

Lucas gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Bunu tam olarak bu şekilde mi sormalıyım bilmiyorum. Ama evet. Lütfen tüm şikâyetlerinizi ve küçümsemelerinizi hiç çekinmeden bir an önce yapın ve bitirin. Bu daha nazık bir tavır olur."

Burun deliklerinden dumanlar çıktığını görse şaşırmazdı ama Nicole küçük ve kısa nefesler aldıktan sonra elini kaldırarak eldivenli parmaklarıyla bir bir saymaya başladı.

"Birinci olarak bana çok garip bakıyorsunuz ve huzurlu olmam oldukça güç oluyor. İkincisi balo dönemi için Londra'ya gelmiş olabilirim ama kendime bir koca bulmak gibi bir niyetim yok, bu nedenle hakkımda ne hissettiğiniz beni pek ilgilendirmiyor. Üçüncüsü de... Hayır, bu kadar. Hepsini söyledim."

"Emin misiniz?" diye sordu Lucas. "Ben pek değilim, üçüncü sebebi de duymak için can atıyorum."

"O zaman büyük hayal kırıklığına uğrayacaksınız," dedi Nicole sertçe. Sonra içini çekti. "Hiç uzun süre bir şey planladınız mı Lordum? Aylar hatta yıllar boyunca bu planı düşündünüz mü? Ne yapacağınızı, ne şekilde olacağını, her şeyin kesinlikle düşündüğünüz şekilde aksamadan gerçekleşeceğini... Çünkü planınızdan, kendinizden ve sebeplerinizden eminsiniz, terslik olması mümkün değil... Ve sonra... ve sonra her şey korkunç bir şekilde ters gitmeye başlayıveriyor."

Kızın çok önemsedığı bir konuya parmak bastığını anlamıştı. Babasını, yaptığı planları ve kendi beklentilerini anlatmadan hafif bir cevap vermeye karar verdi, aksi takdirde bu gün son derece ciddi geçmeye devam ederdi.

"Hayır, sanmam. Son derece büyüleyici bir yaşam sürdüm. İstedğim şeye ulaşamayacağımı hiç düşünmedim ve istediğim neredeyse her şeye sahip olduğum için bir şey istemek adına planlar yapmıyorum. Bu açgözlülük gibi görünebilir."

Nicole bakışlarını ona çevirdi, muhteşem gözlerindeki acı ortadaydı. "Bu mu yani? Ben açgözlü müyüm? Evet, elbette öyleyim. Sadece kendimi ve kendi hoşuma giden şeyleri düşünüyö-

rum. Sadece kendi mutluluğum beni ilgilendiriyor. Eğlenmek, keyifli vakit geçirmek, biraz macera ve... ve özgür olmak istedim. Ve... ve size içerledim çünkü..."

Lucas bir anda kavradı. Nicole Londra'ya eğlenmek için gelmişti, gerçekten de farklıydı, evlilikle ilgilenmiyordu. Ve kendisi onun yoluna çıkmıştı.

Onu çok iyi anlıyordu çünkü Nicole de kendisinin yoluna çıkmıştı.

Madem dürüst olmak istemişti onun neden bahsettiğini anlamamış gibi yapmayacaktı.

"Şimdi gidip iki yıl sonra dönmemi ister misiniz?" diye sordu çok trafik olmayan park yoluna saparken. "İşin aslında bu benim için de çok uygun olur. "

"İnsanlar aslında böyle şeyleri birbirlerine söylemezler, değil mi? Bu kadar dürüst olmazlar." Nicole kucağında duran parmaklarını birbirine düğümleyip duruyordu. "Lydia duysa düşüp bayılırdı. Charlotte da gözlerini devirerek neden çenemi tutamadığımı ve kendimi hep böyle durumlara düşürdüğümü merak edip durduğunu yüksek sesle dile getirerek neden bir türlü akillanamadığımı sorardı. Ve Rafe de... Hayır, bunu kimse Rafe'e anlatmazdı. Erkekler hiçbir şey bilmediklerinde çok daha mutlular."

Lucas gülümsemesine engel olmak için ağzını sıvazladı. "Ve hepsi de sizin iflah olmaz olduğunuzu mu söylerlerdi?"

"Ve onun gibi pek çok şey, evet. Ama gitmeniz gerektiğini sanmıyorum. Bunun için çok geç zira bütün eğlencemi mahvettiniz."

Lucas bu konuşmadan Fletcher'a bahsetse -ki kesinlikle böyle bir niyeti yoktu- arkadaşı, Leydi Nicole'ün ona deli gibi âşık olduğunu söylerdi... Kıza şaka yollu takıldığı için hak ettiği cezayı bulunduğunu da.

Lucas Nicole'ün kendisine âşık olduğunu düşünmeyecek kadar zekiydi. Aşk o kadar kısa sürede oluşacak bir şey değildi, tabii öyle bir şey varsa. Evet, birbirlerine anlık bir çekim duymuşlardı ama çekim aşktan çok farklı bir şeydi.

Aşk, tıpkı Nicole gibi Lucas'ın da gündeminde yoktu. Nicole'ün son derece genç ve tecrübesiz olması onun suçu değildi ama masumiyeti bu çekimin fiziksel bir çekim olduğunu fark etmesini engelliyordu. Bunu ona söylediği anda kız ona tokat atma hakkına sonuna kadar sahip olurdu, sonra da ondan kaçardı.

"Londra'ya geldiğinizde ne tür bir eğlence hayal ediyordunuz?" diye sordu diğer tüm soru ve konuşma seçeneklerini kafasında değerlendirip hepsinin kendini ipin ucunda sallandıracağına inandıktan sonra.

Kız yeniden omuz silkti ama sessizliği uzun sürmedi. "Her tür macera sanırım. Yeni, farklı ve heyecan verici her şey... Hayatım boyunca taşrada yaşadım. Mesela hiç bu tip iki tekerlekli bir faytona, bırakın sürmeyi binmedim bile."

"Pekâlâ. Size bu arabayı nasıl süreceğinizi öğretmem gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

Müthiş bir heyecanla ona döndü. "Ashurst Malikânesi'nde Rafe'in büyük at arabasını kullanmıştım."

"Leydi Nicole," dedi Lucas büyük bir ciddiyetle, "eğer sizden bir şekilde çaldığımı düşündüğünüz, kaybettiğiniz eğlenceyi yeniden kazanmanıza yardımcı olacaksam bu tür sözlerle beni şaşırtmaya çalışmayın lütfen. Anlaştık mı?"

Gülümseyişi onu bir anda yerine mıhladı. "Sürücü John onun yerinde oturmama ve dizginleri tutmama izin vermişti. Ben de daha sonra eski dizginleri yatak odamdaki iskemleye bağlayarak yapabileceğimden emin olana kadar aylar boyunca çalışmıştım. Buna benzer bir şey olmalı."

"Tebeşirin peynire benzediği kadar. Şimdi bakalım sürücünüz size neler öğretmiş."

Bu sözlerin ardından içinden söylediklerinin en az bir kısmının doğru olması için dua ederek dizginleri ona verdi ve onun tecrübeli hareketlerle dizginleri tutuşunu izlemeye başladı.

Ödüllü bir çift olan atları farkı hemen algıladılar, solda giden Jüpiter yeni sürücüsünü denemek için hemen adımlarını hızlandırdı.

"Ah, hayır, bunu yapma," dedi Nicole Jüpiter'i güçsüz kollarıyla dizginlemeye çalışarak. "Kamçıyı pek kullanmıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Lucas'ın sağında yerinde duran uzun kamçıya bakarak.

"Çok seyrek." Sonra ona kamçıyı denemek isteyip istemediğini sordu. Nicole başını iki yana sallayarak yola odaklandı. "Sola doğru kesin bir dönüş var. Hâlâ bunu yapmak istediğinize emin misiniz?"

"Siz eminseniz," dedi Nicole, çok büyük keyif alıyordu. "Lydia arkamızda perişan olmuştur şimdi."

"Esas Fletcher baygınlık geçirip sürücü koltuğundan düşerse hayatının en büyük dehşetini yaşar," diye bir espriyle cevap verdi Lucas. "Ah, çok başarılıydınız, Leydi Nicole. Ama tekerleklerden birinin tehlikeli bir şekilde kenara yaklaştığını söylemeden geçemeyeceğim."

"Öyle mi? O zaman bunun üzerinde çalışmalıyım. Sosyetedeki kadınlar kendi faytonlarını kullanır mı?"

"Çok azı kullanır. Ama genç kızların hiçbiri kullanmıyor ne yazık ki."

"Güzel. Demek ki ilk olacağım," dedi Lucas'ın gösterdiği geniş yeşillığe doğru arabayı sürüp onun isteğiyle durdurduktan sonra.

Lucas frenleri indirirken Fletcher'ın arabası onlara yaklaşıyordu. "Durun tahmin edeyim. Ağabeyinize, kendi faytonunuza sahip olmanız gerektiğini söylememi istiyorsunuz."

Bir an kaşlarını çattı -çok güzeldi!- ve yanağında gamzesi beliriverdi. "Bunu hiç düşünmemiştim aslında. Benim için bunu yapar mısınız?"

"Kafama tabanca dayayıp ikiye kadar saymış olsanız bile olmaz," diye cevap verdi eğlenerek. "Ama benimle dışarı çıkıp gezmeye devam ederseniz arabamı kullanmanıza izin veririm. Parklarda olmak koşuluyla. Londra sokaklarında işler farklıdır."

"Lucas?" diye bağırdı Fletcher. "Yanlış mı gördüm yoksa biraz önce dizginler Leydi Nicole'de miydi? Boynunu kırarsa ağabeyi de seninkini kıracaktır."

"Evet, teşekkür ederim Fletcher," dedikten sonra biraz önce önünden geçtikleri küçük handa bir şey içmek isteyip istemediklerini sordu. Londra'ya giden yolda, iki kilometre gerideki kavşakta bulunan handan bahsediyordu.

Herkes bunun iyi bir fikir olduğunu söyledikten sonra Lucas arabayı yumuşak otlakta çevirdi, Nicole'ün her hareketini dikkatle izlediğinin farkındaydı, muhtemelen her manevrayı beynine kazıyordu. Eğlenme konusunda çok ciddi olduğu her halinden belliydi.

"Teşekkür ederim," dedi geldikleri yoldan geri dönmeye başladıklarında. "Bir de bana Juliet'imi dörtlüyle koşturabileceğim bir bölge tavsiye ederseniz daha da müteşekkireceğim. Bu kötü havalardan yüzünden onu koşturamadığım için canı sıkılıyor. Ayrıca insanları arımdan baktıran sıradışı bir ata binme alışkanlığım vardır."

"Gerçekten mi? Bu bir uyarı mı yoksa gördüğümde yeteri kadar kompliman yapmam için söylenmiş bir söz mü?"

"Lordum?" diye başlayarak cevap vermek yerine yeni bir soruya geçti. "Size karşı bu kadar dürüst olmamın bir sakıncası var mı? Dürüstlük seyrek kullandığım bir şeydir, bu yüzden de hata yapabilirim."

"Leydi Nicole, doğru yapmadığınız çok az şey olduğunu söylemem gerek. Kendini sarsılmaz derecede dengeli sanan bir adamı bile sarsmakta çok başarılısınız."

"Ah." Yine alt dudaklarını ısırıp ve ardından başıyla onayladı. "Güzel. Bu oldukça adil."

Lucas arabayı hanın bahçesine çekerken bir kahkaha attı. "Yani ödedik mi?" diye sordu. "O zaman geriye, bundan sonra aramızda ne olacağını konuşmak kalıyor."

Nicole hızla arkasında Vikont'un yardımıyla diğer arabadan inmekte olan kardeşine baktı.

"Sanırım arkadaş olmalıyız, yanılıyor muyum? Bence... bence birbirimizi arkadaş olarak düşünmemiz çok daha güvenli olacak."

"Ne kadar süreyle?" Lucas soruyu düşünmeden sormuştu çünkü Nicole'ün o dolgun ve iştahını kabartan dudaklarını bir an önce öpmeyi düşünüyor olmasa bu soruyu asla sormazdı.

"Hımm, sanırım artık arkadaş olmayı istemeyene kadar. Bu gerçekten çok tuhaf bir sohbet oluyor. Ben taşradan yeni gelmiş olabilirim Lordum ama siz daha mantıklı davranıyor olmalısınız. Ayrıca açlıktan ölüyorum. Sizce jambon var mıdır? Jambona taparım."

Nasıl olduysa Lucas kendini tutmayı başardı ve aklına geleni yüksek sesle söylemedi. "Korkarım ben de sana tapmaya başlıyorum."

Hanın sadece bir tane özel yemek odası vardı. Marki son hızla odanın hazırlanmasını sağlarken Nicole ile Lydia temizlenip kendilerine gelmek üzere çatı katında bulunan küçük yatak odalarından birine gittiler.

Lydia eldivenlerini çıkarmakla meşgulken Nicole çoktan şapkasını yatağın üzerine fırlatarak yüzünü yıkamaya başlamıştı, alev alev yanan yanaklarına soğuk su çarpıyordu.

"Lord'un dizginleri sana vermesini nasıl başardın?" diye sordu şapkasını çözüp yatağın üzerine bırakırken. "Tabii daha da önemlisi ben bunu gerçekten öğrenmek istiyor muyum?"

Nicole yüzünü sert havluyla kuruladıktan sonra kardeşine gülümsedi. "Muhtemelen istemezsin. Harikaydı Lydia, tabii atları serbest bıraktığım anda dizginleri elimden alacağını biliyordum ama aslında bunu yapmayı çok özlemiştim. Onlar mükemmel bir çift, sırtları çok yüksek değildi ve Vikont'un atları gibi göz boyayan türden de değillerdi."

"Vikont'un atlarının kusurlarını fark etmemişim. Gayet keyifli sohbetler yapmakla meşguldük. Bir sürü kız kardeşi ve dul bir annesi varmış bu yüzden son savaşa katılma riskini göze alamamış ama onca kişi ülke için canını verirken evde oturmak çok zoruna gitmiş. Ben de ona ölen amcamız ve kuzenlerimizden bahsettim ve hiçbirinin savaşa katılmadığını ama sonlarının daha beter olduğunu söyledim. Güvenliğin önemli bir konu olduğu, acil ve düşünülmeden verilen kararların da en az düşmanla karşılaşmak kadar kötü sonuçlar doğurabileceği konusunda anlaştık."

Nicole gözlerini devirdi. "Bunu kaçırdığıma gerçekten çok üzıldüm," diyerek gülümsemesini gizleyebilmek için arkasını dönerek havluyu katlamaya başladı. "Grosvenor Meydanı'na dönerken de Fransızca fiil çekimi yaparak vakit geçirirsiniz herhalde, bu da diğer yaptığınız şeyle eş değer nasıl olsa. Yemeğimizi yerken daha hafif konulardan bahsetmeyi başarabilir misiniz?"

"Ama... ama Vikont keyif alıyor gibiydi. Madem bu kadar tecrübelisin sen Marki'yle neler konuştun?"

Lydia ellerini yıkayıp sonra yanaklarını suya batırılmış bezle özenle temizlerken Nicole yatağın ucuna tünemiş onu seyrediyordu. Mükemmel küçük hanım Lydia. Asalet ve tedbirli olmak onun doğasında vardı, Nicole'un düşüncesizlikleri onda yoktu.

Lydia hayata karşı da hep temkinliydi. Nicole ise karşısına çıkan her şeye atlıyordu. Nicole aralarındaki farkı bu şekilde özetleyebiliyordu.

"Marki ve ben," diye başladı, hayatında ilk kez kelimelerini seçmeye özen göstererek, "arkadaş olmaya karar verdik. Birlikteyken çok rahat olduğumuzu fark ettik."

"Gerçekten mi?"

Elbette hayır, diye düşündü Nicole, midesinde yine o tanıdık kıpırtıyı hissediyordu. "Ah, evet. O Londra'ya eğlenmek için geldiğimi biliyor ve bu onun için oldukça uygun. Ona doğruyu söylemem gerektiğini düşündüm, yani çocuklarını doğuracak bir eş arıyor olabilir, balo döneminde şehre gelenlerin çoğu bunları istiyor biliyorsun."

"Nicole! Bana hemen bunu ona söylemediğini söyle. Yani... yani Marki'nin -ya da herhangi bir adamın- sana bakar bakmaz seninle evlenmek isteyeceğini varsaydığını... İyi niyetli olduğunu biliyorum hayatım ama seni çok iyi tanıdığım için böylesine uygunsuz bir samimiyetin ne kadar tehlikeli olduğunu ve Lord'un..."

"Benimle evlenmek isteyeceğini mi söyleyecektin? Yoksa en azından beni yatağa atmak istediğini mi?" Nicole ürperdi, bunun meraktan değil korkudan olması için dua etti. "Bana sakın tanıştığımız ilk andan itibaren bunu hissetmediğini söyleme. Erkeklerin beni gördükleri anda ne düşündüklerini anlamayacak kadar saf değilim. Bay Hugh Hobart'ı hatırlasana. O..."

"Hayır! Bay Hugh Hobart hakkında konuşmayacağız. Asla. Ölebilirdin, daha kötüsü de olabilirdi."

"Lydia, hiçbir şey ölmekten kötü olamaz. Diğer her şey geçicidir. Çok rahatsızlık verici ya da korkutucu şeyler olsa da bir gün değişebileceğini bilirsin, üstesinden gelebilirsin. Yoksa senin Komutan'dan sonra yaptığın gibi benim de o gün başıma gelenlerden dolayı bir kenara çekilip kendimi dünyaya kapatmamı mı isterdin? Ah. Çok üzgünüm hayatım."

Yataktan atlayarak koştu ve kardeşini kollarının arasına alarak ona sımsıkı sarıldı. "Benim için endişeleniyorsun çünkü her şeye iki elimle birden dahıyorum. Ben de senin için üzülüyorum çünkü sen de yaşamını geri alabilmek için tek elini bile uzatmayı reddediyorsun. Seni çok seviyorum. Sana fayton kullan, atla beş sııklı çitten atla ya da sadece hoşuna gittiği için tehlikeli bir adamla flört et demiyorum. İkiziz ama kendi kişiliklerimiz var. Senin kendine ait bir yolun var, hep vardı. Tatlı, kibar ve sevecensin. Lydia, lütfen kendini sev ve saklanmakta olduğun gölgelerden çık. Sadece bir tek şeye cesaret etmeni istiyorum, hayatım. Yaşamaya. Senden sadece bunu istiyorum, Komutan da bunu yapmanı isterdi."

Lydia ona sarılmaya devam etti, nefesi sık ve düzensizdi. Sonra Nicole'u yanağından öptü ve geri çekildi. "Sana daha az dikkatli olacağıma dair söz verirsem sen de daha çok dikkatli olacağına söz verir misin?"

Nicole sınırlarını çok iyi bildiği için kısa bir tereddüt yaşadı. "Genelde mi diyorsun yoksa Marki'yi mi kastediyorsun? Çünkü ben... Eğer şeyse... Bilemiyorum..."

"Ah, hayır sana Marki'yle birbirinizde bulduğunuz şeyden vazgeçmeni söyleyemem. Ben de o kadar saf değilim. Ama dikkatli olur musun lütfen, Nicole? Bunun imkânsız olduğunu sanıyorsun ama en güçlü ve bağımsız yürekler bile kırılabilir."

"Evet," dedi Nicole yüzüne keyifli bir gülümseme yerleştirerek. "Masum Marki'nin başına bunların gelmesini asla istemeyiz, değil mi?"

"Sen iflah olmazsın, Nicole," dedi Lydia kardeşine bir kez daha sarılarak.

"Herkes bunu söyleyip duruyor. Ama ben açlıktan ölüyorum," dedi Nicole kardeşinin yaşama doğru güçlü bir adım atmış olduğuna gerçekten inanarak. Komutan Fitzgerald'ın bunu onaylayacağına inanıyordu. "Şimdi aşağı inerken bana Yalding Vikontu hakkında ne düşündüğünü söyle bakalım. İlgin çekiyor mu? O senden hoşlanmışa benziyor."

"Nicole!" diye bağırdı kardeşi. "Kesinlikle hayır!"

"Pekâlâ," dedi Nicole merdivenlerin tırabzanını tutarak. "Mayfair'de pek çok seçenek olduğundan eminim, senin için bakmaya devam edeceğim."

Lydia arkadan başına vurarak merdivenlerden inen Nicole'ün keyifle gülmesine sebep oldu... Ve o sırada Nicole koridorda onu beklemekte olan Lucas'ı gördü.

Gür sarı saçları kunduz derisi şapkası yüzünden biraz dağılmıştı, şapkanın tenine değdiği yerde ince kırmızı bir hat oluşmuştu ve hayatında gördüğü en güzel mavi gözler de oradaydı. Son derece huzurlu, yakışıklı, dinç görünüyordu ve sıradışı bir canlılığa sahipti. Nicole'e böyle hissettiriyordu.

Kahkahasının ve gülümsemesinin onun için olduğunu mu sanmıştı?

Elini uzattı, Nicole bu eli tutunca bütün koluna yayılan mutluluk verici elektriklenme hissi onu şaşırttı.

Lucas'a gülümsediğini düşünmesinin ne gibi bir sakıncası vardı? Hem Lydia da gülüyordu, gülüyor muydu? Ayrıca bugün gerçekten çok güzel bir gündü...

Lucas büyülenmiş gibi seyretmeye devam etti. Nicole elinde tavuk kanadını sallayarak onlara Rafe ile Charlotte'ın Ashurst Malikânesi'ndeki yatak odalarında buldukları fare yavrularının yuvasını anlatıyordu. Rafe çok geç kalınmadan işlerini bitirmekten yanayken Charlotte hepsinin teker teker toplanıp dışarı götürülerek serbest bırakılmalarını istiyordu.

Tabii yavruların hayatlarını sürdürebilmeleri için Rafe'in annelerini de bulması gerekiyordu.

Fletcher gülmekten iki büklüm olmuş bir şekilde Nicole'un, Rafe'in iri bir dilim peynir, kelebek ağı ve bir yastık kılıfıyla annenin peşine düşüşünü anlatmasını dinliyordu. Ayrıca Charlotte bu avın sonunda Rafe'in anneyi mi yoksa babayı mı avladığından emin olmasını istemişti, çünkü babanın zavallı yavrulara bir faydası olmayacaktı.

"Ve Rafe sonunda şöyle dedi, 'Hanımefendi istediğinizi yapmam mümkün değil. Çok istiyorsanız kuyruğunu kaldırıp altında ne olduğuna kendiniz bakarsınız ama benden buraya kadar.'"

Bunun ardından Fletcher yeni bir kahkaha krizine yakalandı, Nicole tavuk kanadından yeni bir ısırtık alarak -bu arada yediği üçüncü kanattı- Lucas'a göz kırptı.

Lucas başını iki yana sallayarak usulca onun gerçekten iflah olmaz olduğunu söyledi.

Hava atmaya çalışmıyordu, halinden son derece memnun olduğu ortadaydı, yeryüzüne neden gelmiş olduğunun fazlasıyla farkındaydı ve o keyif aldığı sürece başkalarına da aynı keyfi yaşatacağından emindi. Günün birinde sosyetenin aranan ev sahibelerinden olacağı kesindi, yeni trendler oluşturarak modaya ön ayak olacaktı. Tabii kim olduğuna ve ne olmak istediğine karar vermeden önce itibarını zedelemeye kalkışmazsa...

Nicole arzularla doğallığın tam bir karışımıydı. Merdivenden inerken yanaklarının parladığını, suyla temizlendiği için buklelerinin bir kısmının ıslak olduğunu fark etmişti, birilerini güzelliğiyle etkilemekten çok kendisini tazelemeyi tercih ediyor gibiydi.

Çillerinin görünmemesi için boya küplerine de batmıyordu. Cildinin parlaltısı son derece gerçekte ve dudaklarının pembeliği doğaldı. Gözleri içinde hissettiği yaşam gücüyle parlıyordu, hattan keyif aldığı yüzünden belli oluyordu.

Bazıları onu yorucu bulabilirdi. Lucas onu son derece heyecan verici ve zorlu birisi olarak görüyordu. Kendisini Nicole'den koruyamayacağını düşünüyorsa onu elinden tutup ağabeyine götürmesi ve hayatından çıkması gerekiyordu.

"Hâlâ aç mısınız Leydi Nicole?" diye sordu birkaç dakika sonra. "Yoksa Grosvenor Meydanı'na doğru yola çıkmadan önce dışarı çıkıp nadiren görebildiğimiz güneşin altında dolaşmak ister misiniz?"

Bir süre ona baktıktan sonra başı hafifçe yana eğildi, sonra kalkmasına yardım etmesi için elini uzattı. "Bu ikisini yanlarında refakatçi bulunmadan bırakma cesaretini gösterebilecek miyiz?" diye fısıldadı, menekşe gözleri keyifle dans ediyordu.

"Bize eşlik etmelerini istemiyor musunuz?"

"Siz istiyor musunuz?"

Yoksa zihnini mi okuyordu? Ama kibarlık diğerlerine de sormayı gerektiriyordu. "Fletcher, Leydi Lydia? Bizimle birlikte küçük bir gezi yapmak ister misiniz?" diye sordu, Nicole kardeşine arkasını dönüp ona surat asarken.

Lydia ile Fletcher, Nicole'ün fare ve kelebek ağlarını anlatmadığı şu son dakikalar içinde ne konuşmaya daldırlarsa, birbirleriyle bakıştıktan sonra sohbete devam etmek istediklerini söyleyerek gitmeyeceklerini bildirdiler.

"Yokluğumuzda kapıyı açık bırakabiliriz," dedi Nicole Lucas'ın ona uzatmış olduğu şapkasını alıp yeniden masanın üzerine koyarak. "Kendime, takmaya söz verdiğim için bunlardan bir düzine var fakat yine de bunları çok saçma buluyorum. Şapkalar harika ama kendimi at gözlüğü takan atlar gibi hissediyorum."

Lucas kısa bir an kendi şapkasına baktıktan sonra onu da olduğu yerde bırakarak kolunu Nicole'e uzattı ve birlikte hanın çıkış kapısına doğru yürümeye başladılar. "Kısa bir yürüyüşe çık-tığımızı düşünürsek sosyetenin şoka uğramayacağı bir gayriresmiyete bürünebiliriz."

"Sosyetenin benim ya da sizin şapka takmanızla ilgili bir şey söylemeye hakkı olduğunu düşünüyor olsaydım onlara gidip daha faydalı işlerle uğraşmalarını söyledim."

"Bunu siz mi söylemeyi tercih edersiniz yoksa ben mi söyleyeyim? Sürgüne gönderilmeden önce bunu bilmek isterim."

"Bundan endişeleniyor musunuz?" diye sordu Nicole handan çıkıp sola dönerek ormana açılıyormuş gibi görünen patıkaya saptıklarında. "Sosyetenin sizi dışlayacağından yani. Ben farklı imtiyazlarınızın olduğunu düşünüyordum oysa. Yeni bir moda bile başlatabilirsiniz. Şapkasız gezmek mesela."

"Sanırım bunu yapabilirim. Fletcher'a sorarsanız imtiyazlarımı kullanmadığımı söyler. Ama sizi anında kötü bir şekilde yaftalarlar ve anneler oğullarının sizinle görüşmesini yasaklar... Tabii Rafe üç kulağınız bile olsa kimsenin umursamayacağı bir drahomayı ortaya sürerse ne olacağını bilemem."

Nicole'ün kahkahası son derece hoştu, koluna girmişti ve bedenini ona doğru hafifçe yaslamıştı, hareketleri son derece doğaldı. "Üç kulağım olsa şapkamı asla çıkarmazdım."

Lucas güneşin buklelerindeki dansını izledi, parmaklarını arasına sokarak sıcaklığını hissetmek istiyordu. "Ve dünya bu yüzden mahvolurdu. Bunu söylememi mi bekliyorsunuz?"

Nicole'ün gülümsemesi yok oldu, gözlerini kaçırmadan önce alt dudaklarını ısırdı. "Hayır, beklemiyorum. Kompliman peşinde değildim, Lordum. Arkadaş olduğumuzu düşünüyordum ve saçmalıyordum. Charlotte'ın söylediği gibi her an birileriyle flört etmiyorum."

"Yengenizin bu sözleri son derece iyi niyetle söylediğini düşünüyorum ama sizi benim gözümle göremediği de bir gerçek, kör ve sağır olmayan seksen yaşın altındaki her erkek sizi muhakkak fark edecektir. Flört ediyorsunuz hayatım, varlığınız bunun için fazlasıyla yeterli. Yengeniz sizin ya da erkek toplumu için endişelenmekte haklı, boynunuza 'dikkat kendinizi sakının' yazan bir levha assa yeridir."

Nicole kolunu çekerek patikada ilerlemeye başladı. Birkaç adım ötesinde durup yüzünü ona döndü. "Kaba olduğunuzu hiç düşünmemiştim ama söyledikleriniz son derece korkunç şeylerdi."

Lucas kendini yumruklamak istiyordu. "Elbette öyleydi," dedi son hızla. "Üzgünüm. Size hakaret etmek istememişim aslında."

O şeytani bakışlar gözlerinde yeniden belirdi. "Bana mı? Ah, Lordum bana hakaret etmediniz kendinize ve -nasıl söylemişsiniz?- erkek toplumuna hakaret ettiniz. Muhtemelen kadınların sadece dış görünüşüne bakmayan erkekler de vardır."

"O zaman kendi cinsimi daha da aşağılamak adına bir şey daha söyleyeyim, çoğumuz görünüşün önemli olmadığını söyleriz ama aslında önemlidir. Büyük kısmımız böylesine sığdır."

"Yani üç kulağım olsa ve drahomam olmasa arkanızı şuracıkta dönüp gidecek miydiniz? Anlıyorum."

Lucas handan çıktıklarından beri yapmış oldukları konuşmaları tekrar düşünerek nerede hata yaptığını bulmaya çalıştı. Ve hemen ardından Nicole'ün ne yapmaya çalıştığını anladı. "Beni bilerek kızdırıp kavgaya çıkartmaya mı çalışıyorsunuz?"

Nicole'ün omuzları bir anlığına düşüverdi, sonra çenesini kaldırarak dik dik gözlerinin içine baktı. "Evet ve bir türlü olmuyor çünkü işbirliği yapmıyorsunuz. Neden işe yaramıyor? Rafe aklıma koyduğum anda bir azizin bile sabrını tüketebileceğimi söyler hep."

"Ben aziz değilim," dedi usulca ona bir adım daha yaklaşırken. Saçlarına vuran gün ışığının kokusunu alabiliyordu. "Benden gerçekten korkuyor musun? Senin için bu kadar büyük bir tehdit miyim Nicole?"

Alt dudaklarını bir kez daha ısırdı ve hemen ardından kendini ele veren bu hareketi silmek istermiş gibi elini ağzına götürdü. "Sizi tanımıyorum bile. Ve doğru konuşmak gerekirse siz de beni tanımıyorsunuz. Peki, o zaman üzerimde niye böyle bir etkiniz var? Bundan hoşlanmıyorum, Lordum, bundan gerçekten hoşlanmıyorum."

"Seni nasıl etkiliyorum?" diye sordu boğuk bir sesle, bu sırada parmağını Nicole'ün çenesinin altındaki yumuşak bölgeye değdirme cüretini göstermişti, elini geri çekmedi, tenini ve çillerini öper gibi duran güneş ışınları onu büyülemişti. "Söyle bana."

"Size bu tatmini yaşatmayacağım," dedi başını diğer yana çevirerek. "Bu iş fazla uzadı. Ya beni hana geri götürün ya da yolumdan çekilin."

Bunu yapamazdı.

"Şu son üç günü seni öpmemin nasıl olacağını düşünerek geçirdim, Nicole. Bir dükün kız kardeşisin, hem de dostumun kız kardeşi ama ben yine de kollarımın arasına nasıl uyum sağlayacağını ve dudaklarının tadının nasıl olduğunu düşünmekten başka bir şey yapamadım. Hayatıma daldığın andan itibaren dünyam sadece bu konunun ekseninde dönüyor."

Nicole başını yavaşça iki yana salladı ama ondan kaçmadı. "Sizden korkmuyorum."

"Öyle mi? Buna inanabileceğimden emin değilim çünkü ben senden korkuyorum. Şu an hayatımda ihtiyacım olmayan her şeyi temsil ediyorsun ve sen de bana hayatında yerim olmadığını söyledin. Ve hâlâ buradayız ve ben hâlâ seni öpmek istiyorum ve senin de beni öpmek istediğinden eminim. Doğruyu söylemek gerekirse ikimizin de şu ana kadar başka bir şey düşünemediğimizden de..."

Nicole bir anda Lucas'ın üzerine atılarak onu neredeyse yere düşürüyordu. Lucas'ın yüzünü ellerinin arasına aldı, parmak uçlarında yükselerek başını aşağı doğru çekti ve dudaklarını ateşli bir şekilde kendininkilere bastırdı. Gözleri sımsıkı kapalıydı, acı çeker gibiydi.

Onu aynı hızla bırakarak geri çekildi, göğsü son hızla inip kalkıyordu. "Alın bakalım! Artık ikimiz de bunu düşünmek zorunda kalmayacağız."

Lucas cevap vermeyi başaramadan önce, Nicole eteklerini toplayarak hana doğru koşmaya başladı. Lucas işe bir puro yakarak Nicole'ün bu ani tepkisinin etkisinden kurtulup toparlanana kadar orada kalmaya karar verdi.

Tanrım, muhteşemdi.

Öpücüğü yeniden düşünüp gülümseyerek purosunu içerken zihninde bir fikir oluşmaya başladı. Delice bir fikirdi ama düşündükçe daha mantıklı gelmeye başlamıştı...

Ne zaman ani tepki vermemeyi öğrenecekti? Ne zaman önce düşünüp sonra hareket etmeye başlayacaktı?

Nicole umutsuzluk içinde onun bir an önce susmasını istemişti. Sesini kesmesini ve daha aptal görünmeden, inkâr edemeyeceği şeyler söylememesini.

Yaptığı şey gözüne o an son derece mantıklı görünmüştü. Oldukça güzel olduğu da ortaya çıkmıştı...

Oysa bu adamın yanında oturarak Londra'ya dönmek zorunda olduğunu unutmaması gerekirdi.

Hana kadar bütün yolu koştu, son birkaç metrede durdu ve nefesinin düzelmesi için bekledikten sonra yemek odasında oturmakta olan kardeşiyle Lord Yalding'e katıldı. Derin bir muhabbete dalmışlardı ve döndüğünü fark etmediler.

Birkaç dakika sonra Lucas içeri girdi, hesabı ödemiş olduğunu ve artık şehre dönmeleri gerektiğini söyledi, hava her an kötüleşebilirdi.

"Sakin konuşmayın," diye uyardı Nicole, Lucas onu yerine oturtttuktan sonra diğer yandan faytona tırmandığında. "Tek kelime bile etmeyin."

"Bunu aklıma bile getirmedi," dedi Lucas. "Ama en azından sana teşekkür etmeme izin ver. Bu son derece... ilginç bir öpücüktü. İlk öpücüğün olduğunu söyleme cüretini gösterebilir miyim? Onur duydum."

"Bunun konuyla bir alakası yok." Gözlerini kısarak ateş püsküren bakışlarını ona çevirdi. "Ayrıca tek kelime bile etmeyin derken bunları söyleyebileceğinizden bahsetmemiştim. Centilmen olduğunuzu söylüyorsunuz bir de."

"Ben bir centilmenim. Daha azı olsaydım seni sımsıkı tutar ve gerçek öpüşmenin ne demek olduğunu gösterirdim ama bunu yapmadım. Ayrıca bu kadar kontrollü olduğum için kendimle gurur duyuyorum, en baştan çıkarıldığım anda bile tam bir centilmen olabiliyorum demek ki."

"Ne mutluluk verici bir durum Lordum, sizin adınıza sevindim. Aynı şeyi kendim için söyleyemeyeceğim." Nicole derin bir nefes aldıktan sonra başını çevirerek manzarayı seyretmeye başladı. "Birbirimizi bir daha görmemeliyiz, en azından planlayarak bunu yapmamalıyız. Zaman zaman kaçınılmaz şekilde karşılaşacağımızı biliyorum, o zamanlarda da birbirimize karşı uygar tavırlar sergileyeceğiz, özellikle de Rafe ve Lydia oradaysa. Leydi Cornwallis'in balosuna katılacak mısınız?"

"Şu an itibarıyla evet, katılacağım," dedi Lucas onu daha da delirterek, Nicole'ün hainlik yapan kalbi ise buna gizliden gizliye sevinmişti. "Ama İskoç dansı yaparken üzerine çullanıp pistin ortasında ırzına geçmemeyi başarabileceğime eminim, tabii endişen buysa. Sana gelince, bundan bu kadar emin olamıyorum elbette. Çünkü biraz önce... saldırıya geçen ben değildim."

"Evet, bendim ve bunu yaptığımı çok memnunum," dedi toplamış olduğu tüm cesaretiyle. "En azından merakımı tatmin etmiş oldum ve tahmin ettiğim kadar büyük bir sorun olmadığını anladım."

"Öpüşme güzel değil miydi?"

Sanki aksini ona itiraf edermiş gibi... Daha şimdiden onu nasıl mutlu ettiğini düşünecek kadar kendini beğenmişti! Ayrıca onun kendisini takip etmeye karar vermiş olmasından dolayı duyduğu heyecanı asla belli etmeyecekti. Lucas'ın kendisini takip etmesinin, kendisinin onun peşinden koşmasından çok daha kolay olduğuna karar vermişti.

"Tekrarlamak için çok büyük bir istek duymayacağım söylenebilir, zayıf bir etki bıraktığını söyleyebilirim sadece. Lordum, ne yaptığınıza dikkat edin. Arabayı çukura doğru sürüyordunuz."

"Özür dilerim," dedi Lucas önüne bakıp atların kontrolünü yeniden ele geçirerek.

Aşırıya mı kaçmıştı? Charlotte ona hep bu tür ölçsüz konuşmaların bir münzeviyi bile en sert içkiyi içecek hale getirebildiğini söylerdi. Nicole yaklaşık bir kilometre boyunca sessizliğini korudu. Lucas'ın öpücük için mi yoksa çukura düşmek üzere oldukları için mi özür dilediğini merak ediyordu ve sonunda kısık sesle itiraf etti. "O kadar da kötü sayılmazdı."

"Anlayamadım? Korkarım konuşmanın son birkaç bölümünü kaçırmışım."

Nicole gözlerini devirdi. İşleri onun için hiç de kolaylaştırmıyordu ve bunu bilerek yaptığı ortadaydı. "O kadar da kötü sayılmazdı dedim. Öpücükten bahsediyorum. Hiç istemediğim halde sizden hâlâ hoşlanıyorum. Sanırım ikimiz de delirdik; bana bu şekilde davranmamanız gerektiğini biliyorum, ben de size karşı yaptıklarımı yapmamalıyım ama yine de sizden hoşlanıyorum ve sebebini bilmiyorum."

"Doğal cazibeme kapılmaktan kendini alıkoyamıyorsun," dedi Lucas dizginleri bir kez daha Nicole'ün eline tutuşturarak. Nicole bunun bir barış teklifi olduğunu düşünüyordu ve ne olursa olsun reddetmeye hiç niyeti yoktu. "Bileklerini biraz daha kaldır... Tamam oldu işte. Şimdi arkamızdan gelmekte olan Fletcher'ın kalp krizi geçirme riskini de düşünerek onları hafifçe hızlandır, bunu yapmak için öldüğünü biliyorum. Yol burada düz ve yaklaşık bir kilometre boyunca görünürde hiçbir şey yok."

Lucas'a hızla baktı, bir kez daha adama müteşekkirdi. İşin aslında ona uzun süre kızgın kalabileceğini de sanmıyordu ve bu muhtemelen ikisi için de hayra alamet değildi. "Ciddi misiniz? Yeteri kadar iyi miyim? Yoksa sadece benden özür dilemeye mi çalışıyorsunuz?"

"Sırf seni mutlu etmek adına, oturduğum yerden fırlayıp boynumu kırmayı göze almayacağıma göre evet, ciddiyim. Ve ayrıca özür diliyorum. İşe yarıyor mu?"

"Sanırım evet. Ben de özür dilerim. Kışkırtılmış olsam bile kötü bir tavır sergilediğimin farkındayım," dedi Nicole, dileyebileceği en iyi özür buydu. Bunun ardından tüm dikkatini atlara verdi, dizginleri hafifçe oynatarak onların eşkin gidişe geçmelerini sağladı. Şapkasının kenarına değen rüzgârı hissetmeye başlamıştı, gülümsedi. "Ah, işte cennet bu."

"Yarın da hava güzel olursa kışrağına egzersiz yaptırmak için bir şeyler ayarlarız. Juliet'ti, değil mi?"

Nicole bakışlarını yoldan ayırmadan başıyla onayladı. "Pekâlâ, kabul ediyorum. Gerçekten de alçakgönüllülükle söylemiş olduğunuz gibi cezbedicisiniz. Ama bunun ardından başka bir şey geleceğini sakın ummayın, Lordum. Başka öpücükler olmayacak."

"Bak işte şimdi paramparça oldum. Ama sana katılıyorum, bir daha handa paylaşmış olduğumuz öpücüğe benzer bir şey olmayacak."

Lanet olası adam! Ne söylediğini duymuştu ama Lucas söylediğinin tam tersini ima ettiğini düşünmeden duramamasını sağlamıştı. Yüzünde beliren gülümseme de kesinlikle haklı olduğunu gösteriyordu. "Başladığımız gibi devam edeceğiz... Arkadaşız."

"Sen daha fazlasını ya da azını isteyene kadar arkadaşız, evet. Ama bunu kabul etmek için birtakım sebeplerim var, Nicole. Seninle konuşmadan önce bu fikre çok fazla kafa yormamış olmama rağmen sana bir anlaşma önermek istiyorum. Sen bunu bir macera daveti olarak da düşünebilirsin. Londra'ya macera yaşamak için geldiğini söylemiştin, yanılıyor muyum?"

Yoldaki dönemeçten sonra önlerine arabalar çıkınca dizginleri aldı. Nicole ona karşı koymadı. Şu an sesindeki tonlama çok daha fazla ilgisini çekiyordu. "Bu kulağa çok da hoş bir şeymiş gibi gelmiyor. Sebepleriniz mi var yani?"

"Zaman zaman olur," dedi Nicole'e dikkatle bakarak. "Mantığım bana karşı koymadan önce sana kısaca anlatmama izin ver. Sebeplerini anlatarak canını sıkmayacağım ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca aptal âşık rolü oynamak çok işime gelir. Diğer taraftan buna zararsız olduğumu da ekleyebiliriz."

İş şimdi daha da ilginç ve esrarengiz olmaya başlamıştı. "Sizi zararsız olarak nitelendirmek için aptal olmak gerek. Bunun sebebi nedir?"

"Bu önemli değil. Sadece beni dinle Nicole, lütfen. Arkadaş olmak istiyoruz ve birbirimizi bu konuda birkaç kez uyardık. Hayatlarımızın şu döneminde ikimiz de karmaşa istemiyoruz. Katılıyor musun?"

Güneş hâlâ parlıyordu ama Nicole gölgeye girdiklerini düşünmeye başlamıştı. "Öyle dedik, evet. Tamam, evet, biz... arkadaşız."

"O zaman, ben arabamı sürmene izin veriyorsam, seni Juliet'le dörtmala gezmeye çıkaracaksam ve diğer isteklerini de gerçekleştireceksem... mantıklı olanlarından bahsediyorum, sen de bana sosyete de eşlik etmeyi kabul eder misin? Sadece dışarıda geçireceğimiz birkaç haftayla sınırlı kalacak, sana söz veriyorum. Sonra benim umutlarımı yıkarak derin sulara açılabilir ve balo dönemi sona ermeden önce bir düzine kalp kırabilirsin. Bunun bir oyun olduğunu ikimiz de bileceğiz ve bu işin sonunda ikimize de herhangi bir zarar gelmeyecek."

Bakışlarında Nicole'ün bugüne kadar görmemiş olduğu bir şey vardı. Onu daha ciddi kılan bir kararlılık, bir uzak duruş ve hatta belki de kendine duyduğu kızgınlık.

"Anladığımı söylemeyi çok isterdim ama anlayamadım. Neden insanların sizi aptal âşık olarak görmesini istiyorsunuz?"

"Aptal dememişimdir, yoksa dedim mi?" Gülümseyerek aklını çelmeye çalışsa da Nicole kanmamıştı.

"Evet, dediniz," dedi hiç gülümsemeden.

"O zaman onu sadık delikanlıya çevirelim, olur mu?"

"Bana neden sadık delikanlı olmak istediğinizi anlatana kadar olmaz, hayır."

Yüzü gölgelendi. "Boş ver, Nicole. Arkadaşlar arasında bazı şeyler güvene dayalıdır, tıpkı sana dizginleri verirken güvenmem gibi."

İnsanı çileden çıkarmayı başarıyordu. "Hep bu kadar çabuk mu vazgeçersiniz, Lordum?"

"Kendimi aptal durumuna düşürdüğümü hissettiğim anlarda, evet. Söylediklerimi unut lütfen. Fikir olarak hoştu ama ağzımdan çıktığı anda değerini kaybetti ve çok aptalca gelmeye başladı."

"Hayır, bu hiç de doğru değil. Canım istediği anda rahatça yalan söyleyebildiğim için birisi bana yalan söylediğinde bunu gayet iyi anlıyorum. Fikrinizi çok seviyorsunuz ve sebepleriniz her neyse onlara çok uyuyor. Sadece gerçek olmayan bir şey için bana ihtiyaç duyuyor olmaktan huzursuzsunuz ve bundan hoşlanmıyorsunuz o kadar."

"Kendimce sebeplerim var ve sana daha fazlasını söyleyemem."

"Yani daha fazlasını söylemeyeceksiniz." Nicole yan gözle ona baktı, çenesinde hafif bir tik oluşmuştu. "Tehlikede misiniz?"

Lucas'ın gülümseyişi başını döndürmeye başlamıştı bile. "Ve senin beni korumanı mı isteyeceğim? Bu zor."

"Komik olmaya çalışmayın," dedi hiç düşünmeden, zihni son hızla çalışmaya başlamıştı. "Casus olamazsınız çünkü savaş bitti ve casuslara ihtiyaç yok. Var mı?"

"Yok, hayır. Nicole, konu kapandı. Sana bunu hiç söylememeliydim."

"Haklısınız, bunu yapmamalıydınız. Ama yaptınız ve şimdi benim sizin yaptığınız işleri gizlemek için neden birilerine ihtiyaç duyduğunuzu bulmam gerekiyor. Ah! Yoksa çirkin suratlı kızını size yamamaya çalışan bir anneden mi kaçıyorsunuz?"

"Evet desem bana inanacak mısınız?"

Bunu bir süre düşündü. "Hayır, sanmam. Kadınlardan korkacak bir tipe benzemiyorsunuz."

"Yanımdaki kişiyi konu dışında bırakıyoruz elbette," diyerek ona baktı, Nicole bu yorumdan hem çok hoşlanmış hem de utanmıştı.

"Evet, evet ben vahşinin tekiyim, biliyorum," dedi kısık sesle, hâlâ Lucas'ın başka işlerle ilgilenmeyip bir kadınla flört etmesi için gereken sebebi düşünmekle meşguldü. "Bir tek şuna cevap verin, lütfen. Tehlikede misiniz? Bu soruyu ilk sorduğumda net bir cevap vermemiş olduğunuz için soruyorum."

Nicole'e bakarken tek kaşını kaldırdı. "Bunu fark ettin, öyle mi?"

"Lydia gibi bir kitap kurdu olmadığımı zaten söylemiştim ama aptal olduğuma inanmanızı gerektirecek bir laf ettiğimi hiç hatırlamıyorum. Ve sorumu hâlâ cevaplamadınız."

Bir süre suskunluğunu korudu, Londra sınırlarına girmiş oldukları için arabayı daha dikkatli sürmesi gerekiyordu.

Nicole nefesini tutmamaya çalışarak beklemeye devam ediyordu. Çünkü cevabı onu bir daha görüp göremeyeceğini belirleyecekti. Bunu biliyordu. Onun bildiğinden de emindi.

"Planladığım şey," diye başladı sonunda, "belki bir süre sonra biraz tehlikeli olabilir ama şu an için bir tehlikesi yok. Hayır, tehlikede değilim. Ve insanların benden şüphelenmek için sebepleri olmazsa bu tehlike riski de en aza inebilir. Bu senin için yeterli mi Nicole?"

Bu adamın ağzından çıkanı kulağı duyuyor muydu? Önüne bir sır koymuş, macera dolu bir şey fırlatmıştı. Onun ne yaptığını öğrenmeden gerçekten tatmin olabileceğine inanıyor muydu? Onun niyetini örtbas etmek adına yapmış olduğu planı kabul etmesi, konuyu deşmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Her şey sona erdiğinde bana söyleyecek misiniz? İnsanların yaptığınızdan şüphelenmesini istemediğiniz şeyi yani."

"Her şey sona erdiğinde eğer başarabilmişsem evet, o zaman söyleyeceğim Nicole. Hepsini anlatacağım. Bu son derece adil."

"Peki ya başarısız olursanız?" diye sordu, yüreği hızla çarpıyordu, onun başına bir şey geleceğinden endişelenmeye başlamıştı. Macera yaşamayı elbette istiyordu ama hem macera yaşayıp hem de bir başkasının sağlığını umursamak gündeminde yoktu. "O zaman ne olacak?"

"Bilmiyorum," dedi usulca. "Başarısızlığı hiç düşünmedim."

Nicole'ün küçük gülümsemesi kocaman bir sırıtmaya dönüştü. "Ben de hiç düşünmem. Yani başarısız olmayı. Birbirimize çok benziyoruz, Lordum."

"Lucas."

"Birbirimize çok benziyoruz, Lucas," diye tekrarladı ve ardından iç geçirdi. "Pekâlâ. Gayretli, sadık bir delikanlı olabilirsin. Lydia bundan çok hoşlanacak, hiçbir erkeğe bağlanmayacağıma dair ettiğim yeminlere karşılık, ben sana söylemişim deyip duracak. Rafe ile Charlotte uygun birisiyle görüştüğüm ve beladan uzak durduğum için mutlu olacaklar ve ben bu sırada macera yaşıyor olacağım. Ayrıca bu işin sonunda sırrını da öğreneceğim. Başka bir şey var mı?"

"Bir tek şey. Bir centilmen olarak, Rafe ile dost olduğum için ona bu planı söylemem gerekiyor."

Nicole hayal kırıklığıyla gözlerini devirdi. Bu adam sır ne demek biliyor muydu acaba? "Kesinlikle olmaz. Hem buna razı olmaz hem de Rafe senin bunu niye yapmak istediğini öğrenmeye kalkışır, o bunu yapınca ben de Rafe'in ne öğrendiğini bulmaya çalışırım, aksi takdirde ikiniz de beni kullanmış olursunuz. Bu vicdansızlık olur."

"O senin ağabeyin ve benim de dostum. Onu bile bile kandıramam."

"Ona seni öptüğümü de söyleyecek misin?"

"Hiç sanmıyorum. Hayır."

"Ama sen bir centilmensin. Onun dostusun. Bunu nasıl söylemezsin?" Nicole avantajı ele geçirdiğine inandığı için bastırıyordu.

Lucas'ın cevabı bir anda bütün havasını söndürdü.

"Pekâlâ. Doğru söylüyorsun. Ona söyleyeceğim ama seni öpenin ben olduğumu belirteceğim -senin utanmanı engellemek için- ve Rafe de sabah gazetesinde nişanlandığımızı ilan edecek."

Nicole ona bakakaldı. "Beni tehdit mi ediyorsun? Hem de sana yardım edeceğimi söyledikten sonra?"

Lucas kısa bir kahkaha attı. "Ne kadar ilginç. Evliliği bir tehdit olarak mı görüyorsun, Nicole? Bu herkes için mi geçerli yoksa bana özel mi?"

Ellerini önünde sallayarak sözlerini silmek ister gibi hareketler yaptı. "Ah, hayır, bunu yapma. Teklifini kabul ettim ve şimdi bana bu teklifi yaptığın için pişman oldun ve beni sinirlendirerek vazgeçirmeye uğraşıyorsun. Vazgeçmeyeceğim. Koş ve Rafe'e o aptal öpücükten bahset. Sonuçta kanayan burun benimki olmayacak."

Nicole'ün, içinde şaşkınlıkla karışık bir hayranlık olmasını dilediği bir bakışla bakıyordu. "Benden en az sekiz yaş küçük olan bir kız tarafından köşeye kısıtıldım. İstedğin kadar reddet ama son derece akıllısın ve şeytani bir zekâya sahipsin, Nicole. Hatta korkutucu."

"Evet, muhtemelen bu doğru ama mantıklı sebeplerim olduğunu düşünüyorum," dedi gururla, son akıllılığının ve iyi niyetle, mantıklı olduğuna inanarak yaptığı şeyin neredeyse ölümüne yol açtığını hatırlamadan hemen önce.

O günden sonra dikkatli olacağına dair kendine söz vermişti, özellikle de güvendiği hatta kontrol altına alabildiğini düşündüğü kişiler konusunda dikkatli olacaktı, tıpkı Bay Hugh Hobart'ı da kontrol edebileceğini düşündüğü gibi.

Lucas'a güveniyor muydu? Evet, güvendiğini itiraf etmeliydi.

Onu kontrol edebiliyor muydu?

Hayır, onunla birlikteyken kendini bile kontrol edemiyordu.

Ne olursa olsun geri dönüş yoktu. Şimdi olmazdı. Önünde salladığı yem reddedemeyeceği kadar lezzetli görünüyordu. Özgürlük. Macera. Bir sır.

"Sebeplerinin ne kadar mantıklı olduğunu bilmiyorum Nicole ama benimkilerden daha mantıklı gibi görünüyorlar."

"Saçma şeyleri de mantıklı gösterebilmek gibi bir yeteneğim var," diye itiraf etti. "Bu konuda uğraş veriyorum."

Nicole arabanın Grosvenor Meydanı'na saptığını neredeyse fark etmeyecekti. Lucas faytonu yavaşlatana ve uşaklardan biri Nicole'e yardım etmek üzere arabanın yanına gelene kadar konuşmadı.

Lucas kolunu tutarak onun olduğu yerde kalmasını sağladı. "Kendimi koruma içgüdüm yoğun olarak çalışıyor olsa senden şu anda koşarak kaçmam gerekirdi. Ama Tanrı günahlarımı affetsin ki anlaştığınızı biliyorum. Gel, kardeşinle Fletcher'a bu gece bizimle tiyatroya gelmek isteyip istemeyeceklerini soralım. Sosyeteyi aptal âşğın olduğuma inandıracaksak bu işe şimdi başlasak da olur."

Nicole başıyla onayladı, Lucas Nicole'ün kolunu bıraktıktan hemen sonra faytondan aşağı atladı ve Nicole'e yardımcı olmak için son hızla faytonun etrafından dolaşarak yanına koştu.

Nicole ellerini omzuna koyunca onu belinden tutarak kaldırdı, bakışları buluşurken yavaşça yere indirdi. Nicole kendine nefes almayı unutmaması gerektiğini hatırlattı. "Meraklı, her işe burnunu sokan biri değilim. İlle de her şeyin istediğim gibi olması için uğraşmıyorum, sadece kendi keyfimi de düşünmüyorum. Bu... bu çok daha farklı. Küçük de olsa bir tehlike içinde olduğunu söyledin ve ben de bu konuda endişeleniyorum. Arkadaşın olarak. Bu da bir şekilde sana kızmama sebep oluyor."

"Biliyorum," dedi sükûnetle, gülümsemesi Nicole'e şu an hiç düşünmek istemediği şeyleri düşündürüyordu. Lucas sağ elini tutarak dudaklarına götürdü. "Teşekkür ederim."

Kızarmış mıydı? Yanaklarının yandığını hissediyordu. Ama bu mümkün değildi, o asla kızarmazdı. Lydia kızarırdı. "Evet... Evet... Tamam... Bir şey değil. Ve hâlâ kızgınım," diye eklediğinde Lucas'ın gülümsemesi iyice büyüdü ve Nicole'ün karnı düğümlenmeye başladı. "Ve şimdi sana bugün çok iyi vakit geçirdiğimi söyleyerek içeri girmek istiyorum, sen de tüm kibarlığınla gidecek ve benim tek başıma oturarak bugün olup biteni düşünmeme ve aramızda neler yaşandığını anlamaya çalışmama izin vereceksin."

Lucas, Adalet Arayan Vatandaşlar tarafından yazılmış olan bildirinin ilk satırını sesli bir şekilde okudu -"Dostlar, artık çocuklarımızın aç kalmasına ve dürüst insanların yerle yeksan olmasına kararlı olan bu baskıcı hükümete karşı gelme zamanıdır!"- ve ilanı katlayarak Fletcher'a geri verdi.

"Evet, evet, teşekkür ederim, okudum. Hem de birkaç kez. Oldukça üzücü. Lydia bunu aslında ağabeyine verecekmiş ama Grosvenor Meydanı'nda yediğimiz akşam yemeğinin ertesi sabahı taşradaki malikânesine çağrılmış ve bu akşamdan önce geri dönmeyecekmiş. O da bugün handa bana verdi, ağabeyinin canını bununla sıkmak istemedi. Peki ya sen ne düşünüyorsun Lucas?"

"İyi bir şey olmadığı ortada. Leydi Lydia bunu hizmetçisinin eşyaları arasında mı bulmuş?"

"Kadının önlüğünün cebinde, evet. Leydi Lydia kadınla yüzleşmemiş. Hiç yoktan bir şeyler çıkarmış olabileceğini de itiraf ediyor, senin akrabanın yazmış olduğu o ateşli el kitaplarını okuduğu için kafası korkunç fikirlerle doluyor."

"Akrabam değil," dedi Lucas hiç düşünmeden. "Ama Leydi Lydia'nın bu ikisi arasında nasıl bağlantı kurabildiğini anlayabiliyorum. Bu bildiri isyandan bahsediyor, Fletcher. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Boyunlar darağacına mı gidecek?" dedi Fletcher omuz silkerek. "Bu saçmalıkları yazan bulunduğu anda olacak olan bu. Adalet Arayan Vatandaşlar mı? Fesat Peşinde Koşan Vatandaşlar demek daha doğru. Leydi Lydia'ya endişelenmemesini söyledim ama bana inandığını sanmıyorum. Peki ya buna ne diyorsun? Daha birkaç gün önce sen de insanları bu konuda uyarıyordun."

"Ya buna ne diyorum?" diye tekrarladı Lucas Park Yolu'ndaki çalışma odasında bulunan deri koltuğuna gömülerek. Dikkatle cevap verdi. "Ben bu saçmalığın ardında belli başlı isimler olduğunu sanmıyorum. Bir isyan çağrısı var ama kızgın topluluğun nerede, ne zaman toplanacağı ya da toplandıklarında ne yapacakları belirtilmemiş. Nereye gidecekler? Kime saldıracaklar?"

Fletcher çenesini kaşdı. "Pekâlâ, şey... Lanet olsun Lucas, bilmiyorum. Bunların altında gizli bir mesaj olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lucas gülümsedi. "Hayır, öyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Hatta elli kişiden birinin bile bu ilanı okuyabildiğini sanmıyorum, gizli mesajlar konusuna hiç girmeyelim. Peki, o zaman bu ilanın anlamı ne?"

Fletcher'in kaşları çatılmış ve çok derin düşüncelere dalmıştı. Sonra başını iki yana salladı. "O zaman bu yazıları tek okuyabilen biziz ve nedenini bilmiyorum."

"Aslında biliyorsun Fletcher, hatta biraz önce de söyledin. Bu bildiriler Londra'da ya da her nerelerde dağıtılıyorsa oralarda yaşayan insanlara hitap etmiyor. Bunlar sadece onları okuyabilenlere, yani bize odaklı."

"Hayır, üzgünüm anlayamıyorum."

Lucas keşke ben de anlamasaydım, diye düşündü. Ama anlıyordu ve bu nedenle Lord Nigel Frayne'e teşekkür borçluydu. Fletcher ise onun bu bildiriye şu anda gördüğünü sanıyordu.

"Bana önceki gün ne söylediğini bir düşün. Bana hükümetteki bazı insanların Parlamento'yu alaşağı etmenin bir yolunu bulduklarını düşündüklerine dair konuştuklarını anlatmıştın, muhafazakârlarla muhaliflerin İngiliz vatandaşlarını yere sermek için birtakım katı kanunlar ve vergiler çıkarmaya çalıştıklarından bahsettin, yanılıyor muyum?"

"Yere sermek dediğimi sanmıyorum. Ama evet, konu buydu."

"Tamam. O zaman toplumun hükümete karşı ayaklanacağına dair tehdit savurması kadar, yeni kanunların çıkarılmasını kolaylaştıracak bir yöntem olabilir mi? Bize karşı; zengin, güçlü ve maalesef umursamaz olan bizlere karşı."

Fletcher'in gözleri bir anda açıldı. "Yani sen şimdi... Yoo. Bu çok saçma. Birileri bunun olmasını neden istesin? Ayaklanmalar. Mayfair Caddesi'nde yapılan yürüyüşler. Taş atarlar, Lucas. Kaldırım taşlarını sökerek onları silah olarak kullanırlar. Yıllar önce olanlar hakkında çok şey duydum. Evimin bütün camlarını tamir ettirecek kadar param yok benim, Tanrı aşkına."

"Sen camcı faturasını bir yana bırak, hiçbirimizin bir iç huzursuzluğu kaldıracak gücü yok. Kendi vatandaşlarımızdan korunmaya kalkıştığımızı düşünsene. Muhtemelen ben de o içgüdüsel tiradıyla acı çekenlere yardım etmemiz gerektiğini söyleyerek White's'ta Sidmouth ve onun gibilerin ekmeğine yağ sürdüm. Oysa ben tam olarak bunun tersini yapmaya çalışıyordum."

Lord Frayne'in kendisine ulaşmasını da amaçlamamıştı. Ama o ulaşmıştı.

Fletcher şarap kadehini kaldırarak içine bakmaya başladı, çok düşünceliydi. "Dur bakalım anlayabilmiş miyim. Birinin -bu Sidmouth ya da onun gibi biri olabilir- halkı bilinçli bir şekilde hükümete karşı isyan çıkarmaları için güttüğünü mü söylüyorsun? Zaten baskıcı olan kanunları daha baskıcı hale getirmek için bunu yapıyorlar hem de, öyle mi?"

"Kesinlikle evet." Ve Tanrı yardımcısı olsun Lucas tüm ilkeleri ve savunduğu şeyler buna karşı olmasına rağmen bu gücün büyük bir parçası olma yolunda ilerliyordu.

"Umarım yanılıyorsundur. Camcı faturaları açısından, anla işte. Pekâlâ, her ne yapacaksan bunu yapma konusunda kararlı olduğumu görüyorum. O yüzden sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Arkadaşına yalan söyleyebilir miydi? Babasının adını temize çıkarmak için evet. Evet, bunu yapabiliirdi. Bu sırrı Fletcher ile paylaşmak onun başını derde sokabilirdi. Lucas'ın yapmayı plan-

ladığı şeyleri yasalara karşı gelmeden yapmak pek de mümkün değildi. "Bu işe karışmanı istemiyorum."

"Tanrı aşkına bunun için biraz geç değil mi? Ben senin dostunum. Bir şey yapmayı planlıyorsan bunun bir parçası olmam gerekir. Sen de benim için aynısını yapardın. Evet, söyle bakalım benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Leydi Lydia ile flört etmeye devam etmeni istesem seni zorlamış olur muyum?"

Fletcher oturduğu yerde öne doğru eğildi, dirsekleri dizlerinin üzerindeydi. "Ah! Yeni bildiriler bulursa haber vereyim diye mi?"

"Hayır," dedi Lucas başını iki yana sallayarak. "Onları istersek Piccadilly'de kendimiz de bulabiliriz."

"Neden o zaman?"

Doğrular için vakit çok geçti artık.

"Çok basit. Senin de söylediğin gibi kendimi White's'ta öyle ortaya attıktan sonra insanların o bildirilerin yazılmasına sebep olan kişinin ben olduğumu düşünmelerini hiç istemem. Bir süre başka şeylerle ilgilenip yaptığım gevezeliğin unutulmasını beklemem gerekiyor. Leydi Nicole bana bu konuda yardımcı olmayı kabul etti ve onun âşığıymışım gibi dolanmama izin verecek, böylelikle herkes bir iç huzursuzluk yaratmaktan farklı şeylerin peşinde olduğumu anlayacak."

"Vay canına. Demek kaldırım taşlarının yerinde kalması için planlarını çok önceden yapmaya başladın öyle mi? Hem de bana danışmadan önce Leydi Nicole'e sorarak. Çok incindim, Lucas. Gerçekten. O da buna razı mı oldu? Neden acaba?"

Gerçekten de neden? Lucas, Nicole'le geçirdiği akşamüstünden sonra sürekli olarak bunu düşünmüştü, Nicole'ün gerçekten kendisiyle ilgilendiğini düşünmek istemişti ama işin macera kısmının daha çok ilgisini çektiğini de kabullenmek zorunda kalmıştı. İlk fikir gururunu okşuyordu, ikincisi ise onu rahatsız ediyordu.

"Fayton sürmek ve dörtnala ata binmekle ilgili ve çok fazla üzerinde düşünmek istemediğim başka konularla da. Ama sen bunları kafana takma. Gerçekten bir planım yok."

"Yani White's'ta söylediklerinin unutulmasından başka henüz yok demek istiyorsun. Tekrar soruyorum, sana nasıl yardım edebilirim?"

"Tamam. Kardeşini meşgul ederek edebilirsin. Bize eşlik ediyormuş gibi davranırsınız. Leydi Lydia kardeşini korumaya son derece meraklı ve kabul etmen gerekir ki oldukça da zeki bir kız."

"Evet, öyle," diyerek kabul etti Fletcher. "Çok konuşuyor ama bunu umursamıyorum. Beni senin görünmeye çalıştığın kadar zararsız biri olarak algılıyor. Şimdi bana yapmaya karar verdiğin ve zararsız olduğunu düşündüğün şeyin ne olduğunu söyle çünkü gerçekten ne yapmaya kalkışacağını anlayamayacak kadar safım."

"Başka zaman anlatırım yoksa kızları tiyatroya götürmek için Grosvenor Meydanı'na geç kalacağız. Şimdi bana sadece şunu söyle lütfen. Leydi Lydia o bildiriyi Leydi Nicole'e göstermiş mi?"

Fletcher başıyla onayladı. "Evet, ona göstermiş. Leydi Nicole'ün Thomas Paine'in bildirisini bu yüzden okuduğunu düşünüyor. Hatırladın mı? İnsan Hakları. Leydi Lydia kız kardeşi onu okuduğunu itiraf edince çok şaşırılmış olduğunu söyledi. Bu hiç ona uygun bir hareket değilmiş. Leydi Nicole'ün bir şekilde kendi eğlencesinden başka şeyleri düşünmeye başladığına inanıyor ve kardeşiyle gurur duyuyor."

"Lanet olsun, bu işleri karıştırarak. Çok dikkatli olmalıyım," dedi Lucas usulca.

"Neye dikkat edeceksin?"

"Güzel bir kadının merakına, Fletcher," dedi Lucas arkadaşına çalışma odasından çıkmaları gerektiğini belirten bir hareket yaparak. "Madem bana yardım etmek istiyorsun, bu gece tiyatroya birisiyle buluşmak üzere yanınızdan ayrıldığımda ikisine de göz kulak olacağına dair söz ver bana. Ben yokken Leydi Nicole'e sakın arkasını dönme, bir an bile. Tamam mı? Yarın sana daha çok şey söyleyebilecek durumda olacağım."

"O sadece gencecik bir kız, taşradaki yuvasından ve çocuk odasından yeni çıkmış. Onunla baş edebileceğimden eminim."

"Evet," dedi Lucas arkadaşına arkasını dönerek yüzündeki gülümsemeyi saklarken. "Edebileceğinden eminim."

Covent Garden tam bir mimarlık harikasıydı. Nicole'ün birkaç kez Charlotte ve Rafe ile gitmiş olduğu Ashurst yakınındaki tiyatrodan çok daha büyüktü.

Nicole önce etrafına sofistike bir ilgisizlik göstermeye çabaladı ama bu tavrı birkaç dakikadan uzun sürmedi. Çok fazla insan vardı, çok fazla, çok güzel insan... Güzelliğiyle onu hayrete düşürmüşlerdi, korselerin içine sıkışmış sosis gibi duranlar ve cafcıflı ipeklilerse onu çok eğlendirdi, koyu renkli resmi giysilerin farklılaştırdığı erkekler, yüksek topuklu rugan ayakkabılar giymiş olan gençler, abartılı gömlekler ve ceplerden sarkan dantel mendiller gülümsemek için dudaklarını ısırtmasına sebep oldu.

Bütün boyunlarda mücevherler parlıyordu gerçi bazı boyunlar koşum geçirilmeye çok daha uygun görünüyordu. Bazısı çok gürültülü kahkahalar atıyordu, bazısı umutsuz görünüyordu, çoğu da halinden çok memnundu ve bulundukları yerden, giysilerinden son derece emindi.

Tiyatronun önündeki kaldırımda ağır ağır ilerliyor, lobiye giriyor ve kiraladıkları localarına doğru yürüyorlardı. Kimisi de olduğu yerde oyalanıyordu. Herkes birbirine bakıyor ve kalabalığı gözleriyle ölçmeye çalışıyordu. Opera dürbünleri çıkarıldı, yelpazeler açılıp sallandı, bıkkın, ilgili ve meraklı bakışlar her yanı sardı.

Nicole hepsini sevdiğini düşündü. Ağır yıldızlarla kaplı oymalı ahşapların, kristal şamdanlar tarafından aydınlatılan brokar duvar kaplamalarının arasında uçuşup duran bu küstah ve egzotik sosyete kuşlarının arasında ilerlerken Lucas'a iyice yaklaştı.

"Bir peri masalına adım atmak gibi," dedi. "Kim bu insanlar?"

Lucas yanlarından geçen çifti selamladı ama durmadı. "Tam olarak da bu, Nicole. Sadece insanlar. Onların buraya eğlenmek için gelmiş olduklarını söylemeyi çok isterdim ama hiç de öyle değil. Buraya görülmeye, görmeye ve gördükleri hakkında dedikodu yapmaya geliyorlar. Bu çok acı, özellikle de oyunun sahibesi Marie Therese de Camp için... Bu gece aslında Tebessümler ve Gözyaşları adlı oyun oynanıyor. Onunla tanışmak ister misin? Bu da senin için bir macera sınıfına girer mi?"

Nicole ona gülümsedi. "Kesinlikle girer. Bu uygun mu peki? Yani mesleği tiyatroculuk olan bir kadınla tanışmak."

"Uygun hale getirilebilir. Ona bir not yazarak aralardan birinde locamıza davet edersem olur. Biz yanına gidersek o kadar uygun olmaz."

"O zaman demek ki biz ona gideceğiz. Lydia ile Lord Yalding'i Renée'nin eşliğinde locada bırakırız," dedi Nicole, Lucas ona rolüne son derece uygun bir şekilde tam bir aptal âşık gibi bakarken. "Sen de aynen bunu söylemek istemiştin, değil mi?"

"Bu da sana yeni ve eğlenceli bir macera olacak. Anlaşmamızın bana ait olan kısmını gayet iyi hatırlıyorum. Bu arada bu akşam çok güzelsin. Attığın her adımda bütün gözler sana çevrildi."

Bunu Nicole de fark etmişti ama fark etmemiş gibi görünmesi gerektiğini biliyordu. "Lydia'ya da bakıyorlar. Erkekler gülümsüyor, kadınlarsa kaş çatıyor. Bunun insana garip bir haz verdiğini söylemem beni kötü bir insan mı yapar?"

"Hayır, keyfine bak. Yalnız bir tek şeyi unutma. Bu insanların samimiyetleri ve dostlukları son derece yüzeyseldir, iki ayağıyla birden dalsan bile seninle karşılaştığımız gün paylaştığımız su birikintisinden daha derin olmadığını görürsün. Sen ve kız kardeşin buradaki her genç kızın ve evlilik sevdalısı annenin düşmanısınız. Erkeklerle gelince. Erkeklerin sen ve kardeşin gibi güzel ve taze hanımları gördüğünde neler düşündüğünü bilemeyecek kadar gençsin. Elbette hepsi düşünmez. Servet avcıları ve cebi delik küçük lordlar zengin bir dükün kardeşlerine yansaımayı pek severler, böylelikle ihtiyaçları ağabeyin tarafından karşılanabilir."

Geniş bir merdivenden çıktılar, sahanlıkta döndüler ve tekrar çıkmaya başladılar. Lydia, Fletcher ve sadık Renée hemen arkalarındaydı. "Tüm eğlencemi mahvetmeye çalışıyorsun, değil mi? Ben eğlenmek istiyorum, keyif almak. Tanıştığım herkesin ne düşündüğü konusunda endişelenmek değil. Ayrıca bu sevimsiz olarak tanıttığın sosyetenin içinde farklı kişilikler de yer alıyor. Mesela sen."

Koridordaki kırmızı perdeli bölmelerden birine doğru yolu gösterdi. "Ah, evet. Ben bir istisnayım. Asil, güvenilir, art niyeti olmayan biriyim. Basit bir adamım, son derece dürüstüm.

Bunu herkese sorabilirsin, Basingstoke Markisi hakkında tek kötü söz duyamazsın. Beni bulduğun için çok şanslısın."

"Bunu söyleyen adam benden komplo teorisinin bir parçası olmamı istedi." Nicole perdeyi açmak için yerinden sıçrayan üniformalı görevliyi gördü ve özel locaya ilk giren kişi oldu.

"Adımlarına dikkat et, Nicole," diye uyardı onu Lucas. "Locada aşağı doğru üç kademe var."

Nicole onu dinlemiyordu. Lobi harikaysa şu anda önünde tüm haşmetiyle durmakta olan tiyatro salonu muhteşemdi. Güvenle yürümeye devam etti, ufak basamakları indi, sağında ve solunda duran sandalyeleri geçti ve eldivenli elini pirinç korkuluğa dayayarak etrafına bakmaya başladı.

Burada o korunaklı hayatı boyunca görmüş olduğu insanlardan çok daha fazlası vardı. Yaşıyor olmanın saf mutluluğuyla kalbinin hızla atmasına izin verdi.

Ben bunun için doğdum. Bunun bir parçası olmak için, diye düşündü ve sonra bu kadar saçma ve aptalca bir şey düşündüğü için başını iki yana salladı.

Diğerlerine doğru döndüğünde mutlulukla gülümsüyordu ve gözlerinde yepyeni bir heyecan vardı. "Lydia gel bak! Bütün dünya burada!"

Lydia çoktan locanın ön sırasında bulunan iskemlelerden birine oturmuştu, Lord Yalding tam arkasında duruyordu ve gözlerini yere dikmişti. "Onları görüyorum, evet," dedi kardeşine. "Şimdi lütfen otur. Biraz daha sarkarsan aşağı düşeceksin."

"Evet, lütfen Leydi Nicole," diye mırıldandı Fletcher, gözleri hâlâ yere dönüktü ve iskemlenin arkasını sımsıkı tutuyordu. "Siz oturmadan oturamayacağımı biliyorsunuz. Ve utanarak itiraf ediyorum ki bu localarda ayakta durduğum zaman kendimi çok kötü hissediyorum. Kenara sıçrayıp atlama dürtüm ve ardından yere çakılarak ölmek endişesi sinirimi bozuyor."

Nicole hemen yerine oturdu ve hayretle ona baktı. "Atlayacağınızı mı düşünüyorsunuz, Lordum?"

"Hayır, hayır, hayır, elbette hayır. Atlamak yapacağım en son şey olur. Ama öyle hissediyorum işte, anlatabiliyor muyum? Yani istemediğim bir hareketi yapabilirim gibi geliyor çünkü bunu yapmak mümkün."

"Onu anlamaya çalışma, Nicole," dedi Lucas sükûnetle yanına otururken. "Geçen sene ona Green Park'tan yükselen balona binmeyi teklif ettiğimden beri bu halde. Sevgili dostum o günden beri ayağını toprağa basmaktan zevk alıyor. Biz buradan gidene kadar konduğu yerden asla kıpırdamayacak."

Nicole önce Lucas'a ardından da Lord Yalding'e baktı. Adamın dudaklarının beyazlamış olduğunu fark etmişti. "Ah zavallı.Baksana, Lydia ona yelpazesini vermeyi teklif ediyor. Ne sevimli değil mi?"

"Alırsa hiç de öyle olmayacak," dedi Lucas. "Fletcher'in bir züppe gibi görünmekten hoşlanacağını sanmam. Ah, dikkat çekmeye başladık bile. Gözlerinin içine bakarak şalını çıkarmana yardım ederken bana biraz hoş davranabilirsin."

O uzanıp yumuşak kaşmir şalı omuzlarından alırken Nicole sükûnetle durmaya çalıştı, bu arada Lucas gözlerinin içinde kaybolma işini de mükemmelen yerine getirmişti.

Nefesi istem dışı hızlanmamış olsaydı, küçücük tatlı bir ürperti bel kemiğine kadar inmeseydi, karnında kıpırtılar oluşmasaydı kendini güvende sanabilir ve bir oyun oynuyor olduğunu düşünebilirdi.

Ama bu bir oyun değildi, daha doğrusu onun kurallarını bildiği oyunlardan biri değildi. Bakışları onunkilere kenetlendiğinde gerçekten kendisine tapıyor olduğuna yemin edebilirdi. Amacının onu gözyaşlarına boğmak olmadığını biliyordu ve bu zaten çok komik bir tepki olurdu. Bunu hep aklında tutmalıydı, belki bu şekilde ona ihanet eden bedeni beyninden emir almayı kabul ederdi.

Bileğinde asılı olan fil dişi saplı yelpazesini eline alarak hızla açtı -ucunu Lucas'ın burnuna değdirmek üzereydi- ve ağzının önünde tutarak fısıldadı. "Girişiminiz başarıya ulaştı Lordum ama salyalarınız akmaya başlarsa hangimiz daha çok utanırız onu bilemiyorum."

Lucas ona çok akıllıca bir şey söylenmiş gibi gülümseyerek iskemlesine yerleşti. O yerleşirken Nicole onun zeki gözlerini oturdukları yerden görünen localarda gezdirişini izledi. Tam karşılardaki locaya bakarken bir saniyelik bir tereddüt yaşadı ve bakışlarının yönünü değiştirmeden önce başını hafifçe eğdi, bu gerçekten çok kısa sürmüştü ama Nicole'ün dikkatini çekecek kadar uzundu.

Lord Yalding'in atlamak ya da düşmekten endişelendiği geniş boşluğa baktı ve hızla tam karşılardaki locanın ilk üç sırasında oturanları gözden geçirdi. "Hangisi?" diye sordu yelpazesini dudaklarının önünde sallamaya devam ederek.

"Özür dilerim ama anlamadım."

"Evet, dilemelisin. Biraz önce biriyle göz göze geldin ve başınla ona bir işaret yaptın. Bir başkası fark etmemiş olabilir ama ben bütün dikkatimi bu işe veriyorum. Ama bu locayı izleyen ve ne yaptığınla ilgilenen başka birisi olsa o da bunu görürdü. Dolambaçlı işlerde pek deneyimin yok, değil mi?"

"Görüldüğü üzere yok. Senin ne kadar deneyimli olduğunu düşündükçe ürperdiğimi itiraf edebilir miyim?"

Nicole yelpazesini indirirken yüzündeki gülümseme büyüdü ve gamzesi ortaya çıktı. "Tamam, şimdi oldu. Biraz şaşkınlık görüyorum ve bu büyülenmişlik de sayılabilir. Şu an sana bakan kimse gerçekten benimle ilgilenip ilgilenmediğini sorgulayamaz. Çok güzel."

Lucas'ın dudakları hafifçe aralandı ama bir şey söylemedi. Başını hafifçe salladıktan sonra eğilerek Vikont'un ya da Leydi Lydia'nın bir şey içmek isteyip istemediklerini sordu.

Bu hareketi Nicole'ün karşı locaları masumca izlemesini kolaylaştırdı. Fakat onun bulunduğu tarafa bakan kimse yoktu ve Lucas'ın kiminle işaretlediğini anlaması mümkün değildi.

Morlara bürünmüş, kafasına uzun, pembe bir tüy takmış olan iri bir kadın locanın basamaklarından aşağı inerken tökezleyip en ön sıradaki iskemlelerden birine tutunarak durmaya çalışınca kısa bir süre dikkati dağıldı.

Yaşlı ve çok zayıf olan arkadaşı, onu Vikontun endişelenip durduğu korkunç kadere karşı korumaya uğraşırken iri kadın yanında onu da sürüklemeye başlayınca adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Arkalarındaki iki iri uşaktan biri kadının elbisesinin mor kuyruğunu diğeri de adamın ceketinin ucunu yakalayarak onları bu kötü sondan kurtardılar.

Nicole bu gösteriyi çok eğlenceli bulmuştu, dönüp onları Lucas'a göstermek istediğinde onun locadan ayrılmış olduğunu gördü. Bunu fark etmemiş olması şaşkınlık vericiydi.

"Lord nerede?" diye sordu Lord Yalding'e, kalabalık sessizliğe bürünüp tüm gözler anlık da olsa sahneye doğru çevrildiğinde.

"İçecek bir şeyler almaya gitti," dedi Fletcher. Sonra parmağını dudaklarının üzerine koyarak susma ve seyretme zamanının geldiğini anlatmaya çalıştı.

Nicole ne yapacağını bilemiyordu. Herkes çılgınca bir alkış tutturmuştu ve Londra'daki ilk tiyatro gösterisinin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordu. Ama kendine engel olmayı da başaramıyordu; Lucas'ı işaretlerken yakaladığı localara doğru bakmak zorunda hissediyordu.

Başını sahneye çevirerek yan gözle Lucas'ın ilgisini çekmiş olabilecek yarım düzine locayı tekrar gözden geçirdi.

Bir tanesinde üç genç kız ve anneleri vardı; Nicole ortada oturan çarpıcı kıvılcıklı saçlı olanı hatırladı. Onun altındaki locada iki adam oturuyordu, bir tanesi oldukça sıradandı diğeri ise mükemmel dikilmiş bir takım giymişti, yakışıklı sayılır diye düşündü ama adamın yüzündeki sıkıntılı ifade Nicole'ün onun bu gece neden tiyatroya gelmiş olduğunu sorgulamasına sebep oldu.

"O kim?" diye sordu Lord Yalding'e yelpazeyle belli etmeden adamı işaret ederek. "Yüzünde sahneye bir fil sürüsü bile çıksa etkilenmeyecekmiş gibi bir ifade olan adam."

Fletcher içini çekerek bakışlarını sahneden karşılarında bulunan localara çevirdi. "Ah, o Bay George Brummell, Leydim. O her zaman öyle görünür."

"Beau Brummell mı?" Nicole adama bir kez daha baktı. "Aman Tanrım, söyledikleri kadar varmış, öyle değil mi?"

"Naip Prens tarafından artık sevilmediğini, çok büyük borçları olduğunu, yanındaki adamın alacaklılarından biri olduğunu ve Fransa'ya kaçmasın diye onun peşinden her yere gittiğini duyduysanız, evet, söyledikleri kadar var. Ve şimdi eğer müsaade ederseniz..."

"Ah, elbette. Özür dilerim. Tabii, tabii eğlenenize dönün," diyerek özür dileyen Nicole localar arası araştırmasına geri döndü.

Bay Brummell'ın solundaki loca, morlu kadınla korkak arkadaşı merdivenlerden yuvarlanmadan önce zaten boştu, onun altındakinde iki orta yaşlı tombul kadın ve mavilere bürünmüş hoş genç kadın hâlâ oturuyordu, ama kır saçlı adam artık orada yoktu. O da Lucas gibi gitmişti.

Hımm.

"Lord Yalding? Lord Yalding!"

Fletcher yeniden içini çekip gözlerini sahnedeki baletten ayırarak ona doğru eğildi. "Nasıl yardımcı olabilirim, Leydim?" diye sorarken gözlerini sahneye çevirerek onu seyretmek istediği bir şeyden alıkoymakta olduğunu belli etmeye çalışıyordu.

"Çok özür dilerim. Ama tam karşımızdaki locada ikinci sırada oturan genç bir bayan var. Gördünüz mü? Maviler giymiş. Onu tanıyor musunuz?"

Fletcher onun bakışlarını izledi. "Lord Frayne'in yeğeni olmalı. Adını bilmiyorum. Onu daha önce Lord'la birlikte görmüştüm. Evet, ne oldu?"

"Yok, bir şey," dedi Nicole mutlulukla. "Onun güzel olduğunu düşündüm o kadar. Lord Frayne dediniz, değil mi? Teşekkür ederim. Lord Basingstoke yakında döner mi dersiniz? Çok susadım."

"Koridorun hemen diğer ucunda içeceklerin alındığı yer var. Birazdan döneceğinden eminim. Şimdi eğer izin verirseniz..."

"Ah, elbette, elbette," dedi Nicole, kendisine bakmakta olan kardeşine de el salladı. Ona yine bu şekilde davranmaması gerektiğini söyleyen bakışlarla bakıyordu. Zaten herkes Nicole'e öyle bakıyordu, bu nedenle fazla kırılmadı.

İkisi dikkatlerini yeniden sahneye verdiler, baletten sonra bir adam sahnenin ortasına gelerek durdu, yüksek sesle ve hararetle bir şeyler söylüyordu. Lydia'nın çok etkilendiği ortadaydı, ellerini göğsünün üzerinde birleştirmiş iç geçiriyordu.

Nicole içinden ona kadar saydı, iskemlesinden kalkmaya başlamadan önce bir kez daha ona kadar saydı ve yavaşça geri çekilerek karanlığa yöneldi.

"Leydim?" diye sordu Fletcher usulca, biraz endişelenmiş gibiydi.

"Şişşt," diyerek azarladı onu. "Adam tırat atıyor. Ön tarafta hafif bir esinti var, biraz arkada, hizmetçimin yanında oturacağım."

Yalding Vikontu ona bir an korku dolu gözlerle baktıktan sonra başını iki yana salladı ve dikkatini yeniden sahneye verdi.

Ağzını açarsa sonuçlarına katlanacağını belli eden bir bakışla Renée'ye baktıktan sonra Nicole kardeşinin el çantasını kaptı ve perdenin ucunu koridora sızabileceği kadar araladı.

Locaya geldiklerinde perdeyi açan üniformalı görevli onu görür görmez karşıdaki duvara dayanmaktan vazgeçerek telaşla karşısına geçti ve önünde eğilerek ona ne şekilde yardımcı olabileceğini sordu.

"Ne kadar nazıksınız, " dedi genç oğlana en baş döndürücü gülümsemesiyle. "Kız kardeşim kendini iyi hissetmiyor ve bu nedenle bir süre önce yardım getirmek üzere locadan ayrılan Lord Basingstoke'u bulmam gerekiyor zira gideli çok oldu. Nereye gittiğini gördün mü?"

"Evet, hanımefendi gördüm," dedi görevli. Nicole çantadan para çıkarırken, gümüş el çantasının altın işlemeli yağ sarısı giysisiyle ne kadar uyumsuz olduğunu görerek yüzünü buruşturdu.

"İşte bu harika. Bana hangi yöne gittiğini gösterebilir misin lütfen?"

"Ah, elbette. Beni bağışlayın. Şu tarafa doğru gitti, hanımefendi," derken bir eliyle yolu gösterip diğeriyle aldığı parayı cebine attı. "Şuradan ilerledi. Ama orada hiçbir şey yok, hanımefendi sadece locaların son kısmı ve sahne arkasına inen merdivenler var."

"Teşekkür ederim," dedi Nicole soluna bakarak, içkilerin alındığı yer görevlinin söylediği istikametın tam tersindeydi. Lord Frayne ile işaretleştikten sonra diğer localardan birine ziyarete de gitmiş olamazdı. "Kardeşime yardım edecek birini bulmak için merdivenlerden aşağı inmiş olmalı. Belki de onu bulmam için bana eşlik edersin."

Nicole az da olsa sosyetenin bir kısmı hâlâ koridorlardayken burada yalnız başına dolaşmaması gerektiğini biliyordu. Yalding Vikontu'nun gittiğini fark ettiği anda locadan aşağı düşme tehlikesini göze alarak peşine düşeceğinden de emindi.

"Benim için bir zevktir, hanımefendi," dedi görevli sosyetedeki kadınların bu eşlik isteğine çok alışmış gibi bir tavır sergileyerek. "Adım Lester, hanımefendi."

"Sahi mi? Lester ne güzel bir isim. Hadi o zaman, Lord'u hemen bulmak zorundayız."

"Evet, merdivenler hemen şurada."

Lester haklıydı, koridora varmaları çok uzun sürmedi ve merdiveni gözlerden gizleyen kapı hemen orada duruyordu. Görevli kapıyı açınca Nicole ileri fırladı, loşluğa gözü alışınca on basamaktan fazla olmayan merdivenin altında bir sahanlık olduğunu gördü.

"Burada bekle, Lester," dedi. "Kapıyı kapa ve benim için bekçilik yap."

"Hanımefendi?"

Nicole eldivenli elini çocuğun koluna koydu. Lester ondan en az iki yaş küçüktü. Onun için çok kolay bir avdı. "Lütfen, Lester. Gerçek aşkın önünde durmayacaksın, değil mi?"

"Ama... ama siz kardeşinizin..."

"Küçük, beyaz bir yalan, Lester. Birilerinin bizi duyma ihtimaline karşı söylenmiş bir yalan. Lord ile yalnız geçirebileceğimiz kısacık anlardan biri bu. Sürekli olarak bizi izliyorlar. Onu çok seviyorum, Lester. Bu konuda sana güvenebilir miyim? Lütfen."

Oğlan yutkundu ve Nicole boynundaki âdemelmasının yaptığı hareketi şaşkınlıkla izledi. "Ben, şey, sanırım..."

"Tanrı seni kutsasın, Lester," dedi Nicole hızla, oğlanın şaşkınlığı sona ermeden. Çabucak etrafına bakındı, kimseler yoktu, zaten loca girişleri bittikten sonraki bu koridor sahne arkasından başka bir yere gitmiyordu. Lester'a kapıyı arkasından kapamasını işaret ederek üst sahanlığa girdi.

Bu merdiven boşluğundaki seyahati Lucas'ı bulamamasıyla son bulabilirdi ama Nicole öyle olacağını sanmıyordu. Lester onun o tarafa gittiğini görmüştü ve döndüğünü de görmemişti. Muhtemelen Lord Frayne denilen adamla buluşmak için bir alt loca katına inmişti.

Herhangi bir planı yoktu, sadece bu iki adamı bir arada görmek istiyordu ve alt loca katına indiği anda bunu yapacağından emindi. Bu yeni bilgisini ne şekilde kullanabileceğine dair bir fikri yoktu ama gördüğü şeyin ne olduğunu bilmemesine rağmen Lucas'ın onların buluştuğunu bildiğini görmesini istiyordu.

Bu fikri ilk anda çok mantıklıydı ama şimdi...

Nicole duvarlardaki nişlere yerleştirilmiş olan mumların loşluğuna gözü alışana kadar kıpırdamadan durdu, sonra yavaşça merdivenden inmeye başladı, başka ayak sesi ya da ses var mı diye dikkatle dinliyordu.

İlk sahanlığa kazasız belasız inmeyi başardı, diğer çıkış koridoruna varmak için ikinci merdivenden inmeye başlamadan önce tereddütle durdu.

Duvarların arasında dar bir kapı vardı. Tiyatronun katları arasına sıkışmış bir odacık olması gerçekten garipti. O kapının ardından birtakım sesler duyduğunu düşündü, ne söylediklerini anlaması mümkün değildi. Nefesini tutarak eğildi ve anahtar deliğinden bakmaya başladı, kendini düşmanın sırlarını ele geçirmekte olan bir casus gibi hissediyordu.

Anında Lucas'ın sesini duydu.

"... Yediden önce yerlerimize geçmeliyiz, bunun daha güvenli olacağını söylemem gerek. Orayı biliyorum. Saint Giles, Fetter Yolu'ndan çıkar çıkmaz."

"Hayır, eski kilise değil onun tam yanındaki bina, Kırık Teker. Meyhanenin altında bulunan mahzenlerde buluşacaklar. Girişi de arkadaki dar sokaktan. Şifreyi söyleyip gireceksin."

"Bu yeterli olacak mı?"

"Olması için dua etsen iyi olur, aksi takdirde yarın gece dünya üzerinde geçireceğin son gece olur. O zaman zaten onu kimin lekelemeye çalıştığını direkt olarak babana sorabilirsin, bu bilgi için bana ihtiyacın kalmaz. Dinle ve öğren, bir sonraki seferde konuşan sen olacaksın, anlaştık mı?"

"Anlaştık. İlginize son derece müteşekkirim, Lordum ama Thames Nehri'nde boğulmamın işinize gelmeyeceğini de biliyorum. Şimdi bu meseleyi hallettiğimize göre locama geri dönmem gerekiyor. Genç hanımefendi beni özlemeye başlamıştır."

"Onu gördüm. Son derece güzel. Onun dikkatini dağıtmasına izin verme."

"Bu konuda herhangi bir tehlike yok. Varlığının sebebi başkalarının dikkatini dağıtmak."

Nicole sahanlıkta somurtarak içinden tekrarladı: Bu konuda herhangi bir tehlike yok. Ne sinir adam !

"Çok güzel. Locama dönmeden önce bir randevum daha var. Sen gidebilirsin."

"Bir dakika, efendim. Bana şifreyi söylemediniz."

Nicole anahtar deliğine yapıştı.

"Öyle mi? Hiç yaratıcı bir şey değil. Guy Fawkes"

"Ah, Parlamento'yu havaya uçurmak isteyen adam. Bu umut veriyor olmalı. Tamam. Sizinle en yakın zamanda yeniden iletişim kuracağım. Nerede buluşalım?"

Evet, Nicole de bunu bilmek istiyordu ama sesler yaklaşmaya başladığı için geri çekilmek zorunda kaldı. Eteklerini toplayarak basamakları hızla çıkmaya başladı, Lester'a döndüğünü bildirmek için kapıyı vurdu.

Kapı açıldı ve genç görevli ona gülümsedi, bir şey söylemeye hazırlandığı sırada Nicole onun kolunu yakaladı ve çocuğu koridorda çekiştirmeye başladı. "Bayanların dinlenme odası. Çabuk ol Lester, söyle nerede?"

"Şey, orası tam Lord Basingstoke'un locasının karşısında."

"Mükemmel. Lord sorarsa uzun süredir orada olduğumu söylersin. Kendimi iyi hissetmediğimi söylediğimi ve çok solgun görüldüğümünden benim için endişelendiğini söylemeyi de unutma. Bunu benim için yapabilir misin Lester? Lütfen."

"Ama ben sizin onunla birlikte... Ah, elbette anladım. Onunla birlikte olduğunuzu benim de bilmemem gerekiyor, tabii."

Lanet olsun! Yalanı ortaya çıkıyordu neredeyse! "Ah, evet, bilmiyormuş gibi yapmanda yarar var, evet." Nicole bunu söylerken cüzdanda yeniden para aramaya başlamıştı. Lydia'nın harçlığını saçma süslere harcamıyor olması iyi bir şeydi, Nicole kendi parasını haftalar önce bitirmişti.

"Size kötü bir şey yaptı, değil mi hanımefendi?" Lester dimdik durdu, Lord her ne yaptıysa ondan intikam almak ister gibiydi. "Yardımseverliğinizi daha fazla kabul edemem, hanımefendi. Eğer sizi incittiyse sizi buraya bile getirmemem gerekirdi."

"Beni incitmedi Lester, inan bana. Tartıştık sadece. Onunla kaçmamı istedi ama ben bunu dul anneme yapamayacağımı söyledim, hepsi bu. Lütfen sana söylediklerimi unutma." Nicole arkasını dönerek son hızla dinlenme odasının kapısına doğru ilerledi, her adımda arkasından Lucas'ın ona seslenmesini bekliyordu. En sonunda çok hoş bir şekilde aydınlatılmış odaya girip sırtını kapıya yasladı, hızla soluyordu.

"İşte buradasın!"

Nicole'ün huzurla kapanan gözleri yeni bir şokla açıldı. "Lydia?"

Lydia geri kalan sözlerini fısıldayarak söylemek için onun üzerine doğru yürüdü.

"Evet, Lydia. Son on dakikadır ne yaptığını düşünerek aklını kaçırmak üzere olan kardeşin. Beni hatırlaman ne mutluluk verici. Neredeydin? Lord Yalding buraya gelmiş olman gerektiğini söyledi. Ayrıca yanlışlıkla benim çantamı almışsın, fark etmedin mi? Ben de seninkini aldım ama boştu ve bana rahatlamam için zorla ıslak havlu veren görevliye verecek hiç param yoktu. Senin gelmeni umarak burada beklemek zorunda kaldım çünkü ona teşekkür etmeden buradan çıkamam. Charlotte bunu mutlaka yapmamız gerektiğini söylemişti, bunu sen de biliyorsun."

Nicole hafif bir kıkırtı duydu ve Renée'nin de odada olduğunu fark etti, başka bazı kadınlar ve hizmetçileri de vardı. Hizmetçisine sertçe baktı ve kadının kıkırtısı bir öksürüğe dönüştü.

"Çok, çok üzgünüm. Nasıl olduysa yanlış çantayı almışım," dedi Nicole Lydia'ya. "Biraz midem bulanıyordu. Koridorda biraz yürüdüm ve sandalyelerden birine oturdum. Beni görmedin mi?"

"Hayır, seni görmedim," dedi Lydia, sonra çenesini hafifçe yukarı kaldırınca Nicole kardeşinin anladığını gördü. Kardeşinin bunu onaylamadığını da biliyordu ama onları dinlemekte olan bunca meraklı kulak varken dilini tutmayı bilecek kadar da mantıklıydı.

"Yanımda büyük saksılı bir bitki vardı, muhtemelen bu yüzden görememişsiniz ama hep oradaydım," dedi Nicole kardeşinin koluna girerek. "Seni endişelendirdiğim için beni affet. Locaya dönelim mi?"

Koridora çıktıkları anda Lydia durdu, haliyle Nicole de durmak zorunda kaldı. "Öğrenmeyi hiç istemeyeceğim bir şeyler karıştırdın, değil mi? Sen ve Lord Basingstoke bunu birlikte yaptınız."

Nicole önce kızarmaya çalıştı ama utanmış ya da pişman olmuş gibi görünme konusunda son derece başarısız olduğunu bilerek hemen bundan vazgeçti. Kardeşine duymak istediği şeyi söyleyecekti. "Sadece bir öpücüktü, Lydia. Daha kötü bir şey değil. Bana yalvardı, anlatabiliyor muyum? Ve ben de çok merak ediyordum."

Oh olsun, diye düşündü. Lucas o umursamaz sözlerinin cevabını bu şekilde alacaktı işte.

"Bunu tahmin etmeliydim. Her zaman bir şeyleri merak ediyorsun, değil mi? Gerçekten seni öpmesine izin verdin mi?"

İşte şimdi yeni bir yalan daha söylemek gerekiyordu. Lester'a bir yalan, Lydia'ya bir yalan... ve kendine de bir yalan söylemeliydi. Ah ne karmaşık bir ağ örmüşsün, derdi bunları duysa Bayan Buttram, parmağını burnunun önünde sallamayı da ihmal etmezdi.

"Sadece bir öpücük Lydia, inan bana. Ama seni üzdüm, değil mi? Bunu hep yapıyorum, çok özür dilerim." Eğilerek onu yanağından öptü. "Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum. Yarın birlikte Hatchards'a gideceğiz ve kitapları dilediğin kadar inceleyebileceksin, bir kez bile ne zaman gideceğimizi sormayacağım."

"Ben kitaplara bakarken orada beklemekten nefret edersin."

"Biliyorum ve aslında nefret etmemem gerektiğini de biliyorum. İşin aslında Londra'ya ait bir harita varsa onu da almak istiyorum. Özellikle de sokakları ve... kiliseleri gösteren bir tane varsa. Londra'da çok ilginç kiliseler olmalı diye düşünüyorum. Belki eski mezarların ya da o tip şeylerin bulunduğu taşlardan kabartma çıkarabiliriz."

"Sen eski kiliseleri gezip kabartma kopyalamaktan da nefret edersin," dedi Lydia kuşku dolu gözlerle onu süzerek.

"Lydia dürüst olmam gerekirse bütün bunlardan nefret ediyorum, bu doğru ama seni korkutmuş olmamı telafi etmeye çalışıyorum, neden bunu yapmama izin vermiyorsun?"

Lydia, Lydia olduğu için hemen kızardı ve kendi zalimliğinden utandı. "Özür dilerim. Özür dilemek istiyorsan bunu kabul etmem gerekirdi. Ama lütfen bana söz ver, bir daha Marki ile yalnız kalmak için yanımdan kaçmayacaksın. Bunun kötü bir şey olduğunu sen bilmesen bile onun bilmesi gerekir."

Eli kardeşinin sırtındayken locadan endişeli bir yüzle çıkarak onlara doğru gelmekte olan Lucas'a gülümsedi. Nicole parmaklarını çaprazlayarak bu andan itibaren akıllı davranışlar sergileyeceğine dair söz verdi.

"Leydi Nicole," dedi Lucas ona dikkatle bakarak. "Lord Yalding, kendinizi kötü hissettiğinizi söyledi."

"İlk gerçek Londra gece gezintim olduğu için biraz heyecanlandım sanırım," dediği anda Lucas Paine'e söylenecek en kötü yalanı seçtiğinin farkına vardı, o böylesi gerçek dışı bir şeye inanmayacak kadar akıllıydı. "Ama şimdi çok daha iyiyim. Locamıza dönelim mi? Bahsettiğiniz Tebessümler ve Gözyaşları'nı görmek istiyorum. Kulağa çok ilginç geliyor."

"Öyle ama neredeyse bitmek üzere." Lucas, Lydia'nın önünde eğildi. "Sizi locaya, Lord'un yanına götürmeme izin verir misiniz Leydi Lydia? Sonrasında tam olarak iyileştikten emin olmak için birkaç dakika kardeşinizle konuşmam gerekiyor."

"Ama siz daha yeni... Evet, şey, evet bu iyi olur, yani sanırım. Sen de tam burada, koridorda duracaksın değil mi Nicole?" dedi kardeşine, kafası karmakarışık olmuş şekilde. "Çok uzun kalmayın."

"Kalmayacağım. Sadece Lord'un bana getireceği limonatayı içeceğim. Burası çok sıcak oldu değil mi?"

"Ve birazdan daha da ısınacak," diye uyardı onu Lucas kısık sesle, Lydia'nın peşinden locaya doğru ilerlemeye başlamadan önce. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde Lydia için takınmış olduğu o gülümseme, yüzünden silinmişti.

Onu dirseğinden yakaladı ve koridorda yürütmeye başladı, yanlarından geçenlere nezaketle başını eğerek selam veriyordu ama hiçbirisiyle konuşmak için durmadı.

Oyun yazan arkadaşıyla buluşmaya gitmediklerinden emindi ama bunu umut etmekten de vazgeçmiyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bildiğini sanıyorum," dedi ve ona hızla bakarak bütün umutlarını suya düşürdü.

"Lester," dedi Nicole usulca, haklı olduğundan emindi. "Sana söyledi."

"İsmi bu muymuş? Oğlan bana yumruk atmak istemiş gibi bakıyordu. Ona ne söylediğini sorardım ama öğrenmek istediğimi hiç sanmıyorum."

"Benimle kaçmayı önerdiğini ve benim de hayır dediğimi ve tartıştığımızı düşünüyor, hepsi bu."

"Hepsi bu mu? Ne harika. Şimdi de genç kızları baştan çıkaran bir serseri oldum."

Nicole kıkırdamak üzereydi. "Evet, aslında çok utanılacak bir durumdasın. Lester'ın bana ihanet etmesini nasıl sağladın?"

"Sen ona bakır verdin Nicole, ben de gümüş. En etkileyici gülümsemen bile o gümüşün yerini tutamaz. Bir dahaki sefere cazibeni kullanmaya kalkıştığında bunu hatırlayacağımı umarım."

Nicole irkilmesine ancak dudaklarını sertçe ısırarak engel olabilmmişti. Lucas çok kızgındı. Hem de çok, çok kızgındı. Kendini artık hoş bir macera yaşayan, yaratıcı bir casus gibi hissetmiyordu. Tam tersine kendini şımarık bir çocuk gibi hissediyor ve hatta kendinden utanıyordu.

Ama bu utancı duyduklarını unutmasını sağlamıyordu!

Lucas koridorda durarak kısık sesle Nicole'e eteği bir yere takıldığı için yırtılmış gibi davranmasını söyledi. Sonra localarından çıkan çiftin uzaklaşmasını bekledi ve koridorun iki yanını hızla kontrol etti. Onu küçük koridora çekerek merdivene açılan kapıya götürdü, oradan da ikinci sahanlıktaki odaya indiler.

Onu bu işe karıştırdığına göre aklını kaçırmış olmalıydı.

Ama bugüne kadar tanıdığı hiçbir kadın Nicole'ün yaptığını yapmamıştı. Onu takip etmemişti.

Yalanlar hiç zorluk çekmeden ağzından dökülüveriyordu, dilediğini yapıyor, merakını uyandıran, heyecanlı olarak algıladığı her şeyin peşinden koşarak araştırıyordu, oysa onun bu arayışı diğer kızlar gibi koca bulmak için yapması gerekiyordu.

Yoksa daha fazlası mı vardı? Nicole için bundan fazlası olabilir miydi?

İçinde sadece eski uzun bir kadife koltuğun ve üzerinde birkaç mumun durduğu bir masa bulunan penceresiz küçük odada durmuş ona bakıyordu.

Korkmuyordu, utanmıyordu. Bir erkeğin olabileceği kadar sakın ve güven doluydu ya da en azından o şekilde görünmeyi başarabiliyordu.

Nicole çok masum ve çok güzeldi, bir o kadar da çıldırtıcı... Dişleri sıkmaktan acımaya başlamıştı.

"Burası neresi?" diye sordu oturmak için koltuğa doğru eğilirken.

"Oraya oturma," diye sertçe uyardı Lucas.

"Özür dilerim," dedi garip bir ifadeyle ona bakarak. "Çok davetkâr görünmediğinin ben de farkındayım ama beni buraya sen getirdin. Burayı nereden biliyorsun?"

"Tiyatronun stratejik noktalarında bu şekilde yapılmış birkaç küçük oda var, özel görüşmeler ve sohbetler için tasarlanmış. Burası, şey, bir beyefendi tarafından önceden ayırılmış olduğu için rahatsız edilmeyeceğimizden eminim."

"Özel görüşmeler mi? Gerçekten mi?" Odaya bu kez daha ilgi dolu gözlerle baktı. "Yani sen şimdi..."

"Sana kimsenin performansı izlemek üzere tiyatroya gitmediğini daha önce de söylemiştim," diye sözünü kesti. "Ama sen buna aldırma, Nicole. Neler duydun?"

Nicole tüm masumiyetiyle ona gülümsedi. "Bir şey duyduğumu düşünmene sebep nedir? Sadece nereye gittiğini öğrenmek istemiştin. İzin isteme nezaketini bile göstermediniz, Lordum, bu da kabalığınızın bir göstergesidir."

Bu sözlerin ardından yelpazesini açarak sallamaya başladı. "Şikâyetçi olmak istemem ama bu oda hiç de hoş kokmuyor, sence de öyle değil mi?"

Lucas gözlerini ondan kaçırarak dudaklarını sıvazlamaya başladı. Oda seks kokuyordu. Koltukta izleri vardı. Bu küçük oda ve diğerleri özel sohbetler için de kullanılıyordu ama daha çok yasak ilişkiler, karılarını ve kocalarını aldatan eşler tarafından kullanılıyordu, müşterisiyle buluşmak için buraya gelen fahişe pek olmazdı. Hangi akla hizmet onu bu lanet olası yere getirmişti?

"Şu işi hemen halledelim ve buradan çıkalım. Ne duydun?"

Nicole içini çekerek başıyla onayladı. "Pekâlâ. Söyleyeceğim. Ama burada olmaz. Buradan hiç hoşlanmadım."

Lucas başını iki yana salladı. "Hayır, hiç sanmam. Seni tanımam, gerekenden daha uzun bir zaman aldı ama artık seni anlayabiliyorum, Nicole. Buradan çıkacağız ve hemen ardından bir sebep bularak bana yarından önce söyleyemeyeceğini bildireceksin. Yarın benden kaçacaksın ve sonrasında seni hiç beklemediğim bir anda karşımda belirivereceksin."

Yüzünde beliren inatçı ifade ne kadar haklı olduğunu gösteriyordu.

Sırtını kapıya yaslayıp kollarını göğsünün üstünde birleştirerek beklemeye başladı.

"Guy Fawkes," dedi sonunda Nicole, ondan birdenbire nefret etmeye başlamış gibi bir ifadeyle bakıyordu. "Saint Giles. Kırık Teker. İhtilal. Hepsini duydum, Lucas. Seni izleyen başka birinin de duyabileceği gibi. Başkası değil de ben olduğum için rahatlamalısın. Artık gidebilir miyiz?"

"Lanet olsun," diye soluklandı, en korktuğu şey başına gelmişti. "Pekâlâ, bu bilgiyle ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Ah, Tanrı aşkına bana o şekilde bakmaktan vazgeç. Hiçbir şey! Hiçbir şey yapmayacağım. Sadece senin için endişelenmişim. Sen de bana ne olduğunu söylememekte ısrar etmiştin, bana kendi başıma öğrenmemden başka çıkar yol bırakmamıştın."

Gülümsedi. "Evet, hepsi bu. Bu tamamıyla senin hatan. Utanmalısın."

Lucas yavaşça başını iki yana salladı, bu işe neden girdiğini ve ona neden güvendiğini hatırlamaya çalıştı.

Nicole ise başını yana eğerek bir zafer kazanmış gibi gülümseyerek ona bakıyordu. Büyüleyici gözleri ıslık ıslık parlıyordu. Gülümseyişi yanağındaki o yaramaz gamzenin ortaya çıkmasına sebep olmuştu. Göğüsleri açık sarı, yumuşak, ipek elbisesinin altında yükselip alçalıyor ve ona göğsünün üst kısmına yayılmış olan ve günün birinde onlarla çok daha yakından ilgileceğine dair kendine verdiği sözü hatırlatan çilleri düşünmesine sebep oluyordu... sonuçlarının canı cehennemeydi.

"Lanet olsun," dedi kapıdan ileri doğru usulca bir adım atıp Nicole'ün ince omuzlarını tutup onu kendine doğru çekerek. "Ne yaptığını bildiğini sanıyorsun, değil mi? Ve bu konuda en ufak bir fikrin dahi yok."

"İşte bunda çok yanılıyorsun, Lucas." Tam gözlerinin içine baktı, onları kırpıyordu bile. "Çok tehlikeli bir işe girdiğini biliyorum. Yardıma ihtiyacın yokmuş gibi davransan da yardıma

ihtiyaç duyduğunu da görebiliyorum. Benim çok genç ve aptal olduğumu, hayatta birkaç küçük macera yaşayıp memnun olacağımı ve bunun karşılığında senin kendini çok tehlikeli bir duruma sokmana yardımcı olacağımı düşünecek kadar salak olduğumu da biliyorum."

"Salak mı? Sen biraz önce bana salak mı dedin?"

"Sana daha kötülerini de söyleyebilirim." Ellerini yukarı doğru kaldırarak omuzlarını tutan ellerini çekmesini sağladı. "Bu iş sona erdi. Daha fazla rol yapmak yok. Lord Frayne ile birlikte her ne planlıyorsanız onu planlarken başımı okşayıp aptalca şeyler vadetmeye bir son ver. Benden bu kadar, Lucas. Geçmeme izin verir misin lütfen?"

Lucas biraz önceki keyfini -ki çok da keyiflenmemişti!- o anda kaybettiğini hissetti. "Lord Frayne mi? Tanrım! Adını da biliyorsun!"

"Evet, biliyorum. Kendimi verdiğimde her şeyi çok çabuk öğrenebilirim," dedi gözlerinin içine aynı yoğunlukla bakmaya devam ederek, onu izlediği için en ufak bir pişmanlık bile duymuyordu. "O senin öğrenmek istediğin bir şey biliyor ve sen de baban hakkında olan bu şeyi öğrenmek için onun adına tehlikeli işlere giriyorsun. Ayrıca bu adamla yaptığın pazarlıktan pek mutlu olduğumu da söyleyemeyeceğim, yanılıyor muyum?"

Lucas şaşkınlıkla şakaklarını ovmaya başladı. "Pekâlâ, pekâlâ, her şeyi biliyorsun. Ya da en azından bildiğini sanıyorsun. Tekrar soruyorum, bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi tekrar aynı ateşle. "Hiçbir şey hakkında hiçbir şey yapmayacağım çünkü seni bir daha görmeyeceğim ve senin Thames'te boğulmanla sonlanacak bir şeyin parçası olmayı hiç istemiyorum."

"Sen ne yapıyorsun, Nicole... Ağzımdan çıkan her kelimeyi ezberliyor musun?"

"Bunu kafana takma. Sorduğum zaman bana söylemen gerekirdi, Lucas. Seni uyarmıştım. Beni tanıyan herkes de seni uyarırdı. Sırlardan hiç hoşlanmam. Şimdi ya beni kardeşimin yanına götür ya da yana çekil. Yolumu kendi başıma da bulabilirim. Sana daha fazla bakmaya tahammül edebileceğimi sanmıyorum."

Lucas kıpırdamadı. "Senin sınırlarını aşmış merakını gidermediğim için mi? Yoksa benim için endişelendiğin için mi? Bana kızacak kadar beni merak ettiğin için mi? Nicole, beni çok fazla önemsendiğini düşünüyorum ve gururum okşanıyor."

Lucas aptal bir adam değildi, ona vurmak üzere kaldırdığı elini bileğinden yakaladı.

"Bırak beni," dedi usulca, menekşe gözleri öfkeyle siyaha dönmüştü.

"Yapamam," dedi Lucas ona dürüstçe, buna kendisi de çok şaşırmıştı. "Seni bıraksam da burada tutmaya devam etsem de... iki şekilde de kendimi affetmeyeceğim."

"Lucas..."

Adını söylemişti, bunun bir karşı koyma olmadığını düşündü, bir sorgu ya da merak olabilirdi. Ya da kendisinden etkilendiğini düşünerek boşu boşuna gururlanıyordu, kalp atışları sadece öfkeden mi hızlanmıştı? Şu an bunları derinlemesine düşünme zamanı değildi.

Nicole'ün bileğini tutmaya devam ederken dudakları dudaklarının üzerine kapandı, diğer eliyle belini tutarak onu hafifçe çekti.

Çok nazik olacaktı, tabii Nicole nazik olmasına izin verseydi.

Vermedi.

Kendini sımsıkı ona bastırdı, istekli bedeninin sıcaklığı giysilerinden bile hissediliyordu ve Nicole'ün bedeni Lucas'ın bedenine mükemmel bir uyum sağlıyordu.

Hafifçe bir inilti duyduğu anda öpüşünü derinleştirdi, onu eğitirken masumiyetin tadının bal özünden bile tatlı ve muhteşem olduğunu öğreniyordu.

Onu bırakacağına dair kendine söz vererek dudaklarını çekti. Ama o pürüzsüz boyun karşı koyamayacağı bir şekilde onu çağırıyordu... Başını eğdi, ince boynunu öperken dilini hafifçe o çillerin üzerinde gezdirdi.

Zihninin gerisinde bir yerlerde imparatorlarla kralların, zeki ve güzel kadınlar karşısında yüzyıllar boyunca nasıl çaresiz kaldıklarını hatırladı. Anne Boleyn, Madame de Pompadour, Emma Hamilton. Nell Gwyn, Kral II. Charles'in yüreğini ve beynini teslim aldığında Nicole'den daha küçüktü...

"Lucas..."

İstemeye istemeye, onu şaşırtarak ortaya çıkıvermiş olan arzularını bastırdı. O daha ilk balo dönemini yaşayacak olan bir çocuktü; vahşi, dürtüsel tepkiler veren, tutku dolu ama hesapçı değil. Lucas ise görmüş geçirmiş bir adamdı ya da şu ana kadar öyle olduğunu sanıyordu.

Başını kaldırarak Nicole'ün gözlerinin içine baktı, şu an muhtemelen kendisinin bile anlamadığı duyguların yoğunluğuyla yumuşacık olmuşlardı. "Haklısın. Bir daha birbirimizi görmemeliyiz. Birbirimizin hayatını zora sokuyoruz. İkimiz de şu an bunu istemiyoruz. Ve özellikle ben bu dikkat dağınıklığını yaşayamam."

O gözlerde yaşlar mı belirmişti? Bir daha görüşmemeleri konusunda hemfikir olduğunu söylediği için bu kadar çok mu kırılmıştı? Gerçekten onun için endişeleniyor muydu?

Kendisi kadar aptalca kibre sahip başka bir erkek daha yeryüzünde yaşıyor muydu?

Nicole başıyla söylediklerini onaylarken alt dudağını ısırđı. Sonra Lucas'ın tam her şeyi anladığını düşündüğü sırada yeniden konuşmaya başladı. "Yarın gece seninle birlikte gelmek istiyorum. Tek başına gitmemelisin."

"Benimle gelmek mi? Domuzlar uçmaya başladığında bunu yapabilirsin. Bu tartışma sona ermiştir."

Elini sımsıkı tuttu, kapıyı açarken onu arkasına doğru çekti, dışarıda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra yanına getirdi. Odadan çıktılar, merdiveni tırmandılar ve bir kez daha ana koridora çıktılar, görülebileceklerini düşünerek elini bıraktı.

Koridora dönüşleri araya denk gelmişti ve herkes yine görmek ve görünmek adına orada toplanmıştı. Kimsenin dikkatini çekmeden kalabalığın içine karıştılar.

"Lucas," diye fısıldadı etraftaki bir şey ilgisini çekmiş gibi davranırken. "Beni duydun. Yarın akşam nereye gideceğini biliyorum. Ne zaman olduğunu biliyorum. Lydia ve bulduğu kışkırtıcı bildirilere müteşekkirim, böylelikle neyin peşinde olduğunu tahmin edebiliyorum. Bırak seninle geleyim. Rafe ile Komutan Fitzgerald savaştan bahsederken onları çok dinledim ve insanın arkasında güvenebileceği birinin olmasının ne demek olduğunu biliyorum. Seni kollayacak birine ihtiyacın var. Bana güvenebilirsin."

"Hayır," diye fısıldadı Lord Gordon ile konuşmakta olan Leydi Cornwallis ona el salladığında başıyla selam vererek. "Kesinlikle hayır."

"Pekâlâ. Seni uyardım. Ben başka yöntem bulurum." Sözleri çok cüretkârdı, ses tonu oldukça kibardı ve yüzünde etrafla ilgilenmekten çok mutlu olduğunu gösteren bir gülümseme vardı.

"Seni küçük şeytan," dedi Lucas koridorun ortasında toplanmış, yarattıkları karmaşanın farkında olmayan kalabalık bir grubu geçtikten sonra. "İyi akşamlar Leydi Baldrige. Lord Baldrige. Ne güzel bir akşam değil mi?"

"Evet, Lucas ben bir şeytanım. Yapılmış olanı geri alamazsın ve ben de öğrendiklerimi unutamam. Kırık Teker'de saat yedide. Unutmadım."

"Sanırım Rafe'e seni odana kapatmasını söylemek zorunda kalacağım." Bu koridor bitmiyor muydu artık? Onu bir an önce locaya, kardeşinin yanına götürmek istiyordu. Leydi Lydia. Normal, akıllı kardeş.

"Bunu yapamazsın," diye kedi gibi mırladı Nicole, Lucas yanlarından geçen görevliden bir limonata alıp onun eline tutuştururken. "Rafe'e söylemekle daha önce de tehdit ettin ve bunu yapmadın, yani yine yapmayacaksın. Ayrıca taşrada işleri var. Burada bile değil. Charlotte'a söyleyemezsin çünkü hamile ve sen onu üzmeyi göze alamazsın. Ama beni caydırmak için yapabileceğin tek şey var."

Lucas ters ters baktı. Haspa! Onunla pazarlık etmek için tehdit savuruyordu. Ona şantaj yapıyordu. Ve onun hâlâ masum olduğunu mu düşünüyordu? Evet, Havva'nın elmayı sunarken masum olduğu kadar masumdu! "Şartlarını söyle," dedi gergin bir sesle.

"Ben de tam bunu yapacaktım. Birincisi bir daha görüşmememiz gibi bir aptallık yapmayacağız çünkü ikimiz de bunu istemediğimizi biliyoruz. Bunu o sırada çok öfkeli olduğum için söylemiştim. Yani yarın sabah beni Juliet'i dörtlüyle koşturmak üzere götüreceğin yere götüreceksin."

Locaya yaklaşmışlardı, Leydi Lydia ile Fletcher yan yana durmuş, kalabalığı tarayarak onları bulmaya çalışıyorlardı.

"Bunu zaten kabul etmiştim."

"Evet, etmiştin ve şu an bir kez daha ettin, yani sözünden dönemezsin. İkincisine gelince... Bana Kırık Teker, Lord Frayne ve baban hakkında her şeyi yarın gezintiye çıktığımızda anlatacağsın. Sonuna kadar hepsini."

"Ve sen de tatmin olacak mısın? Yarın akşam etrafıma bakınca seni Ashurst'ten yanına almış olduğun zavallı bir uşakla Kırık Teker denen yere girmeye çalışırken görmeyecek miyim? Tanrım! Senin bu kadar büyük bir tehlikeye atılacak kadar saf olabileceğini düşündüğüme bile inanamıyorum."

Kardeşine el sallayarak, "Yoksa sadece erkeklerin mi saf olma hakkı var?" dedi.

Lucas erkek olduğu için kendini savunabileceğini onun ise bir kadın olarak bunu yapamayacağını söyleme gereğini hissetmedi. "Nicole?"

"Efendim."

"Ateş etmeyi biliyor musun?"

"Elbette. Silah. Ok da atabilirim ama Londra'da buna ihtiyaç olduğunu sanmıyorum. Taşrada iğne oyası ve suluboya yapmakla ilgilenmeyen birinin yapabileceği ne var ki? Eskrim öğrenmeyi de çok isterdim. Ah, evet hatırladım. Ve üçüncüsü senin istediğin oyuna devam edeceğiz. Artık başkalarının gözünde Lord Yalding kadar... zararsız görünmek istediğini anlayabiliyorum. Bu yüzden bana tapıyormuş gibi görünmeye devam edebilirsin. Biraz aptal görünüyorsun ama sanırım bu hoşuma gidiyor."

Lydia ile Fletcher'in altı adım ötesinde durdular ve Nicole ona döndü. "Çabuk ol, Lucas. Şartlarımı kabul ediyor musun?"

Yine onun şartları... Lucas bir anda farkına vardı. Kendisi bir plan yapıp ona sunmuştu. Ve şimdi her ne olursa Nicole onu evirmiş çevirmiş, kendi planı haline getirivermişti. Bu onun planıydı çünkü Nicole öyle olmasını istiyordu: sorumlu olmak, hangi dansı edeceğine kendi karar vermek. Bir kez daha kendisinin efendisi olduğunu göstermişti işte.

Onu Havva ile kıyaslamakla hata yapmıştı. Genç olabilirdi, taşrada yetişmiş olabilirdi ama iş hile hurdaya geldiğinde işini bilen kadınlardan çok daha sinsi olmayı başarabiliyordu.

Ama bu kez ucundan da olsa kendi ağına takılmıştı çünkü onu ve ona ne olacağını umursuyordu. Dokunuşuna verdiği cevabı hissetmişti. Kızgın olmasına şaşırmmamak gerekirdi!

"Anlaştık," dedi ve Lydia ile Fletcher'a yaklaşarak gecikmelerinden dolayı özür diledi, Leydi Hertford ile kadının vereceği balo hakkında çok sıkıcı ve uzun bir konuşma yapmak zorunda kalmış olduklarını söyledi.

Nicole onun bu yalanını kadının balo salonunu baştan aşağı pembe tüllerle bezemek istediğine dair komik bir hik ye anlatarak süsledi ve gerçeği bilmesi Lucas bile ona inanabilirdi.

Lucas onu ilk gördüğü anda sırsıklam  şık olup olmadığını düşünmek zorunda kaldı. Onu seyredip keyif almak o kadar kolaydı ki.

Ama Nicole n o pırıl pırıl, i ten gülümsemesi bir anda dondu, tam arkasındaki kalabalığa bakıyordu.

"Bir terslik mi var?" diye sordu usulca.

"Senin i in olmayabilir," dedi saklanmak ister gibi yüzünü diğer yana çevirerek. "Lord Frayne'in senden sonraki randevusunun annemle olduğunu görmek seni nasıl etkiler bunu bilemiyorum."

Üç kez evlenmiş ve şu anda yine dul olan Leydi Helen Daughtry -oğlu dük unvanı kazandıktan sonra Dul Düşes olmuştu ama dul kelimesi onu rahatsız ettiği için Leydi Daughtry olarak kalmaya karar vermişti- Lord Frayne'in koluna girmiş, küçük gruba doğru ilerliyordu.

Yine en sevdiği renk olan pembelerine bürünmüştü, kıyafetleri kırkını çoktan geçmiş bir kadına değil, kızlarına yakışır türdendi. Sarı saçları başının üzerinde büyük bir topuz olarak toplanmış ve incilerle bezenmişti; kulaklarından elmaslar sarkıyordu, boynunda birkaç kilo gibi görünen altın bir gerdanlık vardı. Makyajı kesinlikle bir sanat harikasıydı. Nicole, kızı olmasına rağmen kadını yüzüne o merhem ve iksirleriyle bu büyüü yapmadan ve yüzünden onlarca yılın izini silmeden önce sadece bir kez görmeyi başarmıştı.

Nicole annesinin onca parfüm ve pudrayı güzel kokmak için mi yoksa üzerine sinmiş olan umutsuzluğun kokusunu silmek için mi kullandığını hep merak etmişti. Bu hastalık derecesindeki kaygıyı kızı olarak kadının mavi gözlerinden okuyabiliyordu.

Annesi olması imkânsızdı, zaten hiçbir zaman da olmamıştı. Sevgiye aç, yalnız kalmak ve umursanmamaktan deli gibi korkan bir kadındı. Bu kadın acıacak bir şekilde hep başkalarının onunla ilgilenmesine bağlı kalmıştı, tüm mutluluğu başkalarının ona tapmasıyla doğru orantılıydı.

"İşte buradasınız canlarım!" diye şakıyan Helen Daughtry, Nicole'e huzurunu bozacak kadar çok yaklaştı. "Kızlarımla sadece tiyatrodaki karşılaşılıyor olmam ne büyük bir ayıp." Lord Frayne'e döndü. "Oğlum bana Grosvenor Meydanındaki evinin hemen yanındaki o güzelim evi hediye etti ama orada haftalar boyunca zamanımı yalnız başıma oturup umutsuzluk içinde kızlarımın yan eve gelip anneciklerini ziyaret etmelerini beklemekle geçirdim."

Annecik mi? Anne değil. Annecik. Nicole, annelerinin kızlarını daha fazla çocuk odalarında tutamayacağını ve oğlunun da bir dük olarak kendine has bir ciddiyete sahip olduğunu anlayınca tüm bunları kendi çıkarlarına kullanma kararı almış olduğunu anlamıştı. Helen Daughtry, çocukları için kendini hırpalayan, sevgi dolu anne. Bu çok komikti.

"Senden binlerce kez özür dilerim, anneciğim," dedi Nicole Lord Frayne'e reverans yaparken. "Şu ana kadar senin yan evinde oturan çocuklarını ziyaret edemeyecek kadar yaşlanmış olduğunu fark edememiştim. Buralara kadar gelebiliyor olmana şaşırdım doğrusu."

"Nicole yapma," diye fısıldadı Lydia.

"Ah, saçmalama Lydia," diye keyifle karşılık verdi Nicole. "Annemiz benim sadece şaka yaptığımı bilir. Öyle değil mi anneciğim? Şimdi senin arkadaşına tam da bunca yıl koynunda yılan beslemiş olduğunu söyleme zamanın. Bu kısım beni hep çok eğlendirmiştir."

"Ah, Nigel en büyük suçum onları hiç dövmemek oldu," dedi Leydi Daughtry abartılı bir iç çekiş eşliğinde. "Ama çok eğlenceli, değil mi?"

"Evet, şey, evet Leydi Daughtry, size iyi akşamlar dileklerimi sunmak isterim," diyen Lucas kadın ateş saçan gözleriyle Nicole'e bakarken araya girdi, bu küçük espriye gülerken bile gözleri buz gibiydi. "Lord Frayne, sizi Leydi Daughtry'nin kızlarıyla tanıştırmama izin verin lütfen, Leydi Nicole ve Leydi Lydia. Lord Yalding'i elbette hatırlıyorsunuz."

Nicole annesini gördüğü anda depreşen şaşkınlık verici öfkesini yenmeyi başararak adamın karşısında bir kez daha reverans yaptı. "Çok memnun olduk, Lordum. Sizi daha önce Lord Basingstoke'un karşısında bulunan localardan birinde görmüştüm, tabii güzel yeğeninizi de gördüm, adını merak ettiğimde Lord Yalding yeğeniniz olduğunu söyledi."

Adamın gri gözlerinin buz gibi olduğunu gördü. "Evet, yeğenim. Sizinle tanıştırmayı çok isterdim ama yarın sabah buradan ayrılıyor. Helen? Bayan Drummond-Burrell'i görmek için onun locasına uğramak istemiyor muydun? Ara bitmeden önce gitsek iyi olacak."

"Elbette Nigel, sevgilim." Kızlarına göz kırptı. "İşin aslında Nigel benimle yalnız kalmak istiyor. Kötü adam," diyerek yelpazesıyla adamın koluna hafifçe vurdu.

Hep birlikte Lord Frayne ile Leydi Daughtry'nin gidişini izlediler, kadının arkasında bıraktığı koku öyle yoğundu ki Nicole cümlesini kurmadan önce yelpazesini açarak burnunun dibinde sallamaya başladı. "Bu da neydi şimdi? Adam kürek kemiklerinin ortasına bir bıçak saplansa daha mutlu olacakmış gibi bakıyordu. Lucas?"

"Bu benim hatam, Lucas," dedi Fletcher sefil bir ses tonuyla. "Yeğeni olduğunu söyleyen bendim. O sırada aklıma başka bir şey gelmedi."

"Yeğeni değil mi?" diye sordu Lydia yollarına devam etmekte olan annesi ile Lord Frayne'e arkalarından bakarak, annesi adama hiç susmadan bir şeyler söylüyordu. "Nereye gidiyorlar?"

Nicole izlemek için döndü, insanlar yerlerine doğru ilerlemeye başlamıştı, locaların sonunda kalan birkaç çiftin yavaşça o çok iyi bildiği koridora döndüklerini gördü.

Alnının ortasında birdenbire bir kaşıntı başlamış olan Lucas'a döndü, alnını kaşıma bahanesiyle yüzünün yarısını kapatmıştı.

"Lydia, hadi gidip yerlerimize oturalım," dedi Nicole midesinin bulantısını engellemeye çalışarak. "Şu ya da bu sebeple performansı şu ana kadar doğru dürüst izlemeyi başaramadım."

"Sence bu kimin suçu?" diye çıkıştı Lydia, onu sinirli gördüğü nadir anlardan birini yaşayarak ve ardından Fletcher'in içeri girmesi için perdeyi tutarak kendisine yardım etmesine izin verdi.

Lucas ona kolunu uzattığında, "Yeğeni değilse," diye söze girdi Nicole kısıp sesle, "o zaman onun..."

"Metresi, evet," dedi Lucas yerlerine otururlarken. "Ve sen sormadan söyleyeyim, sanırım genç hanım biraz önce tüm idareyi... annene kaptırdı. Ama tabii sen bunu bilmiyorsun çünkü senin ara kattaki merdiven boşluğundan ve oradaki küçük odadan haberin yok. Anlaştık mı?"

"Sanırım sen anlaşılmış olabilirsin," dedi tiksintiyle. "Ben sadece duruma isyan ediyorum. Adam kendisiyle evlenene kadar rahat etmeyecek. Onunla evlenirler ve sonra ölürler. Rafe onların annemle evlenmek değil aslında ölmek istediklerini söylüyor."

"Annen güzel bir kadın. Aslında kardeşin ona görünüş olarak daha çok benziyor ama belki sen de başka yönlerini almışsındır."

Nicole'ün bakışı Lucas'ın yerinden sıçrayarak kalkıp locadan koşarak kaçmasını sağlayacak sertlikteydi. "Bu sözleri beni kızdırmak için söyledin."

"Muhtemelen. Kötü bir şey yaptığımı biliyorum. Lütfen özrümü kabul et."

Nicole içini çekerek yerinde oturmaya devam etti, annesinden çok utanıyordu ve sahneye baktığı halde orada ne olup bittiğini görmüyordu. "Annem çok sık evlenir ve hepsi de kötü evliliklerdir. Zavallı babam bir dükün ikinci oğluydu ve her şey üzerine büyük meblağlar koyarak bahse girmek gibi vahim bir kusuru vardı. Rafe bunun oyun kâğıtlarından başlayıp pencereye düşecek ilk yağmur damlasına kadar gittiğini söyler hep. Ve sonra diğerleri... Her yeni gelen bir öncekinden daha kötüydü. En azından bana şunu söyle, Lord Frayne borçlarından dolayı hapse girecek bir adam mı değil mi?"

"Lord'un durumu son derece iyi, Nicole. Olmasaydı bana vereceği bilgi için yüklü bir ödeme yapardım ve esrarengiz işlere bulaşmak zorunda kalmazdım. Ama annemle evlenmeyecek, annen bunu umut etse de bu olmayacak. Duyduğum kadarıyla tek oğlunu geçen sene bir araba kazasında kaybetmiş. Frayne kendisine vâris doğuracak genç bir kadınla evlenecektir."

"O zaman neden..." Çaresizlik içinde ellerini salladı, doğru kelimeleri bulmayı başaramamıştı. Muhtemelen bu durumu anlatacak doğru kelime yoktu, olanlar da uygunsuzdu.

"İnsana bir şeyler serbestçe sunulduğunda genellikle kabul edilir, karşıdaki kişinin iyiliğe karşılık vermek gibi bir niyeti yoksa bile..."

Nicole uzun bir süre ona baktı ve sonra bakışlarını sahneye çevirdi. Annesine benzemiyordu... Hayır benzemiyordu. Ah lütfen Tanrım, ben onun gibi değilim, değil mi?

Alkış zamanı geldiğinde eldivenli ellerini kucığında yumruk yaparak oturmakta olduğunu fark etti.

Nicole üzerindeki örtüleri atıp yataktan kalkmaya karar verdiğinde saat geceyarısını geçmişti, sıcak bir süt ya da ona benzer bir şey içmeliydi, aksi takdirde şafak sökerken hâlâ uyanık olacaktı.

Uykusuzluğundan dolayı Lucas Paine'i suçlamaya çalıştı ama bunu başaramayıp gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalınca bu akşam kötü bir tavır sergilediğini kabul etmek zorunda kaldı, gerçekten çok kötü şeyler yapmıştı.

Daha da kötüsü artık yola bu şekilde devam etmesi gerekiyordu, aksi takdirde Lucas ona hiçbir şey anlatmazdı ve Nicole bundan sonraki günlerini hatta haftalarını onun için endişelenerek başına neler gelebileceğini, yaralanıp yaralanmayacağını ya da daha da kötüsünün olabileceğini aklına getirerek yaşayamazdı... Bunu ona yapmaya nasıl cüret etmişti!

Daireler. Zihninde daireler çizip duruyor ve bu daireleri bir noktadan ötekine ulaşabilmek için düz çizgiye benzer bir hale bile getiremiyordu... Özellikle de Lucas Paine'in onun için her geçen gün daha da önemli bir hale geldiği gerçeğinden kaçıp duruyordu.

Çıplak ayaklarını terliklerini bulana kadar yerde gezdirip mutfağa inen hizmetçi merdivenine doğru yürümeye başlamadan önce sabahlığını üzerine geçirdi.

Loş koridorda ilerlerken Rafe ile Charlotte'ın yatak odası kapısının altından süzülen ışığı gördü.

Rafe hâlâ arazide mülkleri geziyordu -hangisinde olduğunu şu an hatırlayamamıştı- Charlotte odada yalnızdı. Bebek temmuzdan önce beklenmiyordu. O tarihte Ashurst Malikânesi'ne geri döneceklerdi ve Charlotte son zamanlarda yorgun olduğunu söyleyerek vaktinin çoğunu yatakta geçiriyordu.

Nicole endişelenmesine gerek olup olmadığını düşünürken dudağını ısırarak bir süre sızan ışığa baktı, endişeli olabileceğini düşünerek kapıyı tıklattı. "Charlotte? Charlotte ben Nicole. İyi misin?"

İçeriden cevap geldiğini duydu ama kelimeleri anlamakta zorlandı, kapıyı açarak içeri girdikten sonra arkasından kapadı. "Charlotte?"

"Buradayım, Nicole."

Nicole odada birkaç halı olduğunu hatırlayarak onlara takılmamak için adımlarını dikkatle atarak ilerledi, küçük girişi geçtikten sonra oldukça aydınlık olan yatak odasına girdi. Charlotte ateşin karşısındaki koltuklardan birinde oturuyordu, ayaklarını alçak bir tabureye uzatmıştı, kucağında açık bir kitap vardı.

"Neden uyumadın?" diye sordu Nicole onun karşısındaki koltuğa oturup bacaklarını sabahlığıyla sıkıca örttü. "Lydia ile sana tiyatrodan neler olduğunu anlatacaktık ama uyuduğunu düşündüğümüz için vazgeçtik."

"Uyudum," dedi Charlotte Lydia'nın geçen Noel'de yapmış olduğu işlemeli kitap ayracını kitabın arasına yerleştirerek kapatıp yanındaki sehpaye koyarak. "Ama Rafe'in oğlu farklı şeyler yapmak istiyor sanırım. Binici çizmeleriyle doğması mümkün mü sence? Mahmuzlu çizmelerle?"

Nicole bu sahneyi hayalinde canlandırarak bir kahkaha attı ama sonra kendine engel olamadan içini çekti.

"Nicole? Neyin var, hayatım?"

"Neyim mi var?" Nicole hayatındaki en zeki insanlardan biri olarak değerlendirdiği yengesine baktı. Ne de olsa onu bugüne kadar zekâsıyla bir kez bile alt edememişti. "Bir şeyim yok. Ben... ben sadece kendimi senin beni tanıdığın kadar iyi tanımak isterdim."

"Ah, hayatım," dedi Charlotte, "bu kulağa hiç de hoş gelmiyor. Şimdi bana ne demek istediğini anlat bakalım."

Nicole en yakın dostuna baktı, çocukluklarından beri komşuları olarak tanıdığı genç kadına. Charlotte güzel bir kadındı, Rafe ile evlenip çocuğuna hamile kaldıktan sonra daha da güzelleşmişti.

İçinde sarı ışıklar olan kahverengi saçlarını mavi bir kurdeleyle atkuyruğu yapmıştı, ateşten gelen ışık yüzüne yumuşak, altın renkli bir parıltı vermişti. Nicole'ün mükemmel bir kadında olması gerektiğini düşündüğü bütün özellikleri taşıyordu. Kendini seviyordu, evliliğinden mutluydu, hamileydi, kocası ona tapıyordu, o da aynı şekilde ona tapıyordu.

Kısacası Charlotte Nicole'ün kendine öyle olmayacağına dair yemin ettiği kadındı.

Çünkü Nicole'ün özgür olmaya ihtiyacı vardı, belaya davetiye çıkaracak herhangi bir şeye sahip olmak istemiyordu. Onun için yaşayacak kimseyi istemiyordu ya da başka birileri için yaşamayı. Lydia'nın Komutan Fitzgerald için ağladığı gibi ağlamayacaktı hiç kimse için. Annesinin olduğu gibi bir eğlence unsuru da olmayacaktı, onun da kendisine tapan bir kocası olmadığında mutlu olmadığını biliyordu.

Mutluluğu sadece kendisine bağlı olacaktı, başka hiç kimseye değil.

Hiçbir zaman Charlotte'ın şu anda görüldüğü kadar sevgiye doymuş, tatmin dolu, mutlu bir kadın olmayacaktı...

"Nicole, beni korkutuyorsun, hayatım. Hadi, al şunu."

Nicole Charlotte'ın ne uzattığını görmek için eline baktı, dantelli bir mendil uzatıyordu. İşte o zaman yanaklarının ıslanmış olduğunu fark etti. "Özür dilerim," dedi burnunu çekerek yüzünü silerken. "Bunu yapmak istememiştim."

"Bunu yapmak istediğini ben de düşünmedim zaten. Seni en son ne zaman ağlarken gördüğümü hatırlayamıyorum hatta gördüğümü bile hatırlamıyorum. On yaşında midillinden düşüp kolunu kırdığında bile ağlamamıştın."

Nicole ıslak gözleriyle gülümsedi. "Ağladım aslında. Sadece kimsenin beni ağlarken görmesine izin vermedim. Lydia zaten ikimiz için de fazlasıyla gözyaşı dökmüştü, düşmeme kendisinin sebep olduğunu sanıyordu."

"Öyle miydi? Öyle olmadığını söylemiştin."

"Jasper'ı bahçelerin arasından deli gibi sürüp onu şaşırtmak için bir anda karşısına çıkacağımı düşünmesi mümkün değildi. Bu benim hatamdı. Olmamam gereken bir yerde bir anda beli-

rivermenin çok eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Başıma neler gelebileceğini hesaplamamıştım." Charlotte'a baktı. "Bunu neden yaptım sence?"

"Çocuktun Nicole. On yaşındaydım Artık öyle hareketler yapmıyorsun."

"Evet, yapıyorum. Daha bu akşam yaptım. Annemin benim için söyledikleri çok doğru, ben sadece kendini düşünen bencil bir çocuğum."

"Bu konunun Lord Basingstoke'la ilgili olduğunu sanıyorum, yanılıyor muyum?"

Nicole başıyla onayladıktan sonra burnunu çekti. Ağlamaktan nefret ediyordu. Ağlamak çocuklara has bir durumdu. "Onunla dalga geçtiğimi düşünüyordum, eğlendiğimi, belki biraz da macera yaşadığımı. Ve şimdi... şimdi çok yanıldığımı fark ettim, bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini... birini umursamanın ne kadar tehlikeli olabileceğini..." Yumruk yaptığı ellerini bacaklarına vurdu. "Beni çok kızdırıyor."

"Basingstoke Markisi," dedi Charlotte usulca. "Seni kızdırıyor çünkü onu umursaman çok tehlikeli. Ne kadar ilginç. Tehlike kimin için Nicole?"

Nicole mantıksız cümleler kurduğunun farkındaydı ama içini dökmeye başlamıştı ve artık duramazdı.

"İkimiz için de. Onu umursamam tehlikeli çünkü o tehlikeli bazı işlere giriyor ve ben ona yardım etmeye çalışırsam her şeyin daha da sarpa saracağını biliyorum. Zaten benim yardımımı istemiyor. Ne olursa olsun bunu istemiyor."

"Ve sonra bana bakıyor, bilirsin işte bana bakıyor ! Gözlerinin söylediği şeyleri gerçekten düşünmediğini biliyorum ama ben orada gördüklerimin gerçek olmasını istiyorum ve sonra hayatımda hiç olmasını istemediğim şeylerin olmasını istediğim için öfkeleniyorum... Ah, ne yapacağım ben? Komutan, Brüksel'e gittiğinde Lydia bunları hissetmiş olmalı. Kendimi son derece güçsüz hissediyorum. Komutan Fitzgerald savaşa gitmişti yani tehlikeye atılmıştı... ve o geri dönemedi, Charlotte."

"Lord Basingstoke'un yaptığı tehlikeli şeyin ne olduğunu söyleyecek misin?"

Nicole başını iki yana salladı. "Hayır, özür dilerim. Bu benim sırrım değil ve o bu konuyu çok büyük bir açıklıkla dile getirdi. Ben işe burnumu sokarak bir kısmını öğrendiğim andan sonra çok korkmaya başladım. Ama onun korktuğumu anlamasına izin veremem çünkü benim... benim onunla flört ettiğim için oynadığı oyunu kabul eden aptal bir baş belası olduğumu düşünüyor. Gerçekten de flört ediyordum ve o da bana âşık rolü yapmasının son derece uygun olduğuna karar verdi."

"Neden... neden sana âşıkmiş gibi davranmak istediğine karar verdi?"

Nicole kucığında duran ellerini bu sorunun cevabı önemsizmiş gibi salladı. "Bunu gerçekten söyleyemem ama bu kararı ikimizin de kendimize çok uyan birtakım sebeplerle vermiş olduğumuzu söyleyebilirim. Charlotte? Ne yapacağım ben?"

Charlotte yumuşacık bir kahkaha attı. "Ah, çok üzgünüm hayatım. Bunun hiç komik olmadığını biliyorum ama neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim bile yokken sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ama tüm olan biteni sana anlatmam için bana ısrar da etmeyeceksin değil mi? İşte aramızdaki fark bu, Charlotte. Rafe sana bir şeyi söylemeye henüz hazır olmadığını söylediğinde sen onun iyi olduğuna inandığın sürece o zamanın gelmesini bekliyorsun. Onun arkasında dimdik duruyor ve hissettiği, hazır olduğu anda sana söylemesini bekliyorsun. Ben öyle değilim. Her şeyi bilmeliyim, hemen o anda, ne pahasına olursa olsun öğrenmeliyim. Tatmin olana kadar ortalığı karıştırmalıyım çünkü belki daha iyi... Hayır, kesinlikle daha iyi bir çözüm bulabileceğime inanıyorum. Ah, ne demek istediğimi ben bile bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Her şeyin kontrolün altında olmasını istiyorsun, Nicole. Hem kendi kaderini hem de başkalarınınkini kontrol etmek istiyorsun. Lydia ile doğduğunuz günden bu yana Willowbrook'ta mı yoksa uzak akrabalarınızın yanında bir sığıntı gibi mi yaşayacağınızı hiç bilemediniz, anneniz her yeni evliliğinde üçünüzün de yoluna çıkmanızı istemedi. Hepiniz günün birinde bir yere yerleşip mutlu olma hayaliyle yaşadınız ve her seferinde yeni bir üvey baba Willowbrook ile ilgilenip onu daha da büyük batağa ve borçların altına soktu. Rafe de bundan nefret ederdi. Kaderini ve yaşamını kontrol edememe hissinden, güçsüzlük hissinden nefret ederdi."

"Ama Lydia etmiyor. O hep kabulleniyor," dedi Nicole inleyerek. "Kabulleniyor ve elinden gelenin en iyisini yapıyor."

"Öyle mi Nicole? Ben sanmıyorum. Lydia'nın henüz kozasından çıkmadığını düşünüyorum ama günün birinde oradan güzel bir kelebek olarak çıkacak ve göklere uçarak hepimizi çok şaşırtacak."

Nicole burnunu çekerek gülümsedi. "Ben de öyle düşünmek istiyorum. Komutan öldüğünde onun da öleceğini düşündüm."

"Fitz onun ilk aşkıydı ve delice bir aşktan çok da fazlası değildi ama bunu bir genç kız olarak değil de bir kadın olarak tekrar âşık olduğunda anlayabilecek ancak. Fitz onu mutlu edecekti. Onu sevdiğini biliyordum ama onunla birlikte olmayı başarabilselerdi sonrasında kanatlarını açmayı düşünür müydü onu bilemiyorum. Bir gün, biri onu uyandıracak ve hepimiz ne kadar yükseğe çıkabildiğini gördüğümüzde çok şaşıracağız."

"Bu harika olur, öyle değil mi?"

"Kesinlikle, tıpkı senin çok uzun süredir taşıdığın zırhları üzerinden çıkarıp yüreğini açmaya karar verdiğin gün olacağı gibi. Eğlenceye, acıya, hayati olduğu gibi kabullenmeye, ille de senin istediğin gibi olamayacağını görmeye karar verdiğin gün... İşte o gün her yeri eşelemeyi bırakıp hayatında eksik olduğunu düşündüğün şeyi aramaktan vazgeçeceksin. Bu arada ne mi olacak? Sana doğruyu bulmak için yüreğine güven demekten başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum, Nicole."

"Peki ya yüreğim bana bir kenarda oturup neler olacağını görmeyi bekleyemeyeceğimi söylerse ne olacak? Ya bana her şeyi kaybetmeyi göze almam gereken bir şeyler yapmamı söylerse ne olacak?"

Charlotte uzun bir süre ona baktı, mazgalın üzerinde bir kütük kül olup aşağı düşerken konuşmaya başladı. "Rafe'e ne kadar çok benzediğini şimdi fark ediyorum. İstedığinin peşinden koşuyor ve sonuçlarını umursamıyorsun. Ağabeyin ondan bir şey sakladığını düşündüğünde ona söyleyene kadar peşimi bırakmadı ki bunu hayatımda hiç kimseye söylemeyeceğime dair yemin etmiştim. Ama vazgeçmedi Nicole, bana bunu söyledi çünkü beni çok seviyordu ve bana yardım etmek istiyordu. Sadece merakını tatmin etmeye uğraşmıyordu."

Nicole yeniden gözyaşlarına boğuldu. Verecek düzgün bir cevap aradı ama sadece şu kadarını söyleyebildi. "Beni gerçekten çok kızdırıyor."

"Evet, bunu söylemiştin zaten. Şimdi bunun neden olduğunu bulmalısın, yanılıyor muyum?"

Lucas saat yedide sürünerek yataktan kalktı, şafak sökene kadar gözüne uyku girmemişti. At gezilerini ertelemek için bir not yazıp göndermeyi ciddi bir şekilde düşünmüştü ama bu, Nicole'e haksızlık olacaktı. Muhtemelen şu ana kadar çoktan kalkmış, giyinmiş ve kahvaltısını yapmıştı ve Grosvenor Meydanı'ndaki evde onu bekliyordu.

Lucas ahırlarına yeni eklenmiş olan dört yaşındaki asabi siyah aygırıyla oraya vardığında kadın eyeri takılmış olan güzel doru bir kısırak seysisin elinde keyifle yerinde duramayarak onları bekliyordu. Siyah aygırı iskambil oyununda şansı yaver gitmeyen Henry Wallace'in onu Tattersalls'ta satışa çıkarmak zorunda kalması sonucunda elde etmişti.

Gökgürültüsü -bu çok kötü bir isimdi ama hayvan bu adı kabullenmişti- kısırağa yanaşmak ve onunla tanışmak için Lucas'a meydan okuyarak hemen ileri doğru atıldı.

Ashurst Malikânesi'nin kapısı açılıp Nicole dışarıda belirdiği anda at şaha kalkmaya karar verdi.

Lucas aygırı kontrol altına aldı ama at ikinci kez şaha kalkıp kısırağa hava atarcasına etrafında bir daire çizmeden önce bunu başaramadı.

Ashurst seysislerinden biri yere düşen şapkasını, tozlarını silkeleyip Lucas'a geri verirken Nicole seslendi. "O güzelliğe hâkim olmayı başaramayacaksanız Lydia'nın atı Papatyayı eyerleyip getirmelerini isteyebilirim, Lordum. Papatya oldukça sakın bir attır."

Elini bahşış almak üzere ileri uzatmış olan seysis bu hakareti duyunca hafifçe kıkırdayarak geri çekildi ve bahşış şansının yok olduğunu o an anladı.

"Çok nazıksınız, Leydi Nicole," dedi Lucas, Nicole mermer basamaklardan yavaşça ve asaletle inerken.

"Hayır, hayır, asla nazık biri olmadım. Ama çok çabuk eğlenebiliyorum," dedi eldivenli elinde bir havuçla aygıra yaklaşırken. "Muhteşem bir şey bu. Adı ne?"

"Gökgürültüsü ve Çimen," diye isteksizce ona hayvanın tam adını söyledi. "Onu daha geçen hafta aldım, daha iyi bir isim bulmaya çalışıyorum."

"Umarım bir isim bulursun, zavalcılık. Al bakalım, yakışıklı." Elini uzattı, at avucundan havucu en nazik şekilde alırken Basingstoke'un seysisinin gözleri fal taşı gibi açıldı, daha dün bu hayvan tarafından ısırılmıştı. Nicole daha sonra Gökgürültüsü'nün beyaz lekeli yüzünü okşayınca hayvan burnunu onun boynuna sürtmeye başladı.

Doru kısırak ise hüznle kişnedi.

"Ah, bu sefer de sen kıskandın, değil mi Juliet? Senin için de bir tane var. Ama gerçekten dörtnala koşmak istiyorsan şimdilik sadece bir tane verebilirim." Kısrığı besledikten sonra çizmeli ayağını seyislerden birinin hazırlamış olduğu eline basarak son derece akıcı bir hareketle yan eyere tırmandı.

İlk seyis bu iki atla da başa çıkamayacağı belli olan kahverengi bir beygire binmişti, üçü birden meydanın girişine yöneldiler, seyis işini biliyordu ve aralarında yeterli olan mesafeyi bırakmıştı.

"Ve artık gecikmiş güneydınımı dileyebilirim, Nicole. Mükemmel bir binici kostümün olduğunu söyleyerek sana kompliman yapabilir miyim?"

"Güzel, değil mi?" diye cevap verdi alınının yarısına kadar inmiş olan sorguçlu asker şapkasına dokunarak. "Muhteşem olduğu konusunda seni uyarmıştım."

Yanılıyordu. Gece mavisi, askeri bir tasarıma sahip olan ceket ve onu bir eldiven gibi saran pantolon eteği tüm kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu ama muhteşem değildi. Muhteşem olan oydu. Leydi Nicole Daughtry paçavralarla bile muhteşem görünürdü.

Dün gece Covent Garden'da ona alenen ya da gizlice bakan erkekleri görmüştü. Bu gece Lady Cornwallis'in balosunda ilk resmi tanıtımı yapılacaktı, geçen hafta Kraliçe'nin Misafir Odası'na davet edilerek sosyeteye girmek üzere kutsanmıştı. Lucas açılış vals için kartına adını yazmasını istemeyi biraz daha geciktirirse onu gece boyunca bir daha görme imkânının olmayacağını farkındaydı.

Tabii baloya kılıcıyla gidip etrafını saran hayranlarını parçalara da ayırabilirdi.

"Kostümünü göstermek istiyorsan Hyde Park'ta gezmek için vakit erken," dedi onun ne cevap vereceğini bilerek. Nicole açık sözlüydü, bu bazen küstahlığa varabiliyordu ama aptal bir kız değildi.

"Bana Richmond'a gitme sözü verdin, orada uymamız gereken hiçbir kural olmayacaktı. Juliet dörtnala koşmak için çıldırıyor, işin doğrusu ben de çıldırıyorum. Yoksa atına sahip olamayacağından korktuğun için sözünden mi dönüyorsun?"

"Sanırım bunu bir meydan okuma olarak algılamam gerekiyor."

"Ben de öyle olmasını umuyorum, evet," dedi sabah sevkiyatlarını yapan yük arabalarının ve mallarını satmak için bağırarak birkaç sokak satıcısının önünden geçerlerken. "Ah, şuna bak, kadın çilek satıyor!"

Lucas bir sokak satıcısının malını satmak için bundan fazlasına ihtiyacı olmadığını düşünerek başını salladı, kadın büyük tepsisinin dengesini bozmamaya çalışarak onlara yaklaştı. "Sanırım almak istiyorsun."

"Evet, istiyorum. Onları yanımızda götürebiliriz ve atlar dörtnala koştuğundan sonra dinlenirken biz de çilekleri yeriz. Çilek sevmez misin?"

Son derece rahatsızlık veren bir an yaşadı, hayalinde yeşil çimenlerin ortasında bulunan bir meşenin gölgesinde Nicole'ün kucığında yatıyordu ve o kendisini çilekle besliyordu, sonra...

"Çok severim," dedi cüzdanını bulup kadına çileklerin ederinin çok daha fazlasını ödeyip sepeti arkadan gelen seyise vermesini tembih ederek. Adamın sepeti dökmeden nasıl taşıyabileceğini bilmiyordu ama bunu umursamıyordu da. Richmond'a vardıklarında sepette iki çilek bile kalmış olması yeterliydi.

Nereden çıktığı belli olmayan paçavralara bürünmüş sokak çocukları para alma umuduyla kirli ellerini açarak ortaya çıkıp yağlı böreklerini ya da demet yapılmış lavantalarını satmaya çalışan satıcılar etraflarını sarmaya başlayınca Lucas Nicole'e gitme vakitlerinin geldiğini bildirdi.

Bu şekilde yaptıkları son gezide Lucas'ın faytonunda ilerlemişlerdi ve Nicole etrafla hiç ilgilenmemişti çünkü o zaman sırlarını nasıl öğrenebileceğini düşünerek ona kızmakla meşguldü.

Bu sabah ise sorularla doluydu, mimariden -ki bu konuda Lucas çok şey biliyordu, Nicole ise çok az- ve etraflarında dolaşan insanlar hakkında konuşarak vakit geçirdiler. Nicole onlar hakkında hikâyeler uydurarak Lucas'ı eğlendiriyordu.

"Tam sağındaki adam," dedi küstah küçük çenesiyle adamı göstererek. Sabah trafiğinde, çiftliklerden şehre gelmekte olan yük arabalarının ve insanların arasında atları yürütmek güç oluyordu. "Sana dükkânını açmaya giden bir kumaşçı gibi görünebilir ama o aslında Avrupa'da uzun zaman önce unutulmuş olan bir ülkenin prensi. Zavallı adam kötü şartlar altında yaşamak zorunda kalmış ama asaletini hâlâ koruyor."

"Kaldırımda sopa yutmuş gibi yürümek bu anlama geliyorsa şuradaki köşede duran üç adamın durumu nedir?" diye sordu hızla.

Nicole'ün yüzündeki gülümseme soldu. "Ah, onlar büyük ihtimalle asker. Gördün mü bak? Bir tanesi hâlâ son derece yıpranmış olan asker ceketini giyiyor çünkü muhtemelen sahip olduğu tek ceket o. Ve yanındaki, ceket kolu boş olan, kolunu savaşta yitirmiş. Ayrıca çok zayıflar ve omuzları çökmüş, bütün dünya üzerlerine geliyor sanki. Rafe bu durumun vicdana ve insanlığa aykırı olduğunu söylüyor, artık ölmelerine ihtiyaç yok diye hükümetin bu cesur askerlere bu şekilde davranmasını hiç hoş karşılamıyor."

Lucas Nicole'ün söylediklerini dinlerken adamlardan bir tanesinin başını kaldırarak onlara baktığını gördü. Adamın gözleri, güzel ata, güzel giysilere takıldı ve bu bakışlardaki boşluk bir aşağılamaya dönüştü, sonra bir nefret belirdi ve adam kaldırımdan aşağı adım atmadan önce bakışları eski boş hallerine döndü. Adam diğer dilenciler gibi elini uzattı. "Bir peni lütfen, bayım," diye sızlandı. "Aç çocuklarım için."

İri yarı Ashurst seyisi dilenciyle Markinin arasına girmek niyetiyle atını ileri sürdü ama Lucas onu kolundan tutarak geri çekti. "Hangi alaydansın asker?" diye sorunca adam refleks olarak hazır ola geçti.

"Otuz üçüncü piyade alayı, efendim. Hepimiz. Bertie kolunu o lanet olasıca kurbağalara kaptırdı, Billy ise hiçbir şey duyamıyor, topçuydu, bense sadece açım, bayım. Hepimiz açız. Otuz üçüncü alayda savaşmak bize bunları kazandırdı."

"Hem de Demir Dük'ün kendi alayı öyle mi? Tüm alaylardan çok daha zor şartlar altındaydınız, değil mi?" dedi Lucas tekrar cüzdanına uzanarak. Oradan üç altın çıkardı, adamların hayatları boyunca birini bile görmemiş olduklarından emindi. "Hepinize birer tane. Keşke daha fazlasını verebilseydim."

Adam altınlara baktı, Lucas'a bakarken gözleri yaşlarla doldu. Büyük siyah atın üzerindeki adam fikrini değiştirmeden önce altınları kaptı. "Tanrı sizi korusun bayım, hanımınızı da! Tanrı ikinizi de kutsasın!"

Lucas adamın hızla arkadaşlarının yanına gidip onlara birer altın verişini izledi. Yaptığı şeyden dolayı kendini iyi hissetmek istiyordu ama hissedemiyordu. Kendini boş, hiçbir işe yaramaz hissediyordu. Bu üç askere ihanet ettiğini hissediyordu, yardım elini uzatmayı istediği bu çaresiz insanlara uzanamıyordu. Bu fikri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı, kısa bir süreliğine de olsa onlara ihanet etmek zorundaydı.

Susma sırası ona geçmişti, şehir sona erdi ve bir anda taşranın o zengin yeşilliklerine daldılar.

Nicole hiçbir şey söylememişti, onu kutlamamıştı, konu üzerinde en ufak bir yorum dahi yapmamıştı. Sözlerin yetersiz kalacağını biliyormuşçasına onun susmasına ve sessizliğe izin vermişti.

Atlarını egzersiz yapmaları için çıkarmış olan başka biniciler de vardı, bunların çoğu, efendileri evde uyurken ya da sıcak çikolatalarını içerken atlarını gezdiren seyislerdi.

Alçak bölgelerde hâlâ pus vardı. Lucas atını çekerek düz gitmesini sağladı. "Bu sis ilerideki dereyi gözden gizliyor. Normalde atlarımızı oraya sürebileceğimizi söyledim ama bunca yağmurdan sonra muhtemelen çok hızlı akmaya başlamıştır, oraya gitmememizde yarar var."

"Atını hep oradan yürüterek geçiriyorsun, değil mi? Yani hızlı akmadığı zamanlarda, doğru mu bildim?"

Lucas hiç düşünmeden cevap verdi. "Hayır. Victor'la birlikte olduğumda üzerinden atlarım, eğer öğrenmek istediğin buysa. Gökgürültüsü'nün ise ne yapacağını bilmiyorum, atlayabilir, ön ayaklarını yere gömerek beni sırtından diğer tarafa fırlatabilir."

"Bunu öğrenmenin tek yolu var," dedi keyifle Nicole. Lucas dönüp ona baktı, evet kesinlikle ona meydan okumuştı.

"Nicole..."

"Lucas," diye hızla araya girdi Nicole, "bazen Juliet'le birlikte kendimizi dışarı atarız ve ben nara atarım."

"Anlayamadım. Nara mı atarsın?"

Gülümsemesinde bir davet vardı ve neye davet olduğunu sadece Tanrı bilebilirdi. "Evet. Nara atarım. Haykırım. Ciğerlerimdeki tüm gücü çığlık atmak için kullanırım. Rüzgârla yarışırken, içindeki kötü ya da hüznü şeyi bağırarak dışarı atmakta özgürce bir şeyler vardır. Ağzımı açarım ve içimdeki her şeyi dışarı haykırım."

"Savaşta saldırıya geçen süvariler gibi," dedi Lucas başını sallayarak. "Onların çığlıkları düşmanı korkutmak ve kendi korkularından da kurtulmak adına atılır."

"Bu anlattığına çok benziyor, öfke ve kırgınlıkları dışarı atmak için de çok işe yarıyor. Bunu bugün deneyebilirsin. Bugün ikimiz için de mükemmel bir nara atma günü olabilir. Gökgürültüsü'nün kumandan olduğunu düşünmesine izin verme, ben gidiyorum!"

Topuklarını kısırağının karın boşluğuna vurdu ve at bir anda bayır aşağı dörtnala koşmaya başladı, sonra düzlükte ortaya çıktı ve yeniden bayır aşağı dereye doğru koşmaya devam etti.

Gökgürültüsü biraz önce olanlara çok şaşırmıştı, hafifçe şahlanarak bir daire çizdikten sonra Lucas onu istediği yöne çevirdi.

"Lanet olasıca!" diye bağırdı Nicole'ün gidişine bakarak. "Ve şimdi ben de onun peşinden gitmek zorundayım, değil mi?"

Arkasından gelen Ashurst seyisinin kıkırtısını duydu. "Derenin üstünden atlayacaktır, Lordum, çünkü ona yapılmaması gerektiğini söylediniz," diye uyardı onu. "Leydi Nicole yasak olan her şeyi yapmaya cüret eder."

"Evet, teşekkür ederim," dedikten sonra bugün daha güvenli olan ve işini bilen Victor'u almadığı için kendine küfrederek ve hâlâ Nicole'ün onu çileklerle besleyeceği fantezisini zihninden atamarak, "Ah, lanet olsun!" diye bağırdı ve topuklarını aygırın böğrüne gömdü.

Gökgürültüsü onu çok şaşırttı, atın koşmaya duyduğu özlem huysuzluğunun önüne geçivermişti.

Hem çimenlerin üstünde hem de kenarlarda gezinmekte olan başka biniciler de vardı ama hiçbirini atını Nicole'ün sürdüğü gibi ya hep ya hiç mantığıyla sürmüyordu.

Hatta çoğu, atlarının dizginlerini çekerek durmuş Nicole'ün yeşil çimlerde uçuşunu izlemeye başlamıştı, Juliet'in toynakları yumuşak toprağa arada bir değiyordu ve uçuyor gibi görünüyordu.

Gökgürültüsü bir dişinin ardında kalmaya razı gelecek atlardan değildi. Aygırın adım aralıkları iyice genişledi, güçlü kasları Lucas'ın bacaklarının altında kasılıp gevşiyordu, başındaki kunduz tüyü şapkası uçtu, saçları alnında uçuşup gözlerinin içine girmeye başladı.

Kılıcını başının üzerinde sallayarak savaşta at sürer gibiydi, yüreği hızla çarpıyor, rüzgâr yüzüne vurdukça zihnindeki örümcek ağları temizleniyordu, üzüntüleri, endişeleri, intikama susamışlığı, askerlerin anıları ve sıkıntıları ve onların yüzünde bir ayna gibi canlanan diğerlerinin dertleri uçup yok oluyordu.

Tüm sıkıntılarını unuttuğu bu anı, bu çok kıymetli anı yaşamaya karar verdi, dünü ve yarını bir kenara bıraktı. Nicole'ü yakalayacak ve dünyanın diğer ucuna kadar onunla yarışacaktı. Onun gülen gözlerinin, gençliğinin ve güzelliğinin tadını çıkaracak, sonuçlarını bir başka zamandaki dikkatli, ciddi Lucas Paine'in düşünmesi için bırakacaktı, ne mutlu ki o, şu anda burada değildi.

İleri bakınca zaten bildiği şeyi gördü: Nicole'ün dereye varmadan önce atını durdurmak gibi bir niyeti yoktu. Tereddütsüz bir şekilde ilerleyecekti ve atını sıçramaya hazırlayacaktı... İkisi de pusların içindeki bilinmeze doğru büyük bir keyifle atlayacaklardı.

Ve güvenli bir şekilde diğer kıyıya ineceklerdi.

Çünkü Nicole başka türlüünü düşünmemişti. Çünkü planında başarısızlık yoktu. Çünkü yarı çocuk yarı cadıydı ve yeryüzündeki en yaşam dolu yaratıktı.

Bu Lucas'ın onun öne geçmesine izin vereceği anlamına gelmiyordu.

"Koş Gökğürültüsü!" diye bağırdı atın boynuna iyice yatarak kulağına eğilirken.

Gökğürültüsü söylediklerini anlamış gibi hızlandı, adımlarını daha bir gururla atıyordu, birkaç adım sonra Nicole ve kısırağıyla aynı hizaya gelmişlerdi.

Nicole başını ona çevirerek o muhteşem gülüşünü sergiledi. Lucas karnına yumruk yemiş gibi olmuştu.

Sol kolunu havaya kaldırarak bağırdı. Bu o kadar iyi geldi ki hemen arkasından bir kez daha bağırdı. "Heeey!"

"Heeeyyyy!" diye bağırdı arkasından Nicole. Gökğürültüsü, kısırağı geçmiş ve son hızla dereye ve sise doğru ilerliyordu.

Sisin içine girince toprağa bakmaya başladı. Aksi takdirde bu atlayış tam bir intihar olurdu ama aygırın hiç öyle düşünmediği ortadaydı.

Lucas Nicole'ü orada göreceğini bilerek hızla dönüp ona baktıktan sonra bir kez daha bilinmeze atlamaya hazırlandı.

Bir çılgılık daha attı ve Gökğürültüsü ön ayaklarını yerden kesince tüm kas gücüyle bir mancınıktan fırlatılmış gibi ileri doğru atıldı. Hızla akan suların üzerinden geçtikten sonra aygırın toynakları hiç tereddüt etmeden diğer taraftaki taşlara ve sert zemine bastı ve yeniden yumuşak çimlerin üzerinde hızla ilerlemeye başladı.

Lucas Nicole'ün atlayışını izlemek için başını çevirdi. Nicole tüm bedenini atına yapıştırmıştı, son derece tecrübeli bir binici olduğu her halinden anlaşılıyordu ama Lucas bunu zaten biliyordu.

Ve o da güvenle geçmişti, Gökğürültüsü'nün peşinden koşan kısırağın boynu öne doğru uzamıştı.

"Başardık, Lucas!" diye bağırdı Nicole. "Başardık! Yaşasın!"

Onun kalbi de kendisinininki kadar hızlı atıyor muydu? Zevkten sarhoş olduğunu hissediyordu. Yeniden genç olmuştu, babasının ölümünden beri hiç olmadığı kadar genç. Ve bütün bunlar o vahşi, deli kız yüzünden olmuştu ve bir anda bunlar olmadan yaşamak istemediğine karar vermişti.

Gökgürültüsü'nü yavaşlatarak bir süre daha koşturdu, Nicole de onunla aynı hizaya geldikten sonra atına aynı şeyi yaptırdı, bir sonraki tepede bulunan ağaçlığa vardıklarında atlar iyice yavaşlamıştı.

"Geri dönmeden önce onları dinlendirmemiz gerekiyor," dedi Lucas sol tarafı işaret ederek. "Ama burada olmaz. Şurada bir yer var, bizden başka ölümüne dörtlüye sabah koşusu yapan deliler varsa diye yoldan çekilmemizde yarar var."

Nicole hâlâ hızla soluyordu, yanakları pembeleşmişti, gözleri mutlulukla parlıyordu, başıyla onayladı. Nicole duygularını ne kadar gizlemeye uğraşırsa uğraşsın bunu başaramıyordu, bu çok aşikârdı. Lucas ona yepyeni duyguları tattırırken ve Nicole altında yatarken nasıl görüneceğini merak etti.

Doğal olarak orada büyümüş gibi duran düzgün sıralı ağaçların arasında ilerlemeye başladılar. Lucas bu bölgenin tamamıyla temizlenip sonra yeniden doğal gibi görünsün diye ağaçlandırıldığını çok iyi biliyordu.

Küçük bir koruluğa varınca Lucas yeşilliklerin içine iyice dalmalarını sağladı, atından indikten sonra, Nicole'ün atının dizginlerini de alarak atları rahatça otlayabilecekleri bir alandaki ağacın kalın bir dalına bağladı.

"Şapkanı kaybetmişsin," dedi Nicole. Lucas onu attan indirmek üzere kollarını kaldırıp ayağını üzengiden çıkarırken onu havada tuttu.

"Ondan çok daha fazlasını kaybettim, yani içimde var olduğunu sandığım asaletim de yok oldu. Ama umursadığımı söyleyemeyeceğim," derken Nicole ellerini omuzlarının üzerine koydu. Lucas ellerini hemen onun beline koyarak aşağı doğru kaymasına yardım etti, dizleri göğsünden aşağı doğru sürtünerek aşağı indi.

Arı sokmuş gibi dolgun olan dudaklarındaki gülümsemeyi görünce onların bugünkü tadının nasıl olduğunu düşünmeden duramadı. Gün ışığı ve taze ot tadında olmalıydılar. Ya da kahkaha ve gençlik. Macera.

"Seni parmağımın ucunda oynattığımı söyleyecekler. Yani biraz önce yanlarından geçtiğimiz insanlardan bahsediyorum," dedi ondan uzaklaşarak. "Hâlâ sosyetenin bu şekilde düşünmesini mi istiyorsun?"

Onun son dönemde ekilerek yeşil filizler vermeye başlamış olan ağacın eğimli gövdesine doğru ilerleyip bir orman perisi gibi üzerine tünemesini seyretti.

"Dün gece bu konuda anlaşmıştık, evet. Tıpkı bugün soracağın her soruya cevap vereceğim konusunda anlaştığımız gibi. Bunu değiştirmeyi çok istediğimi de itiraf ediyorum ama yine de akıllı ve uslu olduğun sürece soracağın her soruya cevap vereceğim."

Nicole eldivenlerini çıkararak kucığına koydu.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Emin değilim," dedi, yeniden filizlenmesi için budanmış olan küçük ağaç gövdelerinden birine ayağını dayayıp ona doğru eğilerek. "Anlamı şu Nicole, kafanda neler planladığını bilemiyorum ve olabilecek her türlü şeye hazırlıklı olmak istiyorum. Bu da şu anlama geliyor: Sana anlatacaklarımı anlatmadan önce bana bunları öğrendikten sonra hiçbir şey yapmaya kalkışmayacağın konusunda söz vermen gerekiyor."

Nicole şapkasını yerinde tutan gümüş tokaları çıkarmaya başladı ve şapkasından kurtuldu.

"Nicole?"

Lucas Nicole'ün siyah saçlarını tutan diğer tokaları da çıkarmasını izledi ve sonunda o güzel saçlar omuzlarının üzerine saçıldı. Parmaklarını gür ve kalın, abanoz renkli buklelerin arasında gezdirirken başını salladı.

"Ah, böylesi çok daha iyi. Küçükken hep saçlarımı topuz yapacağım günü beklerdim çünkü bu büyümüş olduğum anlamına gelecekti. Oysa şimdi bunun bana sadece baş ağrısı verdiğini fark ediyorum. Sanırım Renée'ye saçlarımı kesmesini söyleyeceğim."

"Hayır!" Lucas potansiyel bir felakete karşı verdiği bu yarı vahşi tepkisi yüzünden içinden kendisine görünmez bir tokat attı. "Yani... kısa saç artık moda değil. Şimdi ne yapıyorsun?"

Cebinden uzun bir kurdele çıkararak saçlarını ensesinden atkuyruğu yapıp sırtına doğru bıraktı. "Sanırım ne yaptığım ortada," dedi ayağa kalkarak, şapkası elindeydi. "Bu sözü vermeyeceğim."

"Ne dediğini anlamadım." Nicole'e bakmakla meşguldü, at kuyruğundan kaçmış olan birkaç tutam saçın geniş dalgalar halinde yüzüne düşüşünü seyretmeye dalmış ve neden bahsettiklerini unutmuştu. "Ne sözü vermeyeceksin? Beni içkiye başlatmayacağına dair bir söz mü?"

"Hayır. Sana hiçbir söz vermeyeceğim. Bu konuyu düşündüm Lucas, uzun ve zorlu oldu ve bunu yapamam. Üzgünüm." Sohbetlerinin sona erdiğine karar vererek yanından geçerek gitti, oysa Lucas'ın böyle bir şeye izin vermesi mümkün değildi!

Kolundan tutarak Nicole'ü kendine bakması için çevirdi, gözlerinin menekşe rengi kararmıştı ve Tanrı bilir onu ne için uyarıyorlardı. Oradaki küçük parıltılar patlamaya hazır bir bomba olduğunu söylüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Dün akşam sorularla doluydun ve her birinin cevaplanmasını istiyordun."

"Evet ve sonra başka bir cevap istemediğime karar verdim. Yeni cevaplar yeni soruları doğuracak ve bana çok lezzetli bir tatlıymışım gibi bakmana izin vermek dışında herhangi bir şekilde benden yardım almamaya kararlıysan kafamdaki sorularla yaşamayı tercih ediyorum. Bu gece ne yapıyor olduğunu bilmem yeterli. Ondan sonra -yani bu gece sağ kalmayı başırırsan- gözümün önünde olmadığın zamanlarda ne yapıyor olduğunu düşünmek istemiyorum."

Lucas ne söyleyeceğini bilemedi. Nicole'e zaten duyup bildiklerinden daha fazlasını anlatmak gibi bir niyeti yoktu. Ama bu dün geceki fikriydi. Bugün ona her şeyi anlatmak istiyordu. Bugün Lord Frayne'in ondan istediği şeyi neden yaptığını ona anlatmaya ve onun da anlamasına ihtiyaç duyuyordu.

"Nicole?" dedi usulca. Ne diyeceğini düşünürken bir anda söyleyivermişti. "Sana anlatmak istiyorum."

Gözlerinde yine o ışık çıktı ve Lucas bunun ne anlama geldiğini kesinlikle anladı. Öfke.

"Üzgünüm ama bu da senin şanssızlığın. Savaşa gidiyorsun... Bana kaşlarını kaldırarak o şekilde bakma. Bir şekilde bir savaşa giriyorsun. Seninle birlikte savaşın içinde yer alamıyorsam ki bunu istemediğini gayet net olarak belirttin, o zaman bu kavgaların neler olduğunu savaş bitene kadar öğrenmek istemiyorum. Yoksa geceler boyunca uyku uyumayıp senin o aptal boynun için endişelenerek odamı arşınlamam fikri hoşuna mı gidiyor? Aslında bunun böyle olduğunu hayal edebiliyorum. Erkekler savaşa gittiklerinde arkalarında onlar için dua edip gözyaşı dökecek birilerinin olduğunu bildiklerinde huzura kavuşuyorlar. Lydia'nın hâlâ Komutan'ın yasını tutması gibi bir şey bu."

"Nicole..."

"Hayır! Bunu bitireceğim. Diğer kadınlar oturup bekleyebilirler... çorap da örebilirler. Ben bunu yapamam, Lucas. Bu ben değilim. Bunu yapamam. Bunu yapmayacağım. Bunu çok, hem de çok düşündüm ve onlar gibi olamayacağımı bilecek kadar kendimi tanıyorum..."

Onun bu tiradını dudaklarıyla kesmek zorunda kalması Lucas'ı hiç şaşırtmadı. Kaderinde bu kadını susturmak için öpmesi gerektiği yazılıydı.

Öfkesinden keyif alıyordu çünkü Nicole bunu asla itiraf etmeyecek olsa da -ne kendine ne de ona- onun kendisini umursadığı ortadaydı. Öfkesi beraberinde tutkuyu da getiriyordu, Lucas onun dudaklarını ele geçirirken Nicole ona sımsıkı yapıştı, ikisi de birbirlerine aldıkları kadarını vermekte son derece başarılıydı.

Lucas'ın avuçları yanlarında dolaşmaya başladığında Nicole kollarını kaldırarak boynuna sarıldı ve onu kendine doğru çekti. Lucas'ın parmakları araştırmaya devam etti ve binici eteği ile ceket arasında parmak uçlarında yükselerek ona ulaşmaya çabaladığı için aralanan boşluğu buldu.

Lucas çıplak tenine dokunduğu anda Nicole'den boğuk bir inilti çıktı ve kendini ona iyice bastırmaya başladı, bu Lucas'ın içini onun ceketinin kopçalarını parçalayarak açma isteğiyle doldurmasına yol açtı ama kendini tuttu.

Dizini bacak arasına sokarak onu daha da yakınına çekti, uyarılmışlığını son derece şehvetli hareketlerle Nicole'e sürtmeye başladığında aslında Nicole'ün şoka uğrayıp onu itmesi gerekirdi.

Ama bunu yapmadı.

Nicole'ün masum olduğunu biliyordu. Verdiği tepki inanılmaz derecede tutkuluydu ama son derece deneyimsizdi. Duygularının onu götürdüğü yere gidiyordu, hayatın ona sunduğu her şeyi öğrenmeye hevesliydi, dünya ve kurallarının da canı cehenneme gidebilirdi.

Bunu biliyordu ve tüm geceyi bu konuyu düşünerek uykusuz geçirmişti.

Kendine sorduğu ve hâlâ cevabını bulamamış olduğu, kafasında durmadan tekrarlanan soru şuydu: Nicole için sadece başka bir macera mı?

"Nicole, yeter," dedi onu gözlerine bakabilecek kadar kendinden uzaklaştırırken, şu an o gözlerdeki karanlık, tutkuyu yansıtıyordu, öfkeyi değil. "Seyisin seni arıyordur."

"Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Hayır. Aslında söylemem gereken bir şey yok. Rafe ile konuşmaya ihtiyacım var."

"Neden?"

Lucas onun saflığına güldü. "Çünkü sevgilim, seninle her yalnız kalışımızda bu şekilde davranacaksam -ki bu şekilde devam edebileceğimden pek emin değilim- sana evlenme teklif etmek zorundayım. Yoksa gayet iyi bir silahşör olan ağabeyin beni alnımın ortasından vuracak."

"Konuyu değiştirmeye çalışma, Lucas. Bu konuyu başka bir zaman tartışırız." Lucas'a uzanarak gözlerinin önündeki saçları çekti, dokunuşu çok doğal gelmişti, çok hoş bir samimiyetti. "Lord Frayne'e hayır de. Ona fikrini değiştirdiğini ve bu akşam oraya gidip senden istediği şeyi yapmayacağını söyle, ne bu gece ne de başka bir gece bunu yapmayacağını söyle."

"Bunu yapamam, Nicole."

Eli yanına düştü. "O zaman bu gece seninle gelmeme izin ver."

Yine aynı yere mi dönmüşlerdi? "Bunu da yapamam."

Nicole gözlerini yumdu ve tekrar açtığında soğuk ve kararlı bir kadın gibi duruyordu. O yumuşacık, yalvaran Nicole gitmişti, saf tutkuları da. Şu an tam olarak iki yabancıydılar. Ona hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bakıyordu.

"O zaman Rafe ile temas kurmaya çalışmana da gerek yok çünkü bir daha yanıma bile yaklaşamayacaksın. Şimdi beni eve götür."

Şimdi öfkelenme sırası Lucas'taydı ve çok iyi bir sebebi olduğunu düşünüyordu. "Tıpkı annenin söylediği şeysin değil mi? Sadece kendini düşünen bencil bir çocuk. Herkesin istediklerini

yaparak etrafında dönmesini istiyorsun ve buna uymadıklarında arkanı dönüp gidiyorsun. Bu mu yani, Nicole?"

"Evet!" dedi, üzerine basa basa. "Ben buyum işte. Sen ise başıma dert olmaktan başka bir işe yaramıyorsun. Londra'ya eğlenmeye geldim. Kendisini öldürtmeye niyetli bir aptal ve kendisine yapılan yardım tekliflerini geri çevirecek kadar inatçı ve kibirli olan bir adam için endişelenmeye gelmedim. Keşke dün gece duyduklarımın hiçbirini duymasaydım. Keşke bana bu mantıksız planla gelmemiş olsaydın. Sonra bir de benimle evlenmek konusunda şaka yapıyorsun! Keşke seninle hiç tanışmamış olsaydım!"

Ona arkasını dönerek kısırağının yanına gitti, sabırsızlıkla Lucas'ın parmaklarını birleştirerek basamak oluşturmalarını bekledi ve Grosvenor Meydanı'ndaki asaletiyle alakası olmayan bir şekilde atına bindi.

Lucas dizginleri çözerek eline verdi, onun atına binmesini beklemeden kısırağını dereye süreceğini çok iyi biliyordu. Grosvenor Meydanı'na atlarını yan yana sürerek hiç konuşmadan döndüler.

Haklıydı. Bu Lucas'ın hatasıydı. Sonunu düşünmeden bu aptalca planıyla ona giden kendisiydi, onun yanında olmasını sağlamaya çalışıyordu... Bu kadarını kabul edecek kadar dürüsttü. Kendi çıkarlarını düşünerek bir adım atmış, bu da ikinci adımı atmasını kolaylaştırmıştı. Bu yola devam ederse dönüş yolunu bulamayacaktı.

Nicole'ün kendisine değer verdiğini ve umursadığını düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Ona tutkulu hisler beslediğini düşündü. Ama bunlar çok küçük avuntulardı.

Bitmişti. Zaten nasıl başladığı bile belli olmayan bir şey sona ermişti.

Nicole gençti. Muhtemelen kendini ağlamak için Grosvenor Meydanı'ndaki odasına kapatacak ve sonra da onu unutacaktı.

Lucas ise kendini çok yaşlı hissediyordu. Kendini Park Yolu'ndaki çalışma odasına kapatacak ve onu asla unutamayacağını bilerek içip sarhoş olacaktı.

Seyis o lanet olası çilekleri oturup yiyebilirdi...

"Ah, gelip şuna baksana, Nicole," dedi Lydia, Hatchards'ta seçmiş olduğu yeni kitabı açarak. "Çiçeklerle ilgili. Şu suluboya resimlerin güzelliğine bakar mısın? Bak bir papatya ve bir ısırgan... Ah bir funda. Keşke bunun yarısı kadar güzel resim yapabilseydim. Sen ne buldun?"

Nicole elindeki ince kitapçığa baktı. "Çok önemli bir şey değil. Londra sokaklarını gösteren resimleri olan bir kitap. Rafe'in Grosvenor'daki evi işaretlenmiş, diğerleri de var ve herkesin görebilmesi için Ashurst yazılmış. Artık nerede olduğumuz hakkında az da olsa bir fikrim var."

"Ne kadar ilginç," dedi Lydia kitabı elinden alıp açarak. "Bak Carleton Sarayı, dün gece gittiğimiz Covent Garden ve Saint Paul. Dün birlikte kiliseleri gezmemiz konusunda bir şeyler söylememiş miydin? Bu haritalarla bir plan yapıp ilk önce hangilerine gideceğimize karar verebiliriz. Bence bunu satın almalıyız."

"İstiyorsan alırız," dedi Nicole konuya ilgisizliğini omuz silkerek göstererek.

"İstiyorsam mı? Kiliseleri gezmek senin fikrindi. Ne oldu? Bu sabah Lord Basingstoke ile yaptığın geziden döndüğünden beri çok düşüncelisin. Lord seni mutsuz mu etti? Dün akşam çok mutlu görünüyordun."

"Eğlenceli biri olduğunu düşünüyorum," dedi Nicole çiçek resimleri olan kitabı masadan alıp iki kitabı birden Renée'ye vererek kasaya Rafe'in hesabına yazılmasını söylemek üzere ilerlerken. "Şimdi bana surat asmaya ya da nutuk atmaya kalkışma. Ona bu sabah daha az... sahiplenilmek istediğimi çünkü seninle birlikte ilk balo dönemimizin tadını çıkarmak istediğimizi söyledim."

Lydia ona doğru eğilerek fısıldadı. "Onu kendinden uzaklaştırdın mı? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun? Nicole, ondan hoşlandığını sanıyordum. Onu öptün."

"O beni öptü Lydia. Arada fark var."

"Öyle mi? Nasıl?"

Nicole kardeşinin bu kadar soruşturan tavrına daha önce hiç tanık olmamıştı. "Bilmiyorum. Var işte. Ne olursa olsun yanlış tavırlar sergilediğimi fark ettiğim için mutlu olmalısın. Evet, onu kendimden uzaklaştırdım."

Kızlar kaldırıma çıktılar, hizmetçileri peşlerindeydi. Ashurst seyislerinden bir tanesi elindeki şemsiyeyi başlarının üzerine tuttu, akşamüstü yağmur yeniden yağmaya başlamıştı.

"Onun kalbini kırdın mı Nicole? Buradayken birkaç kalp kırmanın eğlenceli olacağını söylemiştin. Bunun gerçekten sana keyif vereceğinden bahsetmiştin yanlış hatırlamıyorsam."

"Londra'ya gelmeden önce pek çok şey söylemişim, şimdi lütfen bütün bu söylemiş olduğum şeyleri unutursan çok sevinirim. Bazen son derece aptalca ve çocukça şeyler söyleyebiliyorum."

"Tamam ama hiçbir zaman kötülük yapmazsın," dedi Lydia kardeşinin koluna girerek, "bunları söyleyerek beni şaşırtmaya uğraştığını bilirim. Diğerleri bunu fark etmese de ben bilirim."

"Teşekkür ederim," dedi Nicole usulca arabaya binerken. "Sonuçta Lord ile birbirimize uygun olmadığımıza karar verdik ve bu da hikâyenin sonu. Ayrılışımız son derece... dostçaydı."

Lydia tam karşısına oturarak bakışlarını ona dikti. "Ama üzölmüşsün. Hâlâ bu akşam Leydi Cornwallis'in balosuna gitmek istiyor musun? Gitmek istemezsen bunu kesinlikle anlarım ve seninle evde oturmaktan hiç sıkılmam."

Nicole pelerinindeki birkaç yağmur damlasını eliyle silerken yüzüne hoş bir gülümseme takındı. "Evde oturmak mı? Saçma! İlk gerçek balomuzu kaçırmaya hiç niyetim yok. Katıldığımız sıkıcı taşra danslarından ne kadar farklı olacağını bir düşünsene. Balonun saat ondan önce başlamadığını düşünmek bile yeterli. Ashurst Malikânesi'nde o saatte dualarımızı edip yatağımıza yatmış olurduk."

"Lord Yalding, Marki'nin de geleceğini düşünerek bize baloda eşlik etmeyi teklif etmişti yanılmıyorsam. Ama Rafe döndü, belki bizi o götürür."

Nicole düşüncesizce davrandığı için zihninden kendine bir tokat attı. Hâlâ sonuçlarını hiç düşünmeden dilediğini yapmaya devam ediyordu. Şimdi de kardeşinin Lord Yalding ile birlikte olma şansını mahvetmişti.

"Ama sen Lord Yalding'den hoşlanıyorsun."

"Çok kibar bir adam ama biraz genç," dedi Lydia ona. "Aramızda dostluktan başka bir şey olabileceğini düşünen tek kişi sensin. Ayrıca bu akşam onu her halükârda göreceğimize eminim. Rafe'ten bizi götürmesini rica ederiz."

"Hayır, eve daha yeni döndü, bunu isteyemeyiz. Charlotte'la birlikte olmak isteyecektir. Ama ne demek istediğini anladım. Lord Basingstoke yanımızda olmayınca Lord Yalding tuhaf bir duruma düşebilir. Ona bir not yazabilir misin?"

"Bunu yapmam gerekir zaten, evet yazarım. Ama akşam kim bize eşlik edecek? Bayan Buttram'ın gutu azmış durumda," dedi geçen sene tutmuş oldukları refakatçi, bu balo döneminde Charlotte hamileliği sırasında ortalıkta görünmek istemediği için yeniden işe alınmıştı. "Sanırım bir tek kişi kaldı... Annem."

Nicole midesinin kasıldığını hissetti. Kefaret ödemek böyle bir şeydi herhalde. Bencilliği, inadı, kendini korumaya çalışırken iyice incinir hale getirdiği kalbine kalkan örme sevdası yüzünden bu cezayı fazlasıyla hak etmişti.

"Evet, sanırım geriye bir tek sevgili anneciğimiz kalıyor," dedi Nicole kelimeleri söylemekte zorlanarak. "Ne şanslıyız, değil mi?"

Lucas not hakkında bilgi veren arkadaşını hiç tepki vermeden dinlemeye devam etti. Leydi Lydia onu akşam Leydi Cornwallis'in balosunda görmekten çok hoşnut olacağını ama kardeşiyle birlikte kendilerine annelerinin eşlik etmesinin daha uygun olacağına karar verdiklerini, yani baloya Leydi Daughtry'yle birlikte gideceklerini bildirmişti.

"Garip olan ne biliyor musun Lucas? Birbirlerinden pek hoşlanmadıklarını düşünüyordum," dedi Fletcher şarabından bir yudum alarak. "Anneleriyle kızların yani. Leydi Nicole sadece şaka yaptığını söylemişti ama bana hiç de öyle gelmedi. Kardeşim Sophie ile kuzenim Jane'in aile toplantılarında ve Noel'de bir araya geldiklerindeki nazik olma çabalarını hatırlattı bana. Hani tebessümlerin arkasından bıçaklar fırlatılır da ateş hattında kalmamak için koltuğun arkasına saklanmak istersin ya. Kadınlar beni korkutuyor Lucas, bunu itiraf etmekten utanmıyorum."

"Bu benim hatam, Fletcher. Leydi Nicole ile tartıştık, tahminen benden uzak durmak için kardeşinden o notu yazmasını istemiştir."

Lord Yalding hemen gevşedi. "Ah, tamam o zaman. Sebep benim sanmıştım ama senmişsin. Tartıştık mı dedin? Çok kötü bir şey yapmışsın, Lucas."

"Ben kötü bir adamım," dedi Lucas ayağa kalkarak. "Şimdi izin verirsen, seninle baloda buluşmadan önce yapmam gereken birkaç şey var."

"Akşam yemeğine gitmeyecek miyiz?" Fletcher da şarap bardağını bırakarak ayağa kalktı. "Birlikte yemeğe gideriz diye düşünmüştüm. Lanet olsun Lucas, aşçıma bir şey hazırlamamasını söylemiştim. Şimdi ben ne yapacağım?"

Lucas saate baktı. Altıyı geçiyordu. "Kâhyama senin için bir şeyler hazırlamasını söylerim ama ben hemen gitmek zorundayım."

Fletcher merakla ona baktı. "Bunun bir önceki gün konuştuklarımızla bir alakası var mı?"

"Bu soruyu gerçekten cevaplamamı istiyor musun?"

"Hayır, sanırım istemiyorum. Ama yanında olmamı istiyorsan cevapla. Dalavereden anlamam ama arkanı kollayacak birine ihtiyacın varsa bunu yapabilirim."

Lucas Nicole'ün de ona aynı şeyi teklif ettiğini hatırladı ama o çok daha şevклиydi ve yardım edebileceğine çok daha fazla inanıyordu.

"Onur duydum, Fletcher. Gerçekten... Ama gerek yok. Tehlikede olmayacağım."

Fletcher arkadaşına bakarak başını salladı. "Sen bilirsin Lucas, baban öleli çok uzun zaman oldu. Muhtemelen orada bir yerlerde olduğuna inandığın cevapları hiçbir zaman bulamayacaksın. Sana şunu sormam gerekiyor... Artık ne önemi var? Kimse bir şey hatırlamıyor."

"Ben hatırlıyorum. Annem hatırlıyor. Babamın ölümü neredeyse onu da öldürüyordu. Uzun bir süre doğru olmayan bir şeye inandık. Gerçek cevapları bulabileceğim söylendi ve elime geçen fırsata arkamı dönemem. Şeytanla anlaşmam gerekse bile bunu yapacağım. Hatta yaptım."

Fletcher yeniden başını salladı. "Lord Frayne."

"Sen nereden..."

"O kadar da aptal değilim. Sen yanımdan yok olduğunda onun da locasından ayrıldığını fark eden tek kişi Leydi Nicole değildi. O adamla çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun, dostum."

"Evet, sanırım öyle. Ve şu an oynadığım tek tehlikeli oyun bu değil," dedi Nicole'ü düşünerek.

Otuz dakika sonra bol kahverengi bir pantolon, yün bir denizci kazağı, şekilsiz çuvala benzeyen bir ceket ve muhtemelen en son Waterloo Savaşı'nda giyilmiş ve o günden sonra yüzüne bile bakılmamış olan bir çift çizme giymiş şekilde Kırık Teker'in arka kapısında. Kıyafetleri özel uşağı tarafından Tothill Fields'taki bir ikinci el dükkânından alınmıştı.

İki iri yarı adam adaleli kollarını göğüslerinin üstünde kavuşturarak yaslandıkları duvardan ayrılarak içeri girmesini engellemek üzere karşısına dikildiler.

Sarı saçlarını yatak odasındaki şöminenin külleriyle grileştirmiş ve yağlı şapkasını yüzünün ortasına kadar çekmiş olan Lucas aylardır sabun yüzü görmemiş gibi duran yüzü ve elleriyle dövüşe hazır bir şekilde çenesini dikerek onlara ateş saan gözleriyle baktı. "Ne var? Sizin için fazla mı güzel sayıyorum?"

Yakınında duran koruma başını diğer tarafa çevirdi, muhtemelen Lucas'ın biraz önce yemiş olduğu kocaman haşlanmış soğanın kokusundan kaçıyordu. Bu kokunun giysilerine daha iyi uyum sağlayacağını düşünmüştü, uşağının üç günlük olduğu için Billingsgate'ten ucuza almış olduğu balığı ceketine sararak bekletmişti.

"Geri çekil, Tanrı aşkına," diye emretti koruma. "Benim karının âdet sırasında koktuğundan daha beter kokuyon. Şimdi yoluna git bakım! Burda seni ilgilendircek bişi yok."

"Ama yakın dostum Guy Fawkes hiç de öyle demedi," dedi Lucas kısık bir sesle.

Korumalar hızla bakışarak bir adım öne geldiler.

"Senin gibi görünen ve kokan bi adama göre son derece düzgün konuşuyon," dedi adam kuşku dolu gözlerini ona dikerek.

Lucas bu cevaba hazırlıklıydı, uşağıyla bu konuda çalışmıştı ve adam ona hangi cümleleri sarf ederse bir sahtekâr olarak mimmeneceğini söylemişti.

"Bir adam zora düşemez mi?" diye sordu. Korumaya bakan gözlerinde hiç tereddüt yoktu. "Bir adam hiç suçu olmadan yaşam standartlarından geri kalmış olamaz mı? Hepimiz aynı hükümetin ezdiği insanlarız, dostum. Ama cehenneme kadar yolunuz var."

Adama arkasını döndüğü anda omzuna konan eli hissetti. "Doğru cümleleri kullanmayı biliyon. Bu da birilerinin sana güvendiğini gösteriyo. Geç içeri."

Lucas bir saniyeliğine huzurla gözlerini yumdu. Sonra adamın elini omzundan itip ufak bir küfür savurdu ve Kırık Teker'in mahzenine doğru ilerlemeye başladı.

Tuğla duvarları olan penceresiz oda rutubet, ter ve ekşimiş bira kokuyordu ve son derece loştu. Dibiinde duran adamın bile yüzünü doğru düzgün göremiyordu, bu çok mantıklıydı zira kimse buradan çıktığında diğerleri tarafından teşhis edilmek istemiyordu.

Dizili ahşap sıraların sonuncusunda tam ortaya oturdu, bir yanında elinde ev yapımı koltuk değneği tutan ufak tefek bir adam diğer yanında da iri yarı bir kadın vardı. Kadın onun kokusunu alınca başka bir yer bulabilmek amacıyla kalktı. Lucas etrafını incelemeye başlamadan önce gözlerinin ortamın loşluğuna iyice alışmasını bekledi.

Mekân hayal ettiğinden çok daha kalabalıktı, yetmiş kişiden fazlaydılar, çoğu erkekti, yanlarındakilere bile bakmadan sessizce oturuyorlardı. Herkes beklemedeydi.

Birkaç dakika sonra kapıda küçük bir karmaşa oldu ve üç adam kalabalığın arasından geçerek dar odanın ön kısmına yerleştirilmiş olan masaya doğru ilerledi.

Üçü de baştan ayağa hırpani giysiler içindeydi, aralarında en iri olanı avucunu masanın üzerine vurarak bir anons yaptı. "Adalet Arayan Vatandaşlar isteklerini bildirecek!"

Solundaki adama döndü ve adam başını sallayarak bir adım öne çıktı.

Bunun ardından işlenen bütün günahların sayıldığı ezberlenmiş bir konuşma yapıldı -Naip Prens'in kapısının önünde yattıkları için suçlamalar yaptılar- ikinci adamın sert eleştirileri ise bir felaket yaratmaktan başka hiçbir işe yaramayacak olan bir reçete gibiydi.

Odada bulunan umutsuz adam ve kadınlar bu kışkırtıcı sözleri alkışlıyor ve her riskli plana destek çıkıyordu. Kazmaları, dirgenleri, sopaları ve kendilerine getirilecek olan daha iyi silahlarıyla -kılıç ve tabanca- Westminster Köprüsü'nde toplanacaklardı. Tamamıyla silahlandıktan sonra oradan Parlamento'ya yürüyecekler ve isteklerini bildiren listeleri kapılara çakacaklardı.

Lucas başka bir meyhanenin mahzeninde yapılacak bir sonraki toplantıyı yönetirken görevinin ne olacağını biliyordu. Ayağa kalkacak ve biraz önce duyduğu sözleri tekrar edecekti, aralara birkaç gün önce kulüpte yaptığı konuşmada dile getirdiği sözcükleri de sıkıştıracaktı. Lord Frayne'in söylediğine göre halk konusundaki endişelerini çok etkileyici bir şekilde dile getiriyordu ama yanlış dinleyiciye konuşmuştu.

Lucas da bunu kabul etmişti. Babasını mahveden adamın adını öğrenebilmek için şeytanla yani Lord Frayne'le bir anlaşma yapmıştı. Kışkırtıcı ajan rolünü oynayarak isyanlar çıkmasını sağlayacaktı ve bu isyanlar halkın geri kalanına, İngiltere'yi Fransa'da yaşanana benzer kanlı bir devrimden korumak için konulan baskıcı kanun ve kuralların gerekli olduğunu kanıtlayacaktı.

Bu gece burada bulunma amacı aslında izleyip öğrenmekti. Bu gece tutkuyla konuşan iki adamın da Lord Frayne'in paralı adamları olduğunu biliyordu. Lord Frayne ile bir sonraki buluşmasında bir sonra yapılacak mahzen toplantısının yerini öğrenecek ve o zaman ortaya çıkararak

konusmayı kendisi yapacaktı. Umutsuz ve tek umutları evlerine kömür alıp aç çocuklarının karınlarını doyurmak olan adamları ateşlendirecek, kıskırtacaktı.

Bunun karşılığında da babasını mahveden adamın adını öğrenecekti. Yıllar boyunca nefret ettiği babasının, aslında bir hain olmadığını ama başka bir adamın yalanlarından dolayı mahvolmuş gerçek bir vatansever olduğunu bir yıl önce kimin gönderdiği belli olmayan bir mektup sayesinde öğrenmişti.

Bu bir yıl boyunca kendi çabalarıyla bu konuyu araştırmış ama başarısız olmuştu. Ama yaptığı ateşli bir konuşma bir anda Lord Frayne'i karşısına çıkarmış ve adam aradığı sorunun cevabını ona sunmayı teklif etmişti. Aslında Lucas'ın babasından nefret eden Frayne her nasılsa şimdi bir başkasından daha çok nefret ediyormuş gibi görünüyordu. Babasının intikamını almaya yemin etmiş bir çocuğa bir isim vererek hem işleri görünmeden yönetecek hem de yine tertemiz görünecekti.

Evet, bu tam bir şeytan anlaşmasıydı. Burada ve diğer gizli mahzenlerdeki adam ve kadınları da kapsayan, ülke boyunca yapılan gizli toplantıların yapılmasını sağlayan bu anlaşma, onların sadece kukla olabileceği ve hayatlarının sonuna kadar aslını anlayamayacakları çok büyük bir oyundu.

Bunu yapabilecek miydi? Babasının ölümünün ardındaki şüpheleri silebilmek adına Lord Frayne'in olmasını istediği adam olabilecek miydi?

Lord Frayne'in planlarını bilip çok geç olmadan bunlara karşı planlar yapabilecekken tam tersine çalışıyor olması gerçeğini ve bu işi kendi için değil annesiyle babası adına yaptığını söyleyerek kendini aklayabilecek miydi?

Bu tehlikeli oyunun insanların hayatlarıyla oyun oynamak olduğunu bir şekilde öğrense Nicole'ün yüzüne bir daha bakabilecek miydi?

Kendi yüzüne aynada bakabilecek miydi?

Hayır, hayır, elbette bakamayacaktı. Bunu yapamayacağını baştan bilmesi gerekiyordu.

Kendine engel olamadı ve sonucunu hiç düşünmeden ayağa fırlamış olduğunu fark etti, parmağını hâlâ insanların karınlarının doyacağına, herkesin iş sahibi olacağına dair vaatler veren adama doğrulttu.

"Göster bize!" diye bağırdı. "Bize o silahları göster! Neden sana inanalım? Bu vaatlere inanıp neden Westminster Köprüsü'ne gidelim ve Kral'ın askerleriyle karşı karşıya gelelim? Sadece sözler yetmez. Biz yürürken siz nerede duracaksınız?"

Lucas bu hareketinin hiç de zekice olmadığını anında fark etti. Kulüpteki dostları olsa, hafifçe gülümseyerek arkalarını dönerlerdi ama buradaki kalabalık hiç de onlar kadar sakin bir cevap verecek gibi görünmüyordu.

"Korkak!"

"Hayvanlar gibi aklıktan öleceğimize adam gibi ölürüz!"

"Bu alçağı dışarı atın!"

"Korkak! Korkak! Korkak!"

İnsanlar duymak istediklerini, duymaya ihtiyaçları olan şeyleri dinlemeyi tercih ediyorlardı. Lucas bunu zaten biliyordu. Odadakiler inandıkları şeyler uğruna bir araya gelmişlerdi, hepsi birden ona dönmüş ve Parlamento'ya doğru yürüyüş gerçekleşirse olacakları önceden gösterircesine birleşmişlerdi.

Kendisine doğru atılan şeyi fark ettiği anda eğilirken biri kolunu yakalayarak onu kapıya doğru çekmeye başladı.

Kendini kurtarmaya çalışırken sesi duydu. "Tabanları bi an önce yağlasan iyi olacak, patron." Ve şaşkın bir şekilde eğilerek adamın kendini sokağa çıkan taş basamaklara doğru götürmesine izin verdi.

"Burdan, patron," dedi onu kurtaran adam.

Lucas'ın koşmak için cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu, bir geçitten diğerine geçerek koşan üç adamı takip etti. Sonunda durdular, artık peşlerinden gelen çığlıklar ve ayak sesleri yoktu.

Lucas ancak o zaman kendini kurtaran adamlara bakabildi.

"Adım Johnny, efendim," dedi sabah gördüğü askerlerden biri olan adam. Diğerlerini işaret etti. "Billy, Bertie. Billy sizi tanıdı. Siz buraya ait diülsiniz, efendim."

"Kesinlikle öyle," dedi Lucas etrafına bakınarak ve aynı zamanda toparlanmaya çalışarak. "Arabam beni Lincoln's Inn Parkı'nda bekliyor."

"Bu taraftan, efendim. Biz sizi güvenli bi şekilde oraya götürcez."

"Bu gece neden burada olduğumu öğrenmek istemiyor musunuz? Hem de bu giysilerle."

Johnny başını iki yana salladı. "Hiç fark etmez. Çocuklarım bu gece tok yattı, efendim. Gerçek et yediler. Bundan fazlasını bilmemize gerek yok."

"Oradaki adamların -o konuşanların- gerçek dost olmadıklarını biliyorsunuz, değil mi Johnny? Onlar sadece bir ayaklanma başlatmak istiyorlar. İç huzursuzluk çıkararak sizi daha da beter hale getirecek, baskıcı yeni yasaları Parlamento'ya kabul ettirmek için sizi kullanıyorlar."

Johnny tepki olarak omuz silken arkadaşlarına baktıktan sonra tekrar Lucas'a döndü. "Hep böyle olur, efendim. Her zaman bunları dinlicecek birileri olur."

"Sanırım haklısın. Orada büyük bir aptallık yaptım, değil mi?"

Johnny elini burnuna götürdü. "Bunu söylemek bana düşmez, efendim. Biliyonuz mu? Billy'den de beter kokuyunuz. Ve bu çok kötü demek."

Lucas bir kakhaha atınca gerilim sona erdi. Gökyüzüne bakarak havanın tamamen kararmak üzere olduğunu gördü, Leydi Cornwallis'in balosuna gitmeden önce küvetinde iyice ovalanması gerekiyordu.

Ama Lord Frayne ile bu şeytan pazarlığını yapmış olduğu günden beri kendini ilk kez iyi, hem de çok daha iyi hissediyordu.

Üç adam onu arabasına götürüyordu. Yıkılmak üzere olan, bacalarından duman tütmeyen, havaya pişen et kokusu yayılmayan binaların arasında bir gölgeden diğerine atlayarak ilerliyorlardı. Binaların kapılarında ya da yağmur oluklarının önüne dayanmış insanlar da boş ya da düşmanca bakışlarla onları izliyordu.

Arabaya vardıklarında Lucas Johnny'den ertesi sabah saat onda malikânesinin hizmetçi girişinde olmasını istedi.

"Saatim yok efendim, olsa da muhtemelen nasi kullancamı bilemem."

"Tabii, elbette. Özür dilerim. Saat kaçta olabilirsen ol yeter, dostum. Adamıma geleceğini söyleyeceğim. Yarın akşama kadar sizin ve ailelerinizin mülklerimden birine taşınmış olduğunuzdan emin olmalıyım. Her ne olacaksa, o olayların dışında kalmanızı istiyorum."

"Efendim?"

Lucas başını sıvazladı ve eli daha beter kül ve yağ içinde kaldı. Tanrım, iğrenç bir durumdaydı! Ve sersemlemişti... Bu gerçekten de garipti.

"Şimdilik yapabileceğim tek şey bu, Johnny. Her yanlış düzeltebileceğime inanırsam aptallık etmiş olurum, bir yanlış başka bir yanlışla düzeltmeye kalkışırsam da aynı aptallığı yapmış olurum. Yapabileceğim şeyi yapmama izin ver." Elini adama uzattı. "Bana söz veriyor musun?"

Asker inanmayan gözlerle ona baktı. Sonra ağzı açık bir şekilde onları izleyen arkadaşlarına baktı. Yüksek sınıftan hiçbir insan, onlar gibilerin elini sıkmazdı. Demir Dük bile onlara pislik muamelesi yapmıştı.

Johnny elini pantolonuna sildikten sonra kolunu uzattı. "Sözüm sizindir, efendim ve bir gün gerekirse canım da sizindir."

Bertie Johnny'yi dürterek kulağına bir şey fısıldadı.

"Efendim? Bertie adınızı bilmediğimizi söylüyo."

Lucas kederli bir kakhaha savurdu. "Ve Bertie son derece haklı. Ben Lucas Paine, Tanrı beni affetsin, Basingstoke Markisi'yim."

Bertie ilk kez konuştu. "Vay be..."

Yüregi bir saat öncesinden çok daha hafifti, arabasına bindi ve temizlenmek için Park Yolu'na doğru yola koyuldu.

Bundan sonra Nicole'ü bulması ve artık sırların ve tehlikenin bulunmadığını, kendisinden kaçması ya da onun için endişelenmesine gerek kalmadığını söylemesi gerekiyordu.

Sonra Lord Frayne'i, Kırık Teker'de yapmış olduğu şeye nasıl bir tepki göstereceğini düşündü. Adamın planlarını biliyordu ve fikrini değiştirmişti...

Nicole dikkatini çekmek üzere ona limonata getiren iki yakışıklı gence bakarak bir kahkaha attı.

"Sanırım ya kibarca çok susadığımı itiraf edeceğim ve hepsini içeceğim ya da hiçbirini kabul etmeyeceğim. Siz hangisini yapmamı tercih edersiniz, bayım?" diyerek karşısındaki gençle eğlendi.

"Beni dans kartınızda en tepeye yazmanız yeterli olacaktır, leydim," dedi kızıl saçlı, içi gülen yeşil gözleri olan genç. "Sanırım bunun ardından Freddie'nin size, elindeki bardağı sunma onurunu yaşamasına izin verebilirim."

"Mümkün değil," diye tepki verdi Baron Frederick Bayslip. Nicole bir an iki adamın yumruklaşıp yumruklaşmayacağını düşündü. İkisi birden bir kenara çekilerek ellerindeki limonata bardaklarını ileri geri sallayıp tartışmaya başladılar. Nicole bu sırada ilk seçeneğin doğru olduğunu fark etti: Çok susamıştı. Ve şu anda içecek bir şey elde edebilecek gibi görünmüyordu.

Eldivenli elini ağzının önüne götürerek hafifçe esnedi.

"Nicole, yapma," diye fısıldadı Lydia. "Eğleniyormuş gibi görünmen gerekiyor."

"Sahi mi? O zaman neden bunların aptalca olduğunu düşünüyorum, hepsi birden yok olsalar gerçekten eğleneceğim. Lord Hemmings kadril sırasında neredeyse fırfırlarımı yırtıyordu. Vikont Walbeck'in nefes kokusundan haşlanmış lahanaya taptığını anlayabiliyorum. Bay Timmons gözlerime övgüler yağdırarak onlar için menekşelerle mermiler arasında kafiyeler kurup methiyeler düzüyor -sanırım bir zamanlar orduda görev yapmış- ve oradaki kızıl saçlı da..."

"Bay Sunderland," dedi Lydia kıkırdamamaya çalışarak.

"Evet, teşekkür ederim. Ve Bay Sunderland beni yarın yüksek oturaklı yeni faytonuyla gezdirmeye söz verdi ama bunu geçen haftaki düşme kazasını anlattıktan hemen sonra yaptı. Ama bir daha olmayacağından çok emin çünkü babası ona faytonu nasıl kullanacağını öğretmesi için bir öğretmen tutmuş. Ah, bu arada nasıl ıslık çalacağını da öğretmiş. Islık kısmı çukurlara düşmemeyi öğrenmekten daha çekici gelmiş gibi görünüyor."

"Onunla gitmeyeceksin değil mi?"

"Hayır, gitmeyeceğim. Ama ona uydurduğum bahane yüzünden yarın yalanımın ortaya çıkmaması için parktan gün boyunca uzak durmak zorundayım. Aynı şey dans için de geçerli biliyorsun. Bir tanesini geri çevirdiğim anda bir daha gece boyunca dans edemeyeceğim. Annem bu akşam nasıl davranmamız gerektiğiyle ilgili verdiği söylevinde bunu gayet açık bir şekilde anlattı. O da burada dolanan düzinelerce genç kız gibi koca peşinde koşuyor. Kendini komik duruma düşürüyor."

Lydia içini çekti. "Biliyorum. Onu izliyorum. Hatta Leydi Cornwallis'in başka bir kadına söylediklerine kulak misafiri oldum. Leydi Daughtry'nin biraz daha yem atarak salonda dolaşması halinde yerlerin küçük balık sürüleriyle dolduğunu görürse hiç şaşırmayacakmış."

Nicole oldukça kibar bir şekilde yapılmış olan bu espriye güldükten sonra yeniden ciddileşti. "Lydia sen de biliyorsun ki Dul Düşes olmasa hiçbir yerde kabul görmeyecek. Ama bu şekilde davranmaya devam ederse ona benzediğimizi düşünerek bizim yanımıza da yaklaşmayacaklar."

"Şu ana kadar bu gerçekleşmedi," dedi Lydia kızıl saçlıyı - Bay Sunderland mıydı?- işaret ederek, limonata kavgasını kazanmış bir şekilde zafer dolu bir gülümsemeyle yeniden onlara doğru geliyordu.

"Hizmetinizdeyim, Leydim," diyerek ciddi bir tonlamayla önünde eğilirken kolunu açmak zorunda kalınca elindeki bardak mermer kolonlardan birine çarparak yere düştü ve tuzla buz oldu.

"Hay, lanet." Bay Sunderland utançla kızardı. "Ben... ben... Hemen döneceğim," demeyi başardıktan sonra ortalıktan yok oldu.

"Hevesli erkekleri budalaya çeviriyorsunuz sanırım," dedi yanlarına gelen Malvern Dükü. "Gerçi söz konusu Sunderland olduğunda bu büyük bir başarı sayılmaz, rahmetli babamın da söylediği gibi o zaten her an böyle budalalıklar yapmaya hazır biri. İyi akşamlar Leydi Lydia, Leydi Nicole. Bu akşam dans etmiyor musunuz?"

Nicole yanında duran kardeşinin gerildiğini ve derin bir nefes almaya çalıştığını fark etti.

"Ah, elbette dans ediyoruz, Ekselansları," dedi Nicole, Lydia bir şey söylemeyi başaramadan. "Bir sonraki dansa eşim olacak beyefendi her an buraya gelebilir. Annesi dizginlerini bırakır bırakmaz bunu yapacağını sanıyorum."

Dük yapması gerekeni yapıp bir kahkaha attıktan sonra Lydia'ya döndü. "Bir sonraki dansa eşiniz olabileceğimi umarak hayal kuruyor olabilir miyim Leydim?"

"Birine hayır demen hepsine hayır demeni gerektirir," diye fısıldadı Nicole Lydia'ya, kolundaki volanlarını düzeltmek üzere eğilmiş taklidi yaparak.

"Ben... Hayır, Ekselansları. Bu hayal olmaz," dedi Lydia usulca, sanki ona darağacına gözlerin kapalı mı açık mı gitmek istersin diye sorulmuştu.

"Partnerinizin hemen döneceğinden emin misiniz?" diye sordu Ekselansları, Nicole'e, onu balo salonunda tek başına bırakmak istemediği ortadaydı.

Nicole başıyla adamı onayladıktan sonra onların dans pistine doğru ilerleyerek yeni kadril dansı için sıralanışlarını izledi.

Zavallı Lydia. Kardeşi aslında Malvern Dükü'nden böyle nefret etmesinin mantıksız olduğunu biliyordu. Evet, Komutan Fitzgerald hakkındaki kötü haberi onlara o getirmişti. Evet, Lydia ada-

mın göğsünü yumruklayarak ona yalancı diye bağırmış ve onu evden kovmuştu ama adam onu kollarının arasında sıkıca tutmuş ve ağlamaktan bitap düşünceye kadar da tutmaya devam etmişti.

Bu adam Lydia'ya her zaman kaybını hatırlatacaktı.

Ama aynı zamanda Rafe'in ve Komutan Fitzgerald'ın dostuydu ve Charlotte, Komutan'ın ölmeden önce Dük'e, "Lyddie'ye iyi bak," dediğini Nicole'e söylemişti.

Lydia bunu bilse iyice dehşete kapılırdı...

Nicole her zamanki asaletiyle dans eden kardeşini izledi, küçümsenemeyecek güzelliğiyle herkese son derece kırılganmış gibi görünebilirdi ama Nicole onun ne kadar güçlü olduğunu biliyordu.

Sonra Dük'e baktı. Onun tam bir beyefendi olduğunu kimse reddedemezdi: Uzun boylu, dimdik duran ve mükemmel giyimli bir erkekti. Koyu kumral saçları hafif dalgalıydı ve yüzündeki ciddi ifadeyi yumuşatıyorlardı. Evet, yakışıklı bir adamdı.

Dansın figürleri onları yeniden bir araya getirdiğinde Nicole ikisinin en alımlı çift olduğunu düşündü. Bunu Lydia'ya asla söylemeyecekti.

"Sen neden dans etmiyorsun?"

Nicole omuzlarını dikleştirerek nereden geldiği -bir soylunun altından kalkmış olabilir ya da son yarım saatte ne yapıyorduydu oradan gelmişti- belli olmayan annesine döndü. Her zamanki gibi pembelere bürünmüştü, korsajının yakası normalden birkaç santim daha açık bir kesime sahipti, Nicole bu süslü püslü kıyafetin onun yarı yaşındaki bir kadına çok daha yakışacağını düşündü. "Partnerim biraz gecikti."

Helen Daughtry fil dişi saplı yelpazesini açtı ve onu çenesinin altında hızla sallamaya başladı. "Tanrı'ya şükürler olsun. Birine çok yakışsız sözler sarf ettiğini ve kendini saf dışı bıraktığını düşünmeye başlamıştım ki buna da hiç şaşırmazdım. Elbisenin rengi güzel olabilir ama benimkinin yanında oldukça soluk kalıyor, kendi kızımın cazibesini yok etmemeliyim. Yemin ediyorum gece boyunca sizin için endişelenerek dolaşıyorum. Sen ve Lydia ne kadar çabuk nişanlanıp evlenirseniz o kadar mutlu olacağım. Yani anneciğin olarak, anlatabiliyorum değil mi?"

"Hatta Lydia onu İskoç dağlarının tepesine götürecek bir adam bulsa, ben de maceraperest bir Amerikalı bulup Atlantik Okyanusu'nun diğer ucuna gitsem zevkten dört köşe olacaksın. Ama Rafe'i ne yapmalı? Hımm, bir düşünelim. Ve tabii sana bir kaç ay sonra verecekleri torunu da düşünmek gerekiyor. Ah, hayatım, onları nasıl uzaklaştıracaksın?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," diye karşı koydu Leydi Daughtry, yelpazesini iyice hızlandırmıştı. "Ben çocuklarımdan memnunum."

Nicole içini çekti, neden annesiyle konuşurken dilini bir türlü tutmayı başaramıyordu? "Özür dilerim, anneciğim. Lydia ile ben bu akşam bize eşlik ettiğin için gerçekten müteşekkirim."

"Öyle de olmalısınız. Bakıcılığınızı yapmak planlarımı baltaladı elbette. Ve sanırım sizinle birlikte balodan ayrılmam da gerekiyor. Evet, elbette gerekiyor. Gerçi sizi Rafe'in arabasına bindirdikten sonra eve sağ salım varabileceğinizden eminim."

"Bu çok iyi olur anneciğim. Hatta böylesini tercih ederiz."

"İkimiz de böylesini tercih ederiz hayatım, sana katılıyorum. Ah işte geliyor," diye şakıdı Nicole'ü dirseğiyle dürterek. "Ah, şuna baksana, sana nasıl bakıyor. Adama kaşık versen seni o anda yiyip bitirecek. Tebrik ederim, hayatım. Basingstoke Markisi, balo döneminin avı. Ve son derecede yetenekli bir âşık olduğunu duydum. Ona eğlenceyi hemen sunma, aksi takdirde onu kaybedebilirsin."

Nicole mendilini annesinin ağzına tıkmak istiyordu. "Bu çok iğrenç."

Helen Daughtry sarı saçlarını savurarak bir kahkaha attı. "Bu ahmaklardan birini seçmezsen çok yakında fikrini değiştirirsin, hayatım. En azından Basingstoke'un ne yaptığını gayet iyi bildiği söylenir. Ah, işte geliyor. Dik dur hayatım, buraya mallarını göstermek için geldin, unutma."

Nicole annesinin bahsettiği yöne baktı, dans pistinin yanında duranların arasından orada yoklarmışçasına hızla ilerleyerek kendisine doğru geldiğini görünce hiç istemediği halde tepki verdi. Lord Yalding peşindeydi, yüzünde endişeyle anlayış arasında gidip gelen garip bir ifade vardı, aslında bu ifade ona çok uygun diye düşünmeden edemedi Nicole.

Nicole Lucas'ın buraya bir şekilde geleceğini biliyordu. Tabii Thames'in sularında boğulmadığı takdirde gelebilecekti. Buradaydı ve tek parça halindeydi, demek ki Kırık Teker'deki görevi başarıyla sonuçlanmıştı. Onun için ne harikaydı.

Bunu kendisi hiç umursamıyordu elbette!

Smokinin içinde büyüleyiciydi. Sarı saçları avizelerin altında altın gibi parlıyordu. Mavi gözlerindeki bakışlar her zamankinden çok daha yoğundu ama bunu fark etmemiş gibi yapacaktı.

Önünde eğildiği sırada arkasını da dönebilirdi, böylelikle yolunu kesmiş olurdu. Bu hareketi ona sabah söylediklerini kesinlikle uygulayacağını kanıtlardı.

Bunu yapabilir miydi? Bunu ona yapabilir miydi? Ya da kendine?

Lanet olsun, hayır, yapamazdı!

"Leydi Daughtry," dedi Lucas yanındaki yelpazesini kapatarak öpsün diye elini uzatan kadına. "Bir an Leydi Lydia olduğunuzu sandım. Tebrik ederim Leydim, sonsuz gençliğin sırrını keşfetmişsiniz."

"Çok nazıksınız, Lordum," dedi Helen coşkuyla, Nicole ise kadının bu sözlerle bu kadar kolay inanması karşısında gözlerini devirmemeye çalıştı. "Lord Yalding, size de iyi akşamlar," diye devam ederken elini ona da uzattı. "Sevgili anneniz nasıl? Ve tabii kızları. Onların güzel birer periye dönüşmelerini arzuluyorsunuz değil mi? Zira hepimiz drahoma şanslarının olmadığını biliyoruz."

"Anne!"

"O kadar şaşırma, Nicole," dedi Helen, Fletcher kulaklarına kadar kızarıırken. "Lord doğruyu söylediğimi biliyor. Değil mi Lordum? Amcanız ve kuzenleriniz nallarını hep birlikte dikip Rafe onların yerine geçmeseydi aynı talihsizliği şu an ben ve sizler de yaşıyor olacaktınız."

"Anne," diye fısıldadı Nicole, kadının dirseğini sıkarak. "Kendin için bile inanılamayacak kadar kaba olmaya başladın."

"Hayır, hayatım Almack's'ı yöneten o aptal patroniçeler yüzünden dünya hanım hanımcık oluverdi. Hepimiz eskiden çok daha açık sözlüydük ve açıkça söyleyeyim daha da çok eğleniyorduk. Ah, bakın Lord Frayne orada. Buraya doğru geliyor. Umarım dans kartımda ona ayrılacak bir boşluk kalmıştır."

Nicole soluna baktı ve Lord Frayne'in garip bir kararlılıkla gerçekten de onlara doğru yürümekte olduğunu gördü. Ama patlıcan moru yelek giymiş bir adam tarafından alıkonuldu. Lord Frayne hiç de mutlu görünmüyordu, sebebi mor yelekli adam mıydı emin olamadı.

Lucas elini uzatarak Nicole'ün kolunu yakaladı. "Benimle dışarı gel," dedi. Emretti. Buyurdu.

Nicole kolunu kurtararak onu reddetmek istiyordu ama bakışlarındaki bir şey bunu yapmasını engelledi. "Yağmur yağıyor," dedi, ne komik bir bahane bulduğunu fark ederek.

"Evet, ama balkon buradan daha sakindir, Leydim," dedi Lucas.

İnat etmek istedi. "Ama dans partnerim her an gelip beni arayabilir."

"Fletcher, Leydi Nicole'ün partneri gelirse ona hanımefendinin onu beklemek dışında yapabilecek daha iyi şeyleri olduğunu söyle. Ya bunu söyle ya da onunla sen dans et."

Leydi Daughtry neler olduğunu anlamamıştı ve bir kahkaha attı, zaten anlamadığını asla kabul etmezdi.

Nicole direndi. "Ve... ve Lydia birazdan dönecek."

"Fletcher?" dedi Lucas yeniden bakışlarını Nicole'den ayırmadan.

"Onunla dans etmeyi tercih ederim, tamam Lucas, anladım. Ama sen nereye..."

Lucas onu en yakın balkon kapısına doğru çekiştirirken Nicole kolunu kurtardı. "Bir çuval gibi çekiştirilmekten hoşlanmıyorum, Lucas," diyerek uyardı onu.

"Balo salonunda durup annenin yeni aşığıyla flört etmesini izlemeyi mi tercih edersin?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun," dedi Lucas kapıyı açıp dışarı çıkmasını işaret ederken.

"Yağmurdan korunmak için duvara yakın dur," dedi -bunu kendi başına düşünemeyecek kadar aptal mı görünüyordu?- ve sağa sola bakındı, bu arada kendini toplamaya çalışıyor gibi görünüyordu, "Buradan," dedi elini tutup onu sağa doğru iterken.

"Nereye gidiyoruz? Yoksa Leydi Cornwallis'in de aşk delisi beyler, aldatan kadınlar ya da komplocular için yapılmış gizli odaları mı var?"

Lucas sırtarak ona baktı. "Bu akşam tam havanızda olduğunuzu görüyorum, Leydi Nicole. Bu arada harika görünüyorsun. Pembe sana yakışmış."

"Pembeden nefret ederim. Bu elbiseyi sadece bu renkle hayatını sürdüren annemi üzmemek için ısmarladım. Bu gece aldığım onca iltifattan nasıl rahatsız olduğunu tahmin dahi edemezsin. Sanırım bu lanet şeyi tekrar giymek zorunda kalacağım."

Son çiftli kapının önünde durarak elini kulpun üzerine koydu. "Bunun canını neden sıkıldığını anlayabiliyorum. Ama doğruyu söylemek gerekirse bugün aldığın övgülerin çoğunun o büyüleyici yakandan kaynaklandığını söyleyebilirim, en acemi çaylak bile sinenin güzelliği karşısında dilinin tutulduğunu söyleyebilir."

"Bunu şimdi sen söyledin."

"Senin dürüstlükten hoşlandığını biliyorum ve dürüst davranıyorum. Ayrıca o bölgeye yayılmış olan çillerinin diğer kadınların takmış olduğu elmaslardan çok daha göz alıcı durduğunu da ekleyeceğim."

Nicole eliyle yakasını ve korkunç çillerini kapatma dürtüsünü güçlükle bastırdı. "Sen tanıdığım en inanılmaz adamsın."

"Kaç adam tanıdın, Nicole?" diye sordu ona, kulpu aşağı doru bastırıp kapıyı içeriye göreceği kadar aralarken. "Gel. Burada konuşabiliriz."

"Konuşacak bir şey yok, Lucas," dedi inatla peşinden odaya girerken, onun eve açılan diğer kapıya giderek kilitlediğini izledi. Sonra geri dönerek balkon kapısını da kilitledi. "Bu sabah bunu net olarak söylemiştim ve daha fazla konuşmak..."

Nicole bir anda kendisini kapının yanındaki duvara bastırılmış halde buldu, Lucas'ın elleri yanaklarındaydı. "Haklısın, Nicole. Konuşmamalıyız. Sen ve ben asla konuşmamalıyız."

Lucas'ın dudakları inanılmaz bir açıklıkla dudaklarının üstüne kapanarak onları açılmaya zorladığı anda Nicole'ün içinde hiç tanımadığı bir mutluluk patlaması oldu. Kollarını ona sararak, parmaklarını sırtına batırarak ondan aldığı her şeyi aynı içtenlikle geri sunmaya başladı.

Lucas ellerini boynundan çıplak omuzlarına kaydırarak karşılık verdi. Tam omuzsuz elbisesinin volanlarının teniyle buluştuğu yerde durdu. Onu meraktan çıldırmış, aslında paylaşmaya niyetli olmadığı sırrın birazını söyleyerek hafifçe kızdırmış ve bırakmıştı.

Nicole sırlardan nefret ederdi.

Sabah kendini Lucas'a bastırıldığında neler olduğunu hatırlayan Nicole bir hafta önce Lucas hayatına girip de ilk gülüşüyle dünyasını altüst etmeden önce aklına bile getiremeyeceği bir şekilde öne doğru atıldı. Ellerini sırtından aşağıya kaydırarak belini de geçti ve onu çekebildiği kadar çok kendine doğru çekti. Onun sertliğini karnının altında hissetti ve içinde bir şeyler gerildi, neredeyse acı veriyordu. Ama çok da hoştu.

Lucas'ın boğazından boğuk bir ses çıktı -bu daha da hoşuna gitmişti- ve başını eğerek gözlerinin içine baktı.

"Ne yaptığını bilmiyorsun," dedi Nicole'e, nefes nefeseydi.

"O zaman öğret bana, Lucas," dedi, öylesine nefessiz kalmıştı ki neredeyse konuşamıyordu. "Öğret bana."

Lucas, Nicole'ü yerden kaldırdı, Nicole bacaklarının arkasına değen masayı hissedene kadar ilerledi. Onu yükselterek oturttu, artık göz gözeydiler, nefesleri birbirine karışıyordu ve yürekleri bir atıyordu.

"Seninle birlikte olduğum anlarda yapmak istediğim tek şey sana dokunmak. Senden uzak olduğum anlarda ise yapabildiğim tek şey seni düşünmek ve sana yeniden dokunmayı özlemek. Seni öpmek. Seni tutmak. Bunları sen de hissediyorsun, değil mi Nicole? Bu yüzden bana bu kadar kızgınsın. Her an aklımdayım değil mi, tıpkı senin benim aklımda olduğun gibi."

Nicole gözlerini kaçırmadı, dudakları aralandı, kesik kesik aldığı nefesler daha çok belli oluyordu, tek yapabildiği şey Lucas'ın kararan gözlerinde beliren adlandıramadığı o duyguyu izlemek oldu, adını koyamıyordu ama kasıklarındaki baskının artmasına sebep oluyordu.

"Evet..." diyerek itiraf etti, yalan söylese bu, ikisine de inandırıcı gelmeyecekti. "Her an seni düşünüyorum. Bana dokunmanı..."

Nicole yakasının çekiştirildiğini ve Lucas'ın onu aşağı indirdiğini hissetti, kolları iki yanına yapışmak zorunda kalmıştı ve havanın serinliğini çıplak göğüslerinde hissedebiliyordu.

Lucas'ın yüzüne odaklanarak onun kendisine baktığı şekilde bakmaya devam etti, oradaki açlığı ve yumuşak tenine dokunan elleri hissettiği anda o gözlerin nasıl kapandığını gördü.

Lucas gözlerini açtığı sırada alt dudaklarını ısırıyor, şimdi o gözler sorularla dolmuştu. Nicole iyi miydi? Korkuyor muydu? Durması gerekiyor muydu?

Nicole dudaklarını dilinin ucuyla ıslattı. Annesinin sözleri aklına geldiği anda neredeyse bu büyü an yok oluyordu. Ama kadın bunu da onaylamıştı, değil mi? Öğreneceği çok şey olduğunu ima etmişti. "Öğret bana..."

Lucas'ın bakışları aşağı kaydı ve Nicole göğüs uçlarının sertleşerek tepki verdiğini fark etti. Ona ne olduğunu bilmiyordu ama bedeni kesinlikle her şeyi biliyordu. Lucas'ın parmakları sertleşen göğüs uçlarını okşamaya başladığı anda inledi, çok garip, inanılmaz hazlara doğru sürükleniyordu.

Lucas başını eğerek dudaklarını boynuna bastırınca çenesini kaldırdı, başı arkaya devrildi ve ona istediğini sundu. Lucas'ın dudakları bir ateş topu gibi boynunu yakarak aşağılara kaydı, göğüslerinin ortasına vardı. Parmakları çalışmaya devam ediyordu ve çok daha fazlası olduğunu hissettiği bir büyü yapıyorlardı. Daha fazlasını istiyordu.

Ve dudakları göğüs ucunun üzerinde, sıcak ve ıslak bir şekilde aralandı. Dili ona hayal dahi edemeyeceği şeyler yapmaya başladı. Dudaklarını üzerine kenetlediğinde Nicole'ü iyice kendine doğru çekti, dili hızlandı, hızlandı, Nicole çılgık atmak istediğini düşündü, bu duygu dayanamayacağı kadar yoğundu.

Eteklerinin bir şekilde yukarı çıkmış olduğunu fark ettiği anda Nicole'ün gözleri hızla açıldı. Lucas bunu fark ettirmeden yapmayı nasıl başarmıştı? Bunları hissederek, hâlâ düşünmeyi ve soluk almayı nasıl başarıyordu?

Lucas'ın parmak uçları bacak arasının en hassas noktalarında geziniyordu, ipek çorabının sonlandığı yerdeydi.

Sonra daha yukarı çıktılar.

Umursamadı. Umursayamazdı. Sadece daha fazlasını istiyordu. Lucas ne istiyorsa, o da istiyordu. Eğer bu, annesinin kızı olduğu anlamına geliyorsa varsın gelsindi. Şu an sahip olduğu her şeyi bu adama verecekti. Nefes almayı reddedemeyeceği gibi onu da reddedemeyecekti.

Bacaklarını aralamasını istediğinin farkındaydı, bu bir dürtüydü. Bedeni biliyordu.

Ve Lucas ona dokundu. Samimiyetle. İnanılmaz bir şekilde. Delice... Akıl almaz bir şekilde... İzi silinmeyecek bir dokunuşla.

Elbisesinin lanet olasıca tasarımı kollarının iki yanında kenetli kalmasına sebep oluyordu, bedeni şarkılar söylüyor, kıvranıyordu. Nicole başını Lucas'ın boynuna gömdü... ve onu ısırdı. Dudakları onu kışkırtmaya devam ederken, parmakları onunla oynayıp onu hiç bilmediği yerlere doğru sürükleyip büyümlü bir beş sııklı engelin üzerinden atlatırken orada asılı kaldı, sonra havada süzölmeye başladı, dünya ve onun kurallarıyla ilişkisi kalmamıştı.

Ama yere inişi aynı şekilde süzölerek olmadı. Hâlâ ihtiyaçla dolu bir şekilde yere çakıldı, hâlâ fazlasını istiyordu. Korsajını yukarı itecek kadar kollarını serbest bırakmayı başardı... İşte o zaman Lucas'a tüm gücüyle sarılmayı başardı, bacaklarını Lucas'ın beline sardı, onun içine girmeye, bir parçası olmaya çalışıyordu.

"Şişşt, her şey yolunda, sevgilim. Her şey yolunda," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı Lucas. Nicole de fırtınadan korktuğunda Juliet'i bu şekilde sakinleştiriyordu. Ama bu kez fırtına Nicole'ün içindeydi, sakinleşmeye başlamıştı ama kalp atışlarını kontrol altına almayı hâlâ başaramıyordu.

"Sakin bırakma," dedi coşkuyla Nicole. "Lütfen beni bırakma. Henüz olmaz."

"Bırakmayacağım," dedi. "Bırakamam..."

Onu saatlerdir tutmuyordu, sadece dakikalar geçmişti. Fakat zaman Nicole'e hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu tutmasına ve onunla kalmasına ihtiyacı vardı. İstemediğine yemin ettiği her şeyi istiyordu, hem de sonsuza kadar.

Ama hiçbir şey sonsuza kadar sürmüyordu.

"Hey. Hey içeridekiler! Yağmurdan kaçmaya çalışanın sadece siz olduğunuzu mu sanıyorsunuz?"

Bu soru ahşap kapının dışından gelmişti. Arkasından da çalışılmış bir kahkaha duyuldu. Bu tiz kıkırtıyı Nicole anında tanıdı.

"Annem," dedi dehşete kapılmış bir şekilde, hemen onu son hızla masadan indiren Lucas'tan ayrıldı, bu muhtemelen Lord Cornwallis'in çalışma masasıydı. "Yanındaki Lord Frayne mi?"

"Sanmam," dedi Lucas, Nicole'ün eteklerini ve sıkışmış olan korsajını düzeltmesine yardım ederek.

"Değil mi? Ama bu şey anlamına gelir..."

"Evet, Nicole sanırım öyle. İyi misin? Ben seni buraya... buraya getirmeyi planlamamıştım... Ah, lanet olsun."

Kapıya yeniden vurulmaya başlandı, kapı kolu da zorlanıyordu.

Lucas Nicole'ün elini tuttu. "Hadi, geldiğimiz kapıdan çıkacağız."

"Diğer kapının kilidini açmayacak mısınız?"

"Annene merhaba diyebilmen için mi? Çok zor." Gülümsedi, Nicole'ün hissettiği tutku azaldıkça utanmaya başlamıştı. O hâlâ Nicole'dü, karşısındaki de Lucas. Ama bir şey değişmişti. İkisi için de çok önemli olan bir şey. Ama onlar hâlâ aynı kişilerdi.

"Haklısın. Onlar orada beklemeye devam etsin. Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Balo salonuna. Zaten gereğinden uzun bir süre oradan ayrı kaldın."

Balkon kapısının kilidini açtı ve dışarı çıktılar, duvara yakın yürümeye dikkat ederek boş balkonda ilerlediler.

Kapılara ulaştıklarında Nicole, "Bu gece ne oldu? Aslında bana onu anlatacaktın değil mi?" diye sordu.

"Evet, öyle. Yarın, Nicole. Sana her şeyi yarın anlatacağım ve sonunda ya benden öğrenirsin ya da beni affedersin."

"Anlamadım."

"Anlamadığınızı biliyorum ama sonunda ben anladım."

Ona şu anda başka bir şey söylemeyeceği ortadaydı. Onu aşırı derecede sıcak olan balo salonuna doğru takip etti, bir palmiyenin arkasına gizlenmiş olan geniş kolonun dibinde durdular.

"Önce sen gir, ben sonra size katılırım. Kardeşin, Fletcher ile birlikte tam orada duruyor. Eğer biri sorarsa sıcaktan kendini kötü hissetmeye başlayan annenle birlikteydin. Bizi yalanlamak için salonda olmadığını biliyoruz. Hadi gir."

Nicole onun söylediğini yaptı, kolonun arkasından çıkarak hızla kardeşinin yanına gitti. "Ah, işte buradasın," dedi kardeşi çileden çıkmış bir sesle.

"Ben de seni arıyordum. Sevgili anneciğimiz sıcaktan midesinin bulandığını söyleyince dışarıda ona eşlik etmekte ısrar ettim, biraz dışarıda durup sakinleşmesini bekledim. Fikrimi sorarsan fazla şarap içmiş."

"Annemle mi birlikteydin?" Lydia'nın kafası karışmıştı. "Ama Lord Yalding, Lord Basingstoke ile çıktığını söylemişti."

"Öyle mi?" diye sordu Nicole hemen manşetleriyle ilgilenmeye başlayan Vikont'a. "Ah, evet. Şimdi hatırladım. Ben onunla birlikteydim, her zamanki gibi tartışıyorduk. Ama sonra anneciğimiz... Kısaca terlemeye başladı diyelim, Lydia, bir dahaki sefere senin ilgine başvurması gerektiğini ona mutlaka söylemeliyiz."

"Lucas! İşte geldin," Lord Yalding boğulan bir adamın bir tekne dolusu adam tarafından kurtarıldığında hissettiği heyecanla bağırıyordu. "Lord Frayne seni arıyordu. Seni hemen görmesi gerekiyor gibiydi."

"Evet, ne durumda olduğunu hayal edebiliyorum," dedi Lucas usulca. "Ona ne söyledin?"

Fletcher omuz silkti. "Fazla bir şey söylemedim. Buraya beni senin getirdiğini ve mutlaka buralarda olacağını söyledim çünkü beni burada bırakıp gitmezsin. Böyle bir şey yapmazsın, değil mi?"

"Böylesine aşağılık bir hareketi aklıma bile getirmezdim. Bu arada çok acıktım. Anladığım kadarıyla müzisyenler de ara veriyor, yemek yemekle ilgilenen var mı?"

"Lord Frayne'i bulmaya çalışmayacak mısın? Seninle hemen konuşmak istiyordu. Çok endişeliydi."

Nicole Lucas'a bakarak cevap vermesini bekledi.

"Bu kesinlikle Lord Frayne'in sorunu Fletcher, benim değil. Hanımlar gidelim mi?"

Nicole elini Lucas'ın uzattığı koluna koydu, onlara bakan birinin on dakika önce ne yapmakla meşgul olduklarını anlayıp anlamadığını merak ediyordu... Her şeyin yüzünden okunduğunu hissediyordu.

"Neden Lord Frayne'den kaçıyorsun?" diye sordu mermer basamaklarda diğer yemeğe gidenlerin peşlerine takıldıklarında. Balo salonunun alt katındaki salonda yiyecek ve içecekler hazırlanmıştı.

"Ondan kaçmıyorum. Sana delice bir şekilde kur yapmaya çalışıyorum. Sen de bana aynı şekilde ilgi gösterirsen çok mutlu olurum, gecenin kalanında seni gözümün önünden ayırmaya hiç niyetim yok ve bunun aksi olursa bizi rahatsız etmeye kalkışan ilk zavallının burnunun ortasına bir yumruk atmak zorunda kalırım."

Bu hafif şakacı sözlerin ardında yatan gerçeği Nicole anlamıştı. "Hâlâ tehlikedesin, değil mi?"

"Dün sana yalan söyler ve hayır derdim. Belki bu sabah da aynı şeyi yapabilirdim, gerçi o sırada sana gerçekleri anlatmaya sonuna kadar hazırdım, beni aşağılamana bile hazırdım. Ya bu gece? Bu gece sana dürüstçe söylüyorum... Evet, bu mümkün."

"Lord Frayne," diyen Nicole iç geçirdi. "Ah, Lucas ne yaptın sen?"

Boş bir masa bulup onu iskemlesine oturtana kadar sustu. Sonra eğilerek kısık sesle konuşmaya başladı. "Yarın Nicole. Yarın konuşacağız. Şu an sana söyleyebileceğim tek şey bu akşam benim için neyin daha önemli olduğunu anladığımdır. Şimdi de bu konuda ne yapmam gerektiğine karar vermeliyim."

Fletcher'la birlikte yemek almaya giderken onu izledi, içini çekerek dokunuşlarını ve bu dokunuşlara verdiği tepkileri hatırladı. Ona çok yakındı, bir o kadar da uzaktı.

Samimi yabancılar, işte şu anda tam öyleydiler, kulağa son derece şiirsel geliyordu ama gerçekte son derece rahatsız ediciydi.

Lucas şöminede tutuşturduğu bir kâğıt parçasıyla purosunu yaktı, kâğıdı tekrar ateşin içine atmadan önce şöminenin üzerinde duran saate baktı.

Saat biraz önce iki kez çalmıştı.

Lucas'ın Frayne'e yazıp ve Cornwallis'in hizmetçilerinden biriyle adama gönderdiği not gayet açıktı: İhtiyat ve sükûnet kesinlikle gereken iki özelliştir, Lordum. Geceyarısından bir saat sonra size misafir olacağım.

Frayne onu bekletiyordu, bu hiç şüphesiz Cornwallis'in balosunda adamdan kaçışının intikamıydı. Bu bekletmenin sebebinin Frayne'in kontrolün kendisinde olduğunu gösterme çabası mı olduğunu yoksa Lucas'ın korkudan tir tir titremesi için mi planlandığını anlamaya çalışıyordu.

Her iki şekilde de adam hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Kapı kolunun sesini duyunca Lucas o tarafa döndü ve Lord Frayne'in içeri girişini duygusuz gözlerle izledi, adamın yeleğinin önü açıktı, kravatı da gevşetilmişti. Kesinlikle yaşını gösteriyordu.

"Biraz önce bu akşam gördüğün adamlarla konuştum ve anlaşılan o ki seni yanlış değerlendirmişim, Basingstoke. Sana ve sahip olmadığın o zekâna fazla değer vermişim. Sen de baban kadar aptalsın," dedi herhangi bir açılış konuşmasına gerek görmeden. "Anlaşmamızın koşullarını anladığını sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum," dedi Lucas şöminenin karşısındaki koltuklardan birine oturup bacak bacak üstüne atarak. "Ama görünüşe göre yanılmışım. Başka önceliklerim olduğunu keşfettim."

Lord Frayne içki masasına doğru ilerleyip kendine bir kadeh porto şarabı almadan önce omuzlarını silktili. Kadehini eline alarak halının ortasına kadar ilerledi ve Lucas'ın koltuğunun tam karşısında durdu, ateş püsküren gözlerinde hafif bir küçümseme vardı. "Bu akşam Kırık Teker'de yaptığın açıklamaların bir şeyleri değiştireceğine de inanıyorsun. Hükümetin planlarını sarstığına... Yanılıyor muyum?"

"Yani sizin planınızı, Frayne. Sizin ve bu işe karışan birkaç kişinin daha. Sizi artık çok iyi anladığımı sanıyorum. Elinizdeki gücü daha da artırmak istiyorsunuz. Deli Kral'dan ve günden güne gelişen Prens'ten daha güçlü olmak istiyorsunuz. İnançlarınızın bir kısmını paylaşan hatta planınızı anladıklarını sanan ama Parlamento'yu nasıl kontrol altına alacaklarını bilemeyen Sidmouth ve Liverpool'dan da."

"Küçük adamlar, küçük beyinler ve sınırlı hırslar," dedi Frayne konuyu kapatmak ister gibi. "Beyni sulanmış Alman Kral ve onun defolu oğullarına gelince, hepsi gerçekten de çok gereksiz."

Lucas, Frayne'in niyetini açıkça ortaya koyan bu dürüst açıklamasına şaşırdı. Lucas bunu bilmese daha güvende olacağı ortadaydı. Ama adamdan daha çok bilgi alabilmek için bastırmaya devam etti.

"Tüm gücü elinize almak istiyorsunuz, değil mi? Güzel bir ayaklanma gösterisiyle. Birkaç yüz ölü olacak, Londra'nın vatandaşları da bir devrim olasılığını ve her meydana kurulma ihtimali olan giyotinleri düşünerek korkacaklar ..."

"Senden bize katılmanı istediğim zaman hiç bu kadar ahlak düşkününü gibi durmamıştın."

Lucas ayağa kalktı, bu hareketi yaptığında ondan bir baş daha yukarıda olacağını ve adamın onu görebilmek için başını kaldırmak zorunda kalacağını biliyordu. "Hayır durmamıştım. Bununla yaşamak zorundayım. İnançlarımı ve bağlılığımı babamın itibarını kaybetmesine sebep olan kişiyi bulmak uğruna bir kenara bırakmaya hazırdım."

"Bir iyiliğe karşı başka bir iyilik. Bunu gayet iyi anlamıştın. Ezilenleri savunmakta oldukça ustasın. Onları harekete geçirmek için mükemmel bir konuşmacı olacaktın. Kedileri güvercinlerin ortasına salabilecek senden daha iyi bir kışkırtıcı bulamazdım. Akşam konuşan adamları sen de duydun, değil mi? Onlar da diğerlerinden farksız, amaca hizmet ediyorlar ama düşünmeleri gereken acil bir durum ortaya çıktığında onlara ezberletilen sözlerin dışında bir şey söylemeyi başaramıyorlar. Senin o patlayışından sonra dinleyicilerden birkaç tanesinin onları sorgulamaya başladığını söylediler. Kral'ın ordularına karşı koyacak kadar silahları olup olmayacağını merak ediyorlarmış. Bu bana hiç yardımcı olmadı, Basingstoke."

"Bu küçük yenilginin üstesinden gelebileceğinize eminim. Sizin gibiler bunu hep başarırlar. Ama anladığınız üzere bunu bensiz yapacaksınız. Bizim işimiz bitti."

"Baban sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

Lucas cevap vermedi. Purosunu şömineye fırlattı ve adamın yanından bir an önce ayrılmak için arkasını döndü.

Oysa Frayne konunun bu kadar kolay kapanmasını planlamamıştı. "Bu gece o siyah saçlı güzellikle gizlice uzaklaştığınızı gördüm. Sözde bir leydi olan ama ahlaki değerlerden yoksun bir fahişe olduğu ortada olan kızla," diye seslendi Lucas'ın arkasından. "Tıpkı annesi gibi. Onu da annesini elde ettiğim kolaylıkla elde edebilirim."

Lucas olduğu yerde durdu, arkasını döndü ve Lord Frayne'in dibine gelene kadar ilerlemeye devam etti. "Dikkatli ol, yaşlı adam."

"Ah, demek durum tahmin ettiğimden de ciddi. Harika. Sen bildiklerini kendine sakla Basingstoke, ben de kendi bildiklerimi saklayayım, aksi takdirde..." Omuz silkerek sözlerini bitirmedi.

"Haydi, söylemek istediğini söyle."

"Pekâlâ, madem ısrar ediyorsun, söyleyeyim o zaman. Anneyi mahvedebilirim. Kadın mektup yazmayı çok seviyor. Oldukça açık yürekli mektuplar olduklarını söyleyebilirim. Ve beni yeni unvanını kazanmak için tuzığa düşürmekle uğraştığı için hepsini imzalıyor."

Lucas midesine krampların girmeye başladığını hissediyordu. "Yani?"

"Yani, idealist dostum, sevgili Helen'ımıza insanlar şu an bile zor tahammül ediyor, bir de mektupların yanlış ellere geçtiğini düşünsene, o da kızları da yerin dibine geçer. Zaten müteveffa Dük ve oğullarının bir anda hep birlikte nasıl yok oldukları ve Helen'in önünün nasıl açıldığına dair şüpheler ortalıkta gezinip duruyor. Ah, Basingstoke bir ailenin uçurumun eşiğine bu kadar yaklaştığını en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Tabii," durarak gülümsedi, "bir babanın, karısı ile oğlunun meydanda asılarak öldürüldüğünü görmemesi için babanın kendisini öldürdüğü günü hatırlıyorum."

"Babam bu ülkeye ihanet etmedi. Bunu sen kendin de söyledin."

"Öyle mi? Ben çok şey söylerim. Ve biliyor musun Basingstoke, insanlar söylediklerime inanırlar. Sen inandın. Şu an söylediklerime de inan o zaman, zaten inanman da gerekir. Tek kelime edersen, bildiğini sandığın şeyler hakkında tek söz dahi söylersen, ben de konuşmaya başlarım. Birbirimizi anlamayı başardık mı?"

Yani hepsi yalan mıydı? Hem de hepsi. Frayne, babasına sürülen kara lekeyi, ölümünü ya da bu ölümün ardındaki adam hakkında hiçbir şeyi bilmiyor muydu? Bu onun inanmak istediği ve bu yüzden Frayne'in teklifini hiç düşünmeden kabul etmesini sağlayan bir yalan mıydı sadece?

Frayne'in gülümseyişi Lucas'ın sessiz sorularına bir bir cevap veriyordu: Evet, evet, evet.

Lucas şu anda ellerini adamın boğazına dolayıp sıkırsa ne olacağını hayal etmeye çalıştı. Canı bedeninden yavaş yavaş çıkarken o alay eden gözlerin biraz daha dışarı uğradığını ve adamın boş bir çuval haline geldiğini. Bu çok kolay ve basit olurdu.

"Birbirimizi anladık," dedi ve odadan çıktı.

"Ama bunu yapamazsın," dedi Lydia, sesindeki panik ortadaydı ve kardeşinin peşinden soyunma odasına doğru ilerliyordu. "Bunu yapamazsın."

Nicole Renée'nin bulamadığına dair yemin ettiği eldivenlerini buldu ve kardeşine döndü. "Elbette yapabilirim. Dün Charlotte'in onayıyla Lucas ile at gezisine çıktım. Bu akşamüstü de onunla fayton gezisine çıkmama itiraz etmeyecektir. Bu son derece uygun bir durum."

Lydia koltuğa ilerleyip kendini olanca ağırlığıyla bıraktı. "Bunu biliyorum Nicole, ayrıca ondan hoşlandığın, ondan nefret ettiğin ve ona karşı bir şey hissetmediğini bana kabul ettirmeye çalıştığın anları ayırmakta zorlanıyorum. Oturma odası hayranlarından gelen çiçekler ve eşyalarla dolu Nicole..."

"Hayranlarımızdan, Lydia. Oradaki buketlerin bir kısmı da sana ait. Ayrıca bu sabah kimseyle görüşmeme kararı verdiğimiz için -yanılmıyorsam bu kararı da sen vermiştin- beylerin bıraktıkları

kartların yarısı da seninle görüşmek için bırakılmıştı. Malvern Dükü'nün hem çiçek yolladığını hem de kartını bırakmış olduğunu fark ettim bu arada."

"Evet, sorun da bu zaten Nicole, bu yüzden beni bırakıp gidemezsin. Geri gelecek. Dans sırasında sürekli olarak benimle konuştu -ikisini aynı anda yapmak çok zordu- ve ben de adımları kaçırmamak açısından onu onaylamanın en kolay yol olduğunu düşündüm ve nasıl olduysa onun beni bu akşamüstü Elgin Mermerleri'ni¹ görmeye götürmesini kabul ettim."

Nicole yüksek çalışma masasına yaslanarak kardeşinin paniğine gülümsedi. "Lydia, hayatım, başına nasıl bir kötülük geleceğini sanıyorsun? Oraya gideceksin ve oradaki kırık dökük taşlar hakkında son derece zekice olacağına inandığım birkaç cümle kuracaksın ve sonra eve döneceksin. Olsa olsa sıkıcı bir akşamüstü geçirmiş olursun. Adam seni ısırmaz, bunu biliyorsun."

Lydia kucığında birbirine kenetleyip açmakta olduğu ellerine baktı. "Bunu yapacağını söylemedim zaten."

"Ama adamdan bir umacıymış gibi bahsediyorsun, o sadece bir erkek, Lydia."

"Onu her... her görüşümde aklıma..."

Nicole kardeşinin karşısına geçip yere diz çöktü, ikizi için üzülüyordu. Ama artık bazı şeylerin söylenmesi gerekiyordu. "Yaşıyor olması Dük'ün suçu değil Lydia. Komutan Fitzgerald'ın ölümünün suçlusu da o değil. O da Rafe gibi Komutanın arkadaşıydı. Komutan öldüğünde onun yanındaydı sadece. Onların da o gün kendileri için çok kıymetli olan birini kaybettiklerini hiç düşünmedin mi?"

Lydia başını kaldırdı, iri mavi gözleri birikmiş yaşlarla parlıyordu. "O gün ne olduğunu bilmiyorum. Öğrenmek de istemiyorum. Ama Dük'ü gördüğüm anda ona sorma özlemiyle yanıp tutuşuyorum. Ben... ben onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Bana söylemek isteyip istemeyeceğini. Bu nedenle ondan kaçmaya çalışıyorum."

"Ama ondan kaçmayı sürdüremezsin, Lydia. O, Rafe'in arkadaşı. Ekselanslarının yarın akşam yemeğine davet edildiğini biliyorum mesela. Ondan bugün kaçsan bile yarın akşam onu görmek zorunda kalacaksın."

Lydia içini çekerek ayağa kalktı ve kardeşinin ellerini tutarak sıkmaya başladı. "Hazır değilim, Nicole. Bir dans ya da toplu bir masada yemek olabilir. Bunlar koskoca bir akşamüstünü baş başa geçirmekten çok farklı. O çok kibar biri, buna karşı söyleyebilecek hiçbir sözüm yok. Lütfen. Lütfen Marki'yi de alıp bu akşamüstü benimle birlikte olacağını söyle. Lütfen "

Malvern Dükü, Lydia'nın dilediğince gezebilmesi için özel bir gösterim ayarlamıştı, bu geniş koleksiyonu istediği kadar uzun süre inceleyebilirdi.

Nicole bu adamdan gittikçe daha çok hoşlanmaya başlamıştı. Binaya dışarıda toplanmış olan fakir kadın, erkek ve çocukların dikkatini çekmeden hızla girebilmek için ellerinden geleni

¹ Atina'daki Akropol'e ait olan eski Yunan döneminden kalma mermer heykeller ve yazıtlar. Kont Elgin, İngiltere'ye getirttiği mermerleri borçlarını kapatmak için British Museum'a satmıştır. (ed.n.)

yaptılar. Hepsi bir duyan olur diye bağırmakla meşguldü: "Taşları istemiyoruz! Bize ekmek verin! Bize ekmek verin!"

"Bu feryatlar için Cruikshank'e² teşekkür borçluyuz," dedi Malvern Dükü, kapı arkalarından kapanıp bir rehber onları heykellerin, eski yazıtların ve Partenon'dan kalma süslü anıtların bulunduğu yere doğru götürürken. "Dükânının vitrinine koymuş olduğu karikatürleri herkes gibi ben de gördüm."

"John Bull ekmek isteyen ailesine taş satın alıp götürüyordu," diye söylendi Lucas Nicole'ün dirseğini tutup onu çok az penceresi olan binada geçici olarak bulunmakta olan koleksiyonun durduğu kata çıkmak üzere merdivene yönlendirirken. "Sokaktaki insanların durumunu anlayabiliyorum. Parlamento'nun sadece taşlar için otuz beş bin sterlinlik bir ödeme yapmış olması anlaşılır gibi değil, hele çocukları bu gece yataklarına yine aç gidecekken."

"Koleksiyonu sergilemek için uygun bir bina yapılması uğruna harcanan on bin sterlini de unutma," diye ekleyen Dük, Lydia'ya döndü. "Şu an eğlencenizin tadını kaçırıyoruz, değil mi? Ama şunu unutmayın Leydi Lydia, bazılarının çılgınlık gibi görünmesine rağmen bizim ve gelecek nesillerin elinden kayıp gitmesin diye bu hazinelerin muhafaza edilmesi gerekiyor. Muhtemelen bu konuda Lord Elgin'e şükran borçluyuz. Gerçi şu an adamın elinde kalan tek şey de borç. Hem de son derece fazla."

İlk odada dolaşmaya başladılar, bu odadaki hazineler daha ahşap kutularından çıkarılmamıştı.

"Bütün borçları bu hazineyi, Yunanistan'dan buraya getirmesiyle oluşmadı," dedi Lucas Nicole'ü diğer çiftten uzaklaştırırken. "Adamın karısı, Elgin'in kasalarının John Bull'un dediği gibi taşlar yüzünden boşalmaya başlamasından sıkıldı ve adamı başka biri için on yıl önce terk etti. Boşanma hayli skandalı oldu. Bu ülkenin vatandaşları skandalları, Yunan ve Roma heykellerinden ya da hayal edebileceğin diğer sanat eserlerinden çok daha fazla seviyor."

"Bunu bir uyarı gibi söyledin," dedi Nicole başı, bir kolu ve bacağının büyük bir kısmı olmayan heykeli incelemiş gibi yaparak. Bu yarısı yok olmuş koleksiyonun yeni nesilleri ne şekilde aydınlatabileceğini bir türlü anlayamıyordu.

Ama kız kardeşinin anladığı ortadaydı ve bu Nicole'ün daha da umutsuz bir cahil gibi hissetmesine sebep oluyordu. Bu genellikle böyle olurdu ve buna alıştı. Lydia bir entelektüeldi o ise elle tutulur şeylerden, atlardan ve mükemmel hazırlanmış bir biftekten hoşlanıyordu.

"Bir skandal mı planlıyorsun?" diye sordu ona eğlenerek. "Lucas? Sana bir soru sordum."

Lucas'ın cevap vermeden önce kendine gelmesi gerekti. "Hayır, en azından bugün değil. Gel benimle. Gezilecek başka odalar da var. Kardeşin bizi özlemeyecektir."

Nicole başını çevirerek Lydia'ya baktı, elinde parçaların nasıl bir araya geldiğini gösteren bir kitapçıkla doğru bir şekilde dizildiğinde binicilerin ortaya çıkacağı mermer bir frizi inceliyordu.

² George Cruikshank. İngiliz karikatürist. Kraliyet ailesine ve önde gelen politikacılara saldırı niteliğinde çizimler yapmıştır. John Bull isimli, İngiltere'yi bir insan figürü olarak kişileştirdiği çizimleriyle de ün salmıştır. (ed.n.)

"Muhtemelen haklısın. Bugün buraya gelmek istemediğini kesinlikle unutmuş durumda. Nereye gidiyoruz?"

"Seni öpebileceğim bir yere, tabii bir itirazın yoksa," dedi Lucas odaların kapılarını bir bir açıp içeriye göz gezdirirken. Sonunda doğru olanı buldu, hoş bir reverans yaparak koluyla kapıyı tuttu ve onu içeriye davet etti. "Hanımefendi bunu istiyorsa."

"Hanımefendi hayır derdi ama hanımefendi bunu söylediği anda yalanı ortaya çıkardı," dedi Nicole, depo olarak kullanılmakta olan loş odaya girmeden önce arkasına bakarak.

Lucas kapıyı arkalarından kapattığı anda neredeyse karanlıkta kaldılar. Ellerini Nicole'ün omuzlarına koydu. "İyi misin?" diye sordu. "Dün gece... olanları önceden planlamamıştım. Seni oraya o sebeple götürmedim. Akşam olanlardan sonra hâlâ çok coşkuluydum. Kanım durulmamıştı. Ve seni orada dururken görünce... Çok güzeldin, mükemmeldin ve seni kaybedebileceğimi düşünmek, bana merhaba dediğin süratle benden uzaklaşabileceğini bilmek ve ben... Ah, boş ver. Pişman olmadığım bir şey için nasıl özür dileyebilirim ki?"

Keşke yüzünü görebilseydim, diye düşündü Nicole. "Bu konuyu kapatman için sana izin veriyorum artık. Beni öpmek istediğini söylemiştin."

"Bunu söyledim değil mi?" dedi Lucas. Nicole onun kendisine daha da yaklaştığını hissetti. Nicole ellerini onun beline koyarken Lucas dudaklarıyla onunkileri örttü, boşa harcanmış yıllardan sonra eve dönmek gibi bir şeydi. Kollarının arasına mükemmel bir şekilde uyuyordu, bedenleri birbirileri için yaratılmıştı, kaderleri de onları bir araya getirmişti.

Lucas ellerini Nicole'ün bedeninde gezdirdiği anda hızla karşılık aldı, bedeni bedeninde eriyor ve onu cesaretlendiriyordu.

"Yeter," dedi Nicole'u yavaşça kendinden uzaklaştırarak "Hayır, bu doğru değil. Tabii ki yetmez, yeterin yakınından bile geçemez ama konuşmamız gerekiyor. Bu akşamüstü yalnız kalabileceğimizi ummuştum. Sosyete tarafından sıklıkla ziyaret edilmeyen bir handa özel bir yemek salonu kiralamıştım. Lanet olsun! Bu kaçak buluşmalara bir son vermeliyiz, Nicole. Rafe ile konuşmalıyım. Evlenmemiz gerekiyor. Bunu artık sen de anlıyorsundur."

Lucas elbette Nicole'ün onunla aynı fikirde olacağını düşünüyordu. Onurunu tehlikeye atmıştı, buna aslında Nicole de izin verip yardımcı olmuştu, şu an ikisi de Lucas'ın onunla evlenmek zorunda olduğunu biliyordu, istese de istemese de.

Yaşam, unvanı olmayan erkekler ve bir dükün kardeşi olmayan kızlar için çok daha kolaydı. Gerçek aşk uğrunda yapılan anlık çılgınlıklar ve onları bu noktaya getiren sebepler hiç önemli değildi. Oysa sosyete, tutkularıyla aldıkları bu kararın sonuçlarına ölene kadar katlanmaları gerektiğini savunuyordu. Daha sonra erkek, kendine metres bulmakta serbest olacak, kadın da yeterli sayıda vâris ürettikten sonra kendine âşık bulma hakkına sahip olacaktı. Annesi bunları ona büyük bir keyifle anlatmıştı ama Nicole için bunlar son derece üzücü şeylerdi.

Nicole içini çekerek ondan uzaklaştı. "Bunu söyleyip duruyorsun."

"Ve bunda çok ciddiym."

"Buna eminim," dedi kollarını kendi bedenine sararak. Böyle yaparak kendini ondan koruduğunu biliyordu, onun da aynı şeyin farkında olduğundan emindi. "Sen... sen bana karşı koyamıyorsun. Ve sen kahkahalarla gülmeye başlamadan önce hemen ekleyeyim ben de sana karşı koyamıyorum. Ve hepsi bu, bu çok güzel Lucas ama..."

"Pardon anlayamadım?" diye hızla araya girdi. "Aramızdaki çekime itirazın olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Nicole öfkeleniyordu. "Bunu başından beri söylüyorum hatırlarsan. Bu çekim ikimiz için de uygun değil."

"Çünkü Londra'ya koca bulmak için gelmedin."

"Evet! Bu çok bayağı bir hareket, Lucas. Giyinip kuşanıp topluca bir oyun oynamak. Elbiseler, partiler, park gezileri. Aslında çok eğlenceli olması gereken bu şeylerin hepsi önceden hesaplanıyor. Drahoması ne kadar? Kalçaları yeterince geniş mi, rahat üreyebilir mi? Tanrım şu dişlere bak... Oğullarımın hiçbirini bu kazma dişli kıza vermem, yılda yirmi bin sterlin geliri olsa bile olmaz. Sen gülmeye başlamadan söyleyeyim, bunu dün akşamki baloda biri söylerken duydum."

"Tamam. Sana katılıyorum. Bu Evlilik Pazarı denen şey yakından baktığında gerçekten de son derece utanç verici. Ama bizimle ne ilgisi var?"

Bu kadar zekice sorular sormak zorunda mıydı? "Bilmiyorum! Ama Londra'ya bunun için gelmediğimi biliyorum. Kimseyle evlenmek istemiyorum. Hem de sonsuza kadar!"

"Sana âşık olduğumu düşünmeye başladığımı söylememin bir faydası olur mu?"

"Hayır, çünkü sana inanmıyorum," dedi dürüstçe ama bu arada bu kelimelerin içinde uyandırdığı kıpırtıları da reddedemiyordu. "Ben sevinebilir bir insan değilim. Sığım, aptalım ve çok inatçıyım. Ayrıca bencilim. Benimle öpüşmediğin zamanlarda sadece tartışıyorsun ve bunun da her zaman bir sebebi oluyor. Güzel... güzel olmam ve senin beni öpmek istemen konusunda yapabileceğim bir şey yok. Beni öpmeni istiyordum zaten. Ben...ben her şeyi istiyorum. İnsanlar sadece istekleri için evlenmemeliler, Lucas."

"Yani benim aptal ve bencil bir çocuk tarafından kandırıldığımı ve ona evlenme teklif edecek kadar aptal olduğumu mu söylüyorsun? Anlıyorum."

Ah, ona tokat bile atabilirdi. "Bu şekilde söylemene gerek yoktu ama evet aynen bunu söylüyorum. Ve... ve itibarımı bu kadar çok düşündüğün için sana çok teşekkür ederim. Saint Paul'un tepesine tırmanıp şerefimi beş paralık ettiğini herkese duyurmak isteyeceğinden de şüpheliyim. Yaptığımız ya da hâlâ yapmakta olduğumuz şey şu anda benden iğrenmeni ya da benimle bir daha görüşmeme kararını vermeni mi gerektiriyor? Bu sadece bizi ilgilendirir. Bu bizim arzumuz. Ne yaptığımız başka kimseyi ilgilendirmez."

"Ve bütün bu söylediklerine inanıyorsun," dedi Lucas kapıya dönerek. "İki insanın yaptıklarının, başkaları üzerinde hiçbir etkisi olmadığına inanıyorsun."

Yaşlar gözlerini zorlamaya başlamıştı. "Hayır," dedi usulca sonunda gerçeği itiraf ederek. "Hayır, öyle bir hayat yaşamadım, annemin aklına eseni yapması hep bizi etkilediği için buna inanmam. Sadece ona benzemediğimi bilmek istiyorum."

Lucas araladığı kapıyı son hızla kapadı.

"Annenle uzaktan yakından alakan yok, Nicole," dedi yüzünü avuçlarının arasına alarak. "Tanrım, böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?"

"Belki de tiyatrodaki yaptığımız şey yüzünden. Ya da dün gece yine yaptığımız şey yüzünden. Lucas, iki seferinde de oradaydı ve aynı şeyi yapıyordu! Ortalığa oltalarını sallayıp ona hâlâ genç, güzel ve heyecan verici olduğunu söyleyecek olan balığı dördüncü koca adayı olarak yakalamaya çalışıyordu. Hatta bana, sen ne istersen yapmana izin vermemi bile söyledi. Elbette hemen izin vermemeliymişim yoksa istediğini aldıktan sonra malı almaktan vazgeçebilirdim."

"Lanet olasıca kadın," diye küfretti Lucas kısık sesle, "yarattığı dertlerin sonu gelmeyecek mi?"

"Lucas? Sen neden bahsediyorsun? Başka ne dert yarattı?"

"Şimdi değil, sevgilim," dedi Nicole'ün elini tutup bir kez daha odanın kapısına doğru ilerlerken. "Kardeşin birazdan seni aramaya başlar ama bu konu kapanmadı. Seni bu akşam görmem gerekiyor. Leydi Hertford'ın eğlencesine davet edilmiş olduğunu düşünüyorum."

"Diğerlerinin yanı sıra ona da davetliyim, evet. Ama fikrimi değiştirmeyeceğim, bunu biliyorsun," dedi sesinin o kadar da inandırıcı çıkmadığını fark ederek.

"Buna inandığından eminim," dedi Lucas Nicole'ü yanağından öpüp daha fazlasını isterken ortada bırakarak. "Sana yanlış düşündüğünü gösterme zevkimi elimden alacağını düşünsem çok bozulurdum zaten."

Büyük bir odaya girdiklerinde Lydia ile Dük'ün de içeri girmekte olduğunu gördüler. Lydia'nın kitapçığı hâlâ açık bir şekilde elindeydi ve heykelin diğer parçalarının peşinde koşmaya devam ediyordu.

"Kendinizden çok emin konuştunuz, Lordum," dedi Nicole gözlerini odaya süzülen gün ışığına alıştırmaya çalışarak kırpıştırırken. "Ve bu çok rahatsız edici."

Lucas gülümseyerek ona kolunu uzattı. "Ve bu akşam seni daha da çok rahatsız etmek için sabırsızlanıyorum. Ama odalara kapanmaktan çok yoruldum, ya sen? Hava güzel olursa belki bu akşam seni Leydi Hertford'ın bahçesinde rahatsız ederim."

Nicole kahkahaların ardına gizlenmiş olan tatlı tehdide bir karşılık vermek istedi ama söyleyecek bir şey bulamadı. Ayrıca Lucas'la aynı fikirde olması işine gelmiyordu.

"Sanırım dün gece Kırık Teker'de ne yaptığını anlatmanı tercih ederim."

"Bunu istediğine eminim."

"Bu bir cevap değildi," dedi Lucas'ın koluna girerek, onu kardeşinin yanına götürmeye uğraşıyordu.

"Pekâlâ. Evet, sana anlatacağım. Sana her şeyi anlatacağım. Belki o zaman evlilik teklifimi haklı sebeplerle reddedersin."

White's biraz boştu, soğuk ve yoğun bir sisle birleşen nem kulüp kapısının her açılışında içeri doluyordu, şu anda da yer bu hastalıklı bulutla kaplıydı.

Lucas girişte hizmetkârlardan birinden yardım almakta olan yaşlıca bir adamın yanından geçti. Adam mendiline doğru öksürüp duruyordu.

"İyi akşamlar, Lord Harper," dedi Lucas adamın kendini görmezden gelmesini bekleyerek. Volkan, hava durumu, ürünlere vereceği zararlar ve ihtiyacı olanlara gereken yardımın yapılması konusundaki meşhur konuşması sırasında ona lafını sakınmadan cevap verenlerden biriydi. "İyi görünmüyorsunuz. Size arabanıza kadar eşlik edebilir miyim?"

Lord Harper mendilini ağzından çekerek ateş püsküren gözlerle Lucas'a baktı. "Cehenneme kadar yolun var, Basingstoke. Bu lanet olası sis senin yüzünden. İnsan nefes alamıyor!" Yeni bir öksürük kriziyle birlikte mendilini yeniden ağzına götürdü.

Lucas gülmek için elinden geleni yaptı. "Özür dilerim, anlayamadım?"

"Kesinlikle anladığından eminim! O iç karartıcı tahminlerinle bu zehirli havanın üzerimize gelmesini sen sağladın. Tası tarağı toplayıp taşraya gidiyorum, bu dumanlarıyla hepimizi boğacak olan bacalardan uzaklara kaçacağım."

"Gittiğiniz yer de yağmurlu ve soğuk olacak, Lordum," dedi Lucas gülmemeye çalışarak.

"Öyle mi? O zaman artık onun için de kimi suçlayacağımı biliyorum!"

Hizmetkâr başını hafifçe eğen Lucas'a bakarak gözlerini devirdi... Ona mı yoksa Lord'a mı gözlerini devirdiği muammaydı. Lucas şapkasını ve pelerinini başka bir hizmetçiye verdikten sonra Ashurst Dükü Rafael Daughtry ile buluşmak üzere kulüp odasına geçti.

"Benimle buluştuğun için teşekkür ederim, Rafe."

"Notunda hiç kimsenin duymaması gerektiği uyarısını gördükten sonra buna nasıl karşı koyardım? Hiç kimseden kastının Nicole olduğundan da eminim." Rafe ayağa kalktı ve uşak yeni bir kadeh getirip şöminenin hemen önünde duran berjer koltukların arasında bulunan sehpanın üzerine koyarken iki adam el sıkıştı.

"Fletcher bu sabah taşraya doğru yola çıktı, annesi çağırmış, tabii Hastings'e varana kadar arabasının çamur içinde kalacağından şikâyet etmeyi de unutmadı. Senin yolculuğun nasıldı?" diye soran Lucas kadehini doldurdu.

"Çamur dışındaki kısmı mı soruyorsun? Fletcher şikâyetinde çok haklı. Bir yıl öncekinden çok daha iyi, sevgili karım beni nasıl düğ olunacağı konusunda eğitmiş olduğu için bu kez ikilemde kaldığımda ne yapacağımı gayet iyi biliyordum. Yöneticiyi işten çıkardım, yenisini işe aldım, hesap defterlerini kontrol ederek düzelttim -bir yıl önce orada ne yazdığını dahi anlamıyordum- ve değirmen için yeni bir taş ısmarladım. Hâlâ kendimi bir asker olarak, hatta fakir bir akraba olarak hissettiğim anlar oluyor, yani beklentileri küçük olan bir adam olarak düşündüğüm anlar, fakat gittikçe azalıyorlar."

Lucas konuya girmekte zorlanacağını düşünmüştü ama konu açılınca hemen sordu. "Amcam ve kuzenlerin nasıl öldü? Sanırım ben Wellington'la birlikteyken kaçırdığım pek çok şey olmuş."

Rafe kadehini kaldırarak oldukça büyük bir yudum aldı ve cevap verirken Lucas'ın gözlerinin içine bakmadı. "Bir tekne kazasıydı. Yeni bir yat, ani bir fırtına ve teknedeki herkes yok oldu. Cesetleri bulunamadı. Haberi Paris'teyken Emmaline'den aldım."

Kendisine tüm gerçeklerin söylenmediğini hisseden Lucas şarap kadehini sehpa kuyruğuna koyarak koltuğunda öne doğru eğildi. "Yani teknenin batışını gören hiç kimse yok mu?"

"Hayır. Neden?"

Lucas içini çekti. Rafe onun dostuydu. Bu adamın karısı yakında ona bir vâris verecekti. Mutlulukları ortadaydı, bunu Grosvenor Meydanı'ndaki evde kendi gözleriyle de görmüştü. Rafe iyi bir insandı, iyi de bir asker. Bugüne kadar adı kötü hiçbir olaya karışmamıştı, Lucas bundan emindi. Ama hikâyeyi anlatan Lord Frayne olunca işler değişir ve bir skandal yaratılabilirdi.

"En başından başlamam gerekiyor aslında," dedi Lucas uşağı yeni bir sürahi daha getirmesini işaret ederek.

"Gerçekten de öyle yapmalısın," dedi Rafe onu kuşkuyla süzerek. "Beni buraya Nicole ile evlenmek istediğini söylemek üzere çağırdığını düşünmüştüm. Ya da doğruyu söylemek gerekirse Charlie -yani karım- öyle olduğunu düşünmüştü. Rahmetli amcam ve kuzenlerimin konuyla ne ilgisi var?"

"Hiç ilgisi yok Rafe, aslında hiçbir şeyle ilgileri yok. Ya da olmamalı. Ama korkarım hepimizi bir açmaza düşürdüm. Anlatmama izin ver."

Babasının ölümüyle başladı, yaptığı hainliklerin sonuçlarından korkarak korkakça intihar ettiğini sandıkları ölümden başlayıp hızla bir yıl önce kimden geldiği belli olmayan ve babasının aslında bir hain olmadığını ve yanlış hiçbir şey yapmadığını bildiren mektuba geldi. Bu işe karışmış olan insan ya da insanları aramakla geçirdiği bir yılı, artık üstünden çok vakit geçmiş gibi hissettiği geçen haftaki ateşli konuşmasını ve karşılıklı bilgi alışverişine dair olan pazarlığı anlattı.

"Adama yardım etmeye sonuna kadar hazırdım Rafe, bu konuda hiç kuşkun olmasın. Aradığım sorulara cevaplar alacağım söylenmişti, annemin on beş yıldır dinmek bilmeyen acısı dinecekti. Babamın ölümünden bu yana sosyetenin arasına girmeyi reddediyordu ve sağlığı da kötü durumdaydı. Ona cevapları ulaştırırsam bunlardan kurtulabilirdi. Bana söylenen şey

inanmayı çok istedim, Rafe. Ama konu işi uygulamaya geldiğinde, dün gece söz verdiğim şeyi yapamadım. Ne kendi adıma ne de annem adına."

"Bu beni şaşırtmadı. Sen hep onurlu bir adam oldun, Lucas. Şimdi gerisini de anlat bakalım. Konu nasıl amcam ve kuzenlerime geldi?"

"Ve annene," dedi Lucas sürahideki bütün şarabı kadehlere doldurarak.

"Annem mi? Tanrım, Lucas! Bir sürahi daha istemeli miyim?"

Lucas yine hızla anlattı. Adamın planları ve yapmaya niyetli olduğu şeyler konusunda ağzını açmadığı sürece adamın da Dük ve oğullarının şaibeli boğulmaları hakkında konuşmayacağını söylediğini anlattı. Leydi Daughtry'nin yazmış olduğu mektuplar güvenli bir yere kaldırılacaktı. Nicole ile Lydia da sosyetenin dışlanmalarına sebep olacak olan bir skandalı yaşamak zorunda kalmayacaklardı.

"Adını özellikle telaffuz etmek istemediğin bu adamın sözüne güveniyor musun?"

"Onun kendini korumak ve hırslarının peşinden gitmek uğruna her şeyi yapabileceğine inanıyorum. Hatta silahı dolu olduğu sürece... yani annenin mektupları elinde olduğu sürece de hiçbirimiz tam anlamıyla güvende olmayacağız."

"Sana katılıyorum," dedi Rafe, yanağında bir kas seğirmeye başlamıştı.

"Ben de öyle olacağını ummuştum. Bu arada adamın ülke için de birtakım planları var. Bugün seninle buluşmak istememin en önemli sebeplerinden biri de buydu. Parlamento'ya bir yürüyüş planlanıyor, Rafe. Hükümetin askerleri aslında bu durumdan haberdar ve insanları Westminster Köprüsü'nde bekliyor olacaklar. Bu planı görmezlikten nasıl gelebilirim? Köprüde dökülen kanların sebebi ben olacağım. Hava düzelmezse ve iyi bir hasat alınmazsa başka isyanlar olmayacağına dair kendimi kandırarak kadar aptal değilim. Ülkemiz daha önce de böyle iç huzursuzluklar yaşadı. Ama bu tek yürüyüşü, bu isyanı durdurabilirim."

"Bunu nasıl durdurmayı düşündüğünü sormayacağım ama sana inanıyorum. Ayrıca bir katliam yaşanmaması için elinden gelen her şeyi yapman gerektiğine de katılıyorum."

"Çok teşekkür ederim. Ama senin ve ailenin başına büyük bir iş açacağımı bilerek bu işe nasıl devam edebileceğimi de hâlâ çözebilmiş değilim. Adam senin amcam ve kuzenlerini unvana kavuşmak için öldürmüş ya da öldürtmüş olduğunu iddia edecek. Anneni de bir fahişe olarak yaftalayacak."

"Bana adamın adını söyle," dedi Rafe gergin bir sesle.

Lucas bu soruyu bekliyordu. "Ne için, Rafe? Adamla yüzleşmen için mi? Bunun bir faydası olacağına inansam yanında gelirim."

"Hayır, onunla yüzleşmenin ikimize de bir faydası olmayacağının farkındayım. Ama dostum Fitz'in hep söylediği bir laf vardı, başkalarının mezarını kazmaya çalışırsan o mezara her an ken-

din de düşebilirsin. Bu adamın başkaları için kazmış olduğu mezara itilmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Pekâlâ," dedi Lucas, Rafe Daughtry'yi neden bu kadar çok sevdiğini tekrar hatırlayarak. "O zaman bu iteklemeyi nasıl yapacağımızı konuşmaya başlayalım. Ah, başlamadan önce sanırım sana Nicole ile evlenmeye karar verdiğimi de söylemem gerekiyor."

"Öyle mi?" dedi Rafe öfkesi bir anda yumuşayarak. "Bunu o biliyor mu?"

"Biliyor. Beni reddetti. İki kez... Üç de olabilir. Sanırım kaç kez olduğunu unuttum."

Rafe başını salladı. "İşte bu tam Nicole'e göre bir hareket. Charlotte bana yokluğumda Nicole ile Lydia'nın neler yaptıklarını anlattı. Lydia, Willowbrook ile amcamın evi arasında yapılan gidiş gelişlere ve annemin evliliklerine uyum sağlamayı başarmış ama Nicole için aynı şeyi söyleyemiyor. Emmaline, yani halam onun vahşilikleriyle baş etmeye çalışmaktan bir süre sonra vazgeçmiş. Neler yapmaya kalkıştığını, nelere cüret ettiğini hiç bilmiyorum ve aslında bilmek de istemiyorum ama onun hakkında çok net olarak bildiğim tek şey var, o da herkese tekrar tekrar asla evlenmeyeceğini söylüyor olması. Bunun sebebi de muhtemelen annemizin sık sık evleniyor oluşu."

Lucas Nicole'ün korkuları ve sebepleri hakkındaki fikirlerini kendine saklamaya karar verdi. "Onu seviyorum, Rafe. Bu kulağa delice gelebilir ama sanırım onunla ilk karşılaştığım gün ona âşık oldum, beni neredeyse yere yuvarlıyordu. Sadece o gün değil, sonrasında da değişik şekillerde bunu yaptı. Onun da aynı duyguları paylaştığını söylemek konusunda mütevazı davranmayacağını ama dilini biraz tutup beni dinlemesi ve fikrimi kabul etmesi gerekiyor. Onu atımın tergisine atarak Gretna Green'e³ götürerek örsün üzerinde evlenmeyi bile düşündüm ama işin buralara kadar gideceğini sanmıyorum. Sadece benimle birlikteyken güvende olduğunu sana söylemek istedim."

"Bundan bir an bile şüphem olmadı, dostum," dedi Rafe kutlamak üzere kadehini kaldırarak. "Ama senin de onunla birlikteyken güvende olduğunu söyleyebilmeyi çok isterdim."

Nicole arabanın kadife minderlerinde otururken Rafe'in bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti. İnce şalını çekistirerek göğüs kısmını kapatmaya çalıştı, onun bu giysisini bir genç kıza yakıştırmadığını düşünerek korkmaya başlamıştı. İnsan ağabeyine doğanın yaratmış olduğu gerçeği terzinin ne yaparsa yapsın saklayamayacağını nasıl anlatabilirdi?

Sonunda onun bakışlarından ve yüzündeki imalı gülümseyişten kaçamayacağını anlayarak çenesini havaya dikti ve her zamanki gibi açık bir şekilde ona sordu.

³ İskoçya'nın İngiltere sınırına yakın küçük bir kasaba, 1753 yılında çıkan bir yasayla İngiltere'de 21 yaşına gelmemiş olan gençlerin evlenmelerine sınır getirilince gençler İskoçya'ya kaçarak bulunan şahitler huzurunda (genelde demirci dükkânından bir nalbant) evlenme imkânına kavuşurdu, (ç.n.)

"Seni bu kadar eğlendiren şey nedir, Rafe? Ya da birdenbire bir bülbül gibi şakımaya başlayacağımı mı düşünüyorsun? Bana söyleyecek misin yoksa ben mi tahmin etmek zorunda kalacağım? Dur bakalım. Charlotte yine tüm harçlığını bitirdiğini sana söyledi. Yok, bu seni güldürmezdi. Peki, o zaman ne seni bu şekilde gülümsetirdi? Annemiz sana sabah yola çıkıp Paris'e gideceğini ve bir yıl boyunca orada kalmaya karar verdiğini söylemiş olabilir mi?"

"İlk söylediğinden haberim yoktu ve ikincisinin başımıza geleceğini düşünecek kadar şanslı olamayız, hayır. Sadece bu sabah dostumuz Marki ile yapmış olduğum sohbeti düşünüyordum."

Nicole'un midesine kramplar girdi. "Sana mı geldi? Ona bunu yapmamasını söylemiştim ve yine de yaptı mı? Bu adamın nesi var böyle?"

"Sen emir verdiğinde tır tır titremediği için mi sinirleniyorsun?" dedi Lydia. Bir anda kardeşi ile ağabeyi onunla dalga geçmeye başlamışlardı. "Ne olağanüstü bir cesarete sahip."

"Ah, çok eğleniyorsunuz değil mi?" diyen Nicole arabanın penceresinden dışarı bakmaya başladı, aslında öfkesinden hiçbir şey görmüyordu. "Onunla evlenmeyeceğim, bunu biliyorsun. Yani ona ne cevap vermiş olduğun beni ilgilendirmiyor."

Rafe ona cevap vermedi. Lydia da hizmetçisi çantasına gereken eşyaları koymuş mu diye araştırmaya başladı.

Araba Leydi Hertford'ın kalabalık davetine erişmeye çalışan diğer arabaların arasında ilerliyordu.

Daha fazla susamayacağına karar veren Nicole sordu. "Pekâlâ, ona ne dedin?"

"Ona hiçbir şey demedim," dedi Rafe. Nicole onun yüzünde kendisinininkine çok benzeyen ve onunla eğlendiğini belli eden gülümsemeyi gördü. "Seninle evlenmek için benden izin istemeye gelmemiştin."

"Öyle mi?" Nicole hayatında ilk kez gerçekten kızarıyordu, sıcaklık yanaklarını iyice kaplamıştı. "Eee... O zaman seni niye görmeye geldi?"

"Beni görmeye geldi dedim mi? Bunu yaptığımı sanmıyorum. White's'ta karşılaştık. Orada veya başka bir yerde yeniden karşılaşabiliriz çünkü aynı yerlerde dolaşıyoruz. Tabii adamla konuşmamı yasaklamak istiyorsan o başka."

Nicole'un ağabeyine bakan gözleri iyice kısıldı. "Bunu bilerek yaptın. Aslında ortada olmayan bir şeyi düşünmemi sağlamak için böyle yaptın, değil mi?"

Rafe ona bakarken bacak bacak üstüne attı. "Charlie haklı, kafanda binlerce tilki dolaşıyor ve onları takip etmeye çalışmak insanı çok yoruyor. Adamın seninle neden evlenmek isteyebileceğini bilmiyorum gerçekten."

"İstemiyor! Sana böyle bir şey sormadığını söylemiştin!"

"Ah, evet. Ama söylemediğini söylemedim. Ona eski bir dostu olarak akıl vermeye çalıştım ama çok kararlı görünüyor, zavallı adam çok kötü kanmış. Neyse sonunda geldik."

Öne doğru eğilerek kapıyı açtı, uşak merdiveni yerleştirmeden önce aşağı inip inmemek arasında kısa bir tereddüt yaşadı. Merdiven yerleştirildikten sonra inerek kardeşlerine yardım etti.

"Hanımlar, size yukarı kadar eşlik edeceğim ve sonra oyun salonuna geçeceğim, birkaç dostuma onlarla iskambil oynayacağımıza dair söz vermiştim. Sizi geceyarısı gelip alacağım. Lydia, Yalding Vikontu Elgin Mermerleri'nde gördüklerini duymaktan keyif alacaktır ve Nicole sana gelince, lütfen tavırlarına dikkat et, bunu başaramazsan en azından Marki ile karşılaştığında ona bağarmaya kalkışma olur mu?"

Nicole bir an arabadan inmeyi reddetmeyi düşündü ama bu zaten herkesin çok iyi bildiği inatçılığını bir kez daha vurgulamaktan başka ne işe yarayacaktı? Ayrıca Lucas muhtemelen içe-rideydi ve sokakta dururken onu boğmayı başaramazdı.

Hertford'ın malikânesine çıkan geniş mermer basamaklar evin sahipleri tarafından karşılanmayı bekleyen misafirlerle tıka basa doluydu. Nicole hepsine evlerine gitmelerini ve biraz daha işe yarar bir şeyler yapmalarını söylemek istiyordu. Şu an Lucas ile yüzleşmesini geciktirmekten başka hiçbir işe yaramıyorlardı.

İç bayıcı parfümlerin kokusu terle karışmıştı, sabun ve suyla temizlenmek yerine parfüm kullanmayı tercih etmeleri kötü bir durumdu. Tüyler ve süsler birbirine bu kadar yakın duran vücutların arasında ezilmeye başlamıştı, davetliler ev sahiplerinin bu "izdihamı" verdikleri davetin büyük başarısı olarak yorumlayabileceğini ama durumun yavaş yavaş bir fiyaskoya dönüşmeye başladığını düşündüklerinden bahsediyorlardı.

Nicole kardeşleriyle birlikte son basamağa tırmanmaya çalışırken Lucas ile karşılaştığında yapıp yapmayacaklarını binlerce kez düşünecek vakti bulmuştu. Yirmi dakika ya da yarım saat süren bu arada, öfkesi utanca dönüşmüş ve en sonunda onu bu kalabalıktan kurtarıp soğuk bir içecek aldığı anda her şeyi unutacak duruma gelmişti.

Bu büyük kalabalığı ağırlamaktan çok mutlu görünen ama aynı zamanda da bir an önce içeri girip bir yere oturma arzusunda olan ev sahibesine gülümseyerek önünden geçtiği an itibarıyla Lucas ile Lord Yalding'i gördü. Kalabalık yüzünden ev sahibi, Rafe'in iltifatlarını geçiştirivermişti. "Evet, evet, teşekkür ederim, Ekselansları. İlerleyin lütfen."

"Haydi gel, Lydia," dedi Nicole kardeşine onu dirseğinden tutup Lord Hertford'a yanından geçerken sadece başıyla selam vermekle yetinerek. "Gördün mü onları? Elleri bizim için birer bardak limonata tutuyorlar. Bu kadar anlayışlı olan bir adamın pek çok günahını affedebilirim."

"Yani onun Rafe'e seninle evleneceğini söylemiş olmasından dolayı olay çıkarmayacak mısın?"

"Affederim dedim Lydia, unuturum demedim. Marki ile konuşabilmek için ortalıktan kaybolduğumuzda panik yapmayacaksın, değil mi?"

Lydia ona gülümsedi. "Zaten seninle evlenecek değil mi? Hayır, endişelenmem."

Nicole kardeşine baktı; her zaman iyi olan, kimseye sorun çıkarmayan ve asla karşısındakini kızdırmamaya çalışan sakın kardeşine. "Benim öfkelenmem seni eğlendiriyor, değil mi?"

"Tam olarak eğlendiğimi söyleyemem, Nicole. Ama senin sersemlediğini görmek biraz hoşuma gidiyor. Hep kendinden çok emindin, her zaman komuta sendeydi ve herkesi idare ediyordun. Hep senin olmasını istediğin şeyler oluyordu. Lord sayesinde belki artık bizim gibi zayıf ölümlülerin neler hissettiğini biraz olsun anladığını düşünüyorum. Bu sana iyi gelecektir."

Nicole susuzluğunu unutarak Lydia'yı çekerek durdurdu, arkalarından gelen çift neredeyse onlara çarpıyordu ama kardeşini son hızla yana çekmeyi başardı. "Benden çok kötü biriymişim gibi bahsediyorsun. Tam bir amir olduğumu söylüyorsun. Bunca yıl bana tahammül etmeyi nasıl başardın?"

Lydia onun elini sıktı. "Hayır, hayır öyle değil. Ben hep senin harika olduğunu düşündüm. Çok cesursun. Çok hayal kuruyorsun. Bense inanılmaz şeyleri değil yapmak, hayal dahi edemeyecek kadar sıkıcı biriyim."

"Hiç sıkıcı değilsin, Lydia."

"Benimle tartışmayı bırak ve sadece dinle. Burası ne yeri ne de zamanı ama sana Komutan'la bir an bile yalnız kalmadığımı söylemem ne anlatmaya çalıştığımı anlamana yardımcı olacaktır. Hiç özgürce konuşamadık, sadece birbirimize karşı ne hissettiğimizi biliyorduk. Hiç el ele tutuşmadık ve hiç öpüşmedik. O savaşa gidip öldü ve ben bana sarılmasının nasıl bir his olduğunu asla öğrenemeyeceğim. Buna cesaret etmediğim için ne büyük bir pişmanlık duyduğumu biliyor musun? Yüreğinin istediklerini yapmamanı tembih edecek son insan benim, Nicole."

Nicole onun gözlerinde biriken yaşları gördü ve söylediklerini düzeltme zamanı olmadığını anladı, kendi yüreğinin ne istediğinden emin değildi fakat bedeninin arzularını tahmin edebiliyordu. Kalbi ile bedeni kontrolü ele geçirmek için rekabete girerse hangisinin kazanacağını ise gerçekten bilemiyordu.

"Sen çok anlayışlısın," dedi Nicole ona hızla sarılarak. "Senin gibi bir kardeşim olduğu için çok şanslıyım."

"Neler görüyorum," dedi arkalarından gelen Rafe. "Ne kaçırdım?"

"Hiçbir şey," dedi Nicole kendi gözlerinde de birikmiş olan yaşları kurutmaya çalışarak. "Burada ne kadar kalacağız? Geceyarısı mı demiştin?"

"Charlotte sizi burada iki saat tutmam gerektiğini söyledi, sonrasında Almack's giriş biletleminizin emniyette olmasını sağladığı için Bayan Drummond-Burrell'e de teşekkür ettiğinizden emin olmalıymışım. Şimdi ister diğer koyunlar gibi odaları gezinin, ister yaklaştıklarını gördüğüm beylerle konuşabilmek için sakın köşeler bulun. Daha sonra burada buluşuruz. Anlaştık mı?"

"İyi geceler hanımlar," dedi Lucas, Lord Yalding ile onlara limonatalarını verdikten sonra önlerinde eğilirken. "Fletcher ile birlikte ev sahibesini çılgınca mutlu eden ama insanlara Atlantik Okyanusu'nu küçücük bir gemide geçmenin nasıl bir şey olabileceğini hissettiren kokulu kalabalıktan kurtulduğunuz anda bunlara ihtiyacınız olacağını düşündük. Üzgünüm Rafe, sen kendi başının çaresine bakacaksın."

Bu gece smokininin içinde yine muhteşem görünüyordu. Şık, sakın, kusursuz, yani Nicole'ün şu an kendini hissettiğinin tam aksi. Susuzluğunu reddetmek kendisine ceza vermek olacağı için onlara teşekkür ederek aldığı limonatayı bir kadına yaraşmayacak büyük yudumlarla içerek bitirdi. "Teşekkür ederim," dedi Lord Yalding'e bakarak ama boş bardağı Lucas'a uzatmıştı. Onunla ne yapacağı umurunda bile değildi.

Her zaman olduğu gibi sanki büyü yapılmışçasına o kalabalığın arasında beliren garsonun gümüş tepsisine boş bardağı koyduktan sonra, Rafe'e ve Vikont'a dolu şarap kadehlerini uzattı ve kendine de bir tane aldı.

Keşke küçük bir kusuru olsaydı. Sinirli olsaydı ya da yemeği ağzını açarak çiğneseydi - Nicole'ün hayatta en nefret ettiği şeydi!— ya da bu kadar hoş gülümsemeseydi çok mutlu olacaktı.

"Tamam, Rafe, bizce uygun," dedi Lydia. Ağabeyinin biraz önce söylediğine cevap verdiği ortadaydı. "Sence de uygun mu Nicole?"

Bambaşka bir dünyada gezinirken gafil avlanmış olan Nicole gülümseyerek onayladı. "Evet, tamam. Elbette. Neden itiraz edeyim?"

"O zaman," dedi Lucas kolunu ona uzatarak, "kendi yolumuza gidelim mi?"

Nereye, diye sordu Nicole kendi kendine arkasına bakıp Rafe'in, kardeşinin uzaklaşmasından etkilenmemiş bir şekilde Lord Yalding ile konuşmaya başladığını görerek. Onu bir yabancıyla gönderirmiş gibi bir hali yoktu. Herkes ona komplo mu kuruyordu?

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu sonunda.

"Bizi dinlemiyordun, değil mi?" diye sordu Lucas onu kemerli bir kapıdan yine kalabalık olan bir odaya geçirirken.

"Hayır, dinlemiyordum. Seni en acı verecek şekilde nasıl öldürebileceğimi düşünmekle meşguldüm," dedi şişman bir kadının hafif baygınlık geçirerek yanındaki erkekler tarafından bir kenara doğru götürülmesinin yarattığı karmaşayla ilgilenmeyerek. Arkalarından ilerleyen daha yaşlıca bir kadın, kız kardeşinin korsesini biraz gevşetmesi halinde on dakikada bir bayılma-yacağını söylüyordu. "Bana bütün bunların ne anlama geldiğini anlatır mısınız lütfen?"

"Gayet açık olduğunu düşünüyorum. Müzik yok, dans yok -Lord Hertford ağırlığını koymamış olsa oyun salonu da olmayacaktı- ve soğuk içecekler bile çok az. Ev sahibi mekânın alacağının iki katı insanı davet etmiş ve hepsinin ezilmesini sağlayarak davetini büyük bir başarıya ulaştırıyor. Ya da bayılmalarını sağlayarak. İkisi birden de olabilir."

Nicole Lucas'ı dinlerken keyfinin yerine gelmeye başladığını hissetti. "Devam et."

"Başarılı bir davet, evin önünde kilometrelerce dizili arabalar, merdivende son derece yavaş ilerleyen uzun bir bekleyiş, sonra odalar arasında acılı bir gezinti ve tekrar geri dönerek birkaç basamak inip arabanın gelmesi için yapılan uzun bir bekleyişten ibarettir. Ve bunların çekilmesinin tüm sebebi görmek ve görülmek ve ardından bir sonraki partiye doğru yola çıkmaktır. Sonraki davet, balo veya toplantıda yapılması gereken tek şey Leydi Bilmem kimin balosunun ne kadar sıkıcı olduğundan bahsedebilmektir, ama bir insan birden fazla yere davet edildiğinde daha başka ne yapabilir ki?"

Nicole söylediklerine kahkahalarla gülmemek için elinden geleni yapıyordu, merdivenlere vardıklarında dışarıdan gelen havanın serinliğini hissetti.

"Gidiyor muyuz?"

"İşte bu bölüm hepimizin parti hakkındaki fikirlerimizi beyan ettiğimiz andı ve sen konuyla ilgilenmiyordun. Evet, gidiyoruz," dedi. "Rafe oyun odasında birkaç arkadaşıyla buluşacak, her zaman yardımımıza koşan Fletcher ile kardeşin Elgin'in muhteşem eserlerini konuşarak orada duracaklar ve biz de sonraki bir saati partide dolanarak geçireceğiz. Tekrar burada buluşmaya çalışırsak birbirimizi kaybedeceğimiz kesin olduğundan Bayan Drummond-Burrell'in partisine ayrı ayrı gideceğiz."

"Ama biz odaları gezmiyoruz. Buradan ayrılıyoruz."

"Diğerini mi yapmayı tercih ederdin?"

"Bunun cevabını biliyorsun," dedi Nicole kendini kaldırıma atıp Lucas'ın arabasının onları beklemekte olduğu köşeyi dönerken.

Lucas onun arabaya binmesine yardım ettikten sonra peşinden arabaya bindi. Kapıyı arkasından kapattığı anda içerisi kararmıştı, perdeler meraklı gözlere karşı sınıksız kapalıydı. Nicole ilk kez birinin onları görmesinden, bulundukları odanın kapısını açmaya çalışmasından korkmadan yalnız kalabildiklerini düşündü.

Aslında bu kadar büyük bir heyecan duymaması gerekirdi.

"Şimdi sana aslında anlatmak istediğim, anlatmaya ihtiyaç duyduğum ve keşke hiç anlatmak zorunda kalmasaydım dediğim şeyleri söyleyebilmek için en az iki saatimiz var," dedikten sonra yanına yerleşti. "Bu iki saatin ne kadarında, akşamüstü Rafe ile görüştüğüm için beni azarlayacağın sana kalmış ama önce..."

Nicole Lucas'ın bunu yapacağını zaten biliyordu ve o daha herhangi bir hareket yapmadan önce ona doğru uzanarak kollarını boynuna dolamış, dudaklarını da aralamıştı.

Sebeplerini sadece ona ihanet eden beyni biliyordu ama birdenbire Lucas'ın dokunuş ve öpücükleri olmadan geçireceği yılları düşündü.

Ondan bir daha ayrılmamak için sadece evlenme teklifini kabul etmesi gerektiğini biliyordu, böylece ne dokunuşlarını ne de öpücüklerini özlemek zorunda kalacaktı çünkü onsuz kalmayacaktı. Ona sımsıkı sarıldı.

Evet demek çok kolaydı.

O annesi gibi değildi. Lucas öyle demişti, kardeşi de aynı şeyi söylemişti, hatta Charlotte da. Onlara inanmak ne kadar kolay olurdu.

Bu adamı sonuna kadar sevdiğine inanmak ve onun da kendisini aynı şekilde sevdiğini kabul etmek.

Ama arzunun ve tutkunun gücüyle tanışmıştı ve ani bir ölüm kadar etkili olabildiğini biliyordu...

Annesi çocuklarının hayatına soktuğu adamların, babalarının yerini almasını istemişti, diğerleri için de Rafe hep, "Denendiler ama hiçbiri işi sonlandıramadı," derdi.

Anneleri her seferinde o adamları sevdiğini ve onlarla birlikte olmak istediğini söylemişti. Onları yatağına ya da mihraba götürene kadar sürmüştü bu sevgisi. "Her zaman gökteki kuşu düşünün, kızlar," demişti her yalnız kalışında üzüntüyle. "Kuşu bir kez avucunuza aldınız mı aslında ne kadar pis ve hiç de hayal ettiğiniz kadar heyecan verici olmadıklarını görürsünüz. Bu erkeklerin laneti ve evliliğin de sonu demek."

Araba karanlık sokaklarda ilerlemeye devam ederken Nicole ona sımsıkı sarılarak öpüşmeye devam etti. Lucas'ın elleri eteğinin altına girmiş, sıcak avucu bacağının üzerindeydi ve Nicole inliyordu.

Pek çok açıdan tam anlamıyla annesinin kızıydı. İstekleri, arzuları, ihtiyaçları vardı, bunları Lucas uyandırmıştı. Lydia uzaktan sevmekle yetinebilirdi, Komutan'ın dönüşünü beklemiş olabiliirdi, ona öğretilenleri sırasıyla yapmak gerektiğini kabullenmiş olabiliirdi. Müteveffa amcası ve kuzenlerinin gülerek söyledikleri gibi Lydia iyi bir kızdı.

Nicole'e ne denebileceği ise açıkça ortadaydı. O annesinin kızıydı.

Kes şunu, kes şunu, diye uyardı kendini, araba durup Lucas'ın ondan ayrılmasına izin vermek zorunda kalınca. Lucas onu son kez öptükten sonra şalını omuzlarına sardı.

"Bu kadarı beni bu gece idare etmek zorunda," dedi Lucas parmağını Nicole'ün yanağında gezdirerek. "Bu gece, sonunda konuşabileceğiz."

"Neredeyiz?" diye sordu Nicole, Lucas arabadan inmesine yardım ederken. "Park Yolu'ndaki evimin arka tarafında bulunan eski ahır bölümünde. Yanında eşlik eden biri olmadan ön kapıdan girmenin doğru olmayacağını düşündüm."

"Entrika çevirmekte oldukça ustasın," dedi Lucas'a, evin mutfağına açılan dar patikadan ilerlerken. "Hizmetkârlara da odalarına kapanmalarını mı emrettin?"

"Gerçekten bilmek istiyorsan bu akşam oldukça büyük bir bölümüne izin verdim. Ama açsan birilerini çağırabilirim."

Nicole şalını çıkarıp iskemlelerden birinin arkasına koyduktan sonra büyük ahşap tezgâha yaklaştı. "Saçmalama. Ne istersin?"

Lucas kapının çerçevesine yaslandı. "Seni yukarı çıkarıp en az bir hafta odadan çıkmamak isterim, gerçeği merak ediyorsan. Ama bunu geçiyorum, bana mutfakta ne yapılacağını bildiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Kancaya asılı kocaman beyaz önlüklerden birini alıp üzerine giyişini ve o muhteşem açık yeşil elbisesini koruma altına alışını büyük bir keyifle izledi. "Hep bir dükün kız kardeşi değildim. An-nemiz amcamızın üç ayda bir gönderdiği parayı son hızla bitirmeye alışık olduğu için, mutfakta ya da evin gereken her yerinde çalışmayı gayet iyi biliriz. Ateş yakabilirim, çarşafaları değiştirebilirim. Bu arada aşçın mutfağı son derece temiz ve düzenli tutuyor, tabağındaki yemekten zehirlenmek gibi bir endişen olmasın hiç. Şimdi," dedi etrafına bakınarak, "kiler nerede?"

Lucas yaslandığı yerden ayrılarak etrafına bakındı ve nereye gittiğini hiç bilemediği üç tane kapının olduğunu gördü. "Bu ev üç nesildir ailemize ait. Sorduğun sorunun cevabı hakkında en ufak bir fikrimin dahi olmadığını söylemem seni hayal kırıklığına uğratar mı?"

"Hayır, sanmam. Fikrinin olmaması çok doğal." Mutfaktan ayrıldı ve birkaç saniye sonra geri döndü. "Bu koridor kâhyanın odasının bulunduğu yere gidiyor sanırım," diyerek diğer yolu denemeye gitti.

Onun hemen geri dönmediğini gören Lucas kileri bulmuş olduğunu düşünerek bundan sonra ne yapacağını görmek için peşinden gitti. Onunla yüz yıl boyunca bir arada yaşasa bile bir sonraki hareketini asla tahmin edemeyeceğini düşündü. Sürekli olarak kendisini şaşırtmaya devam ediyordu.

Nicole onu bir emirle karşıladı. "Kollarını uzat."

Lucas söz dinledi, mutfağa döndüklerinde elleri, içinde bifteğe benzeyen bir şeyin olduğu, Fletcher'ın akşam yemeğinden kalan tabağı tutuyordu, Nicole kolunun altına koca bir ekmek de sıkıştırmıştı.

Nicole bir dolaptan kocaman bir peynir çıkardıktan sonra bu kez de çanak çömlek avına gitti. Son derece tehlikeli görünen kocaman bir bıçak da bularak onu elini kesmemesini tembihleyerek Lucas'a verdi.

"İşin bittiğinde anlatmaya başlayabilirsin," dedi ve o arada iki toprak bardağa süt koydu, peynirle ekmeği kesti, masanın üzerine servis olarak konulabilecek beyaz, kare bir örtü buldu, üzerine de Lucas'ın hizmetçilerin kullandığını düşündüğü beyaz tabakları yerleştirdi.

Lucas Nicole'ün doğaçlama olarak ortaya çıkan bu yemekleri mutfakta yemek niyetinde olduğunu anladı, bir erkek çizgiyi nerede çekeceğini bilmeliydi ve bunu yaptı. Ahşap bir tepsi buldu, içine yiyecekleri koydu, iki koridoru zaten önceden elemişlerdi, üçüncüsüne doğru ilerlerken Nicole'e onu takip etmesini söyledi.

Nicole et ile peynirin kalanını kilere götürdükten sonra Lucas'ın üzerinde büyüleyici durduğunu düşündüğü önlüğünü çıkarmadan onu takip etti. Lucas neden böyle düşündüğünü bilemiyordu ama onu kendine çekip aklını başından alana kadar öpmek istiyordu.

Bunu yapmak yerine onu üst kata çıkararak kendileri için hazırlanmış ve aydınlatılmış olan oturma odasına götürdü. Tepsiyi iki koltuğun arasındaki normalde çay servisi için konulmuş olan sehpanın üzerine bıraktı -çok az süt dökmenin dışında hiçbir şey dökmemiş olduğunu görerek kendisiyle gurur duydu- ve Nicole'e oturmasını işaret etti.

"Hayır, birazdan," diyen Nicole şöminenin önüne giderek orada asılı olan büyük portreyi incelemeye başladı. "Bu sensin, değil mi? Omzunda duran babanın eli oraya gururla mı konmuş yoksa sadece resmin kolayca yapılabilsin diye seni orada mı tutmaya çalışıyor?"

"Hava çok güzeldi ve köpeklerimle suyun önünde resmimin çizilmesinden çok, oralarda koşuşturmayı istiyordum." Lucas yanına gitti. Bu resmin ne zaman yapıldığını hatırladı. "Babam Rusya ve Kopenhag'a yaptığı yolculuktan yeni dönmüştü, bu yolculuk için hükümet tarafından görevlendirilmişti. Bir yıldan uzun bir süre orada kalmıştı ve verilen işi başarıyla tamamladığı için çok mutluydu. Bir ay sonra Londra'ya gidecektik çünkü Kral, Çar I. Pavel'i Danimarka ile Silahsızlanma Anlaşması'nı imzalamaya razı ettiği için babamı huzuruna çağırarak onurlandıracaktı. Hatta bir sonraki hükümet başkanının o olacağına dair söylentiler de vardı."

"Bunlar kulağa son derece etkileyici geliyor ama iyi bir öğrenci olmadığım için tarih konusunda çok bilgili olmadığımı söylemek zorundayım. Lydia muhtemelen bu Silahsızlanma Anlaşması'ndan haberdardır, bense sadece babanla ne kadar gurur duymuş olduğunu söyleyebilirim. Onunla birlikte Londra'ya gittin mi?"

Lucas başını iki yana sallayarak onu koltuğa götürdü. "Hayır. Bu portrenin tamamlanmasından üç hafta sonra kendini çalışma odasına kapatarak düello tabancalarından biriyle intihar etti."

"Lucas!" Nicole elini onun kolunun üzerine koydu. "Çok üzüldüm." Yeniden resme döndü. "Ama hepiniz çok mutlu görünüyorsunuz. Sen... Ya annen?"

"O Basingstoke'ta yaşıyor. Herkesle ilişkisini kesti. Babamın ölümünden sonra toparlanamadı. Birçok açıdan ben de toparlanamadım aslında. Seni etkilemeye çalışmıyorum Nicole ama senin bu resmi ve ailemi görmeni istedim. Bu yaptığım yanlışın özrü olamaz ama sebebini açıklar belki."

Yemek sehpanın üzerinde dokunulmadan kaldı ve Lucas Nicole'e babasının başına gelenleri anlatmaya devam etti. Nicole elleri ellerinin arasında, hiç sesini çıkarmadan ve soru sormadan onu dinlemeye devam etti. Bu durum ona her şeyi anlatmasını daha da kolaylaştırdı.

Sözlerini bitirdiğinde Nicole elini bıraktı ve önlüğünün ucuyla gözlerini sildi. "Ve babanın gerçekten bu suikastı planlamış olduğuna mı inanıldı? Ama Çar öldürüldüğünde baban Rusya'da bile değilmiş. Seninleymiş."

"Bu doğru ama babamın olaya karıştığına dair birtakım bağlantılar bulundu. Muhtemelen Londra'da yargılanacak ve asılacaktı. Ailesini bu skandaldan uzak tutabilmek için intihar etmeyi seçti. Geçen yıla kadar babamın bir hain ve korkak olduğunu düşünüyordum, ondan bize yapmış olduklarından dolayı nefret ediyordum."

"Geçen yıl ne oldu?"

"Sana aldığım mektubu naklederek canını sıkmayacağım. İmzasız bir mektuptu. Mektubu yazan her kimse babamın masum olduğunu ve başka birinin korunabilmesi için adının ortaya atıldığını, dava açılmış olsa muhakkak suçlu bulunacağını yazmıştı. Yani babam bir korkak değildi, bizi korumak adına büyük bir cesaret gösterisinde bulunmuştu. Bir seneyi bu mektubu kimin, neden yazdığını bulmaya çalışarak geçirdim."

Nicole başını onun koluna yasladı. "Ben olsam aklımı kaçırdım," dedi usulca. "Bunu bilmemeye nasıl dayanabiliyorsun?"

Ona söylemesi gereken şeyi söyleyebilmesi için ihtiyaç duyduğu yolu açmıştı. Kısa bir süre çenesini Nicole'ün başına yasladı, cesaretini toplamaya çalıştı, bunu ona söylemesi çok zordu çünkü bu söylenmemiş şey söylendiği anda onu hayatından temelli çıkarabilirdi.

"Hiçbir şey yemedin," dedi Nicole'ü kendinden uzaklaştırıp ayağa kalkarken. Gözlerine bakmamak için ayağa kalkıp yürümek zorunda olduğunu hissediyordu.

"Artık aç değilim," dedi onu izlemeye devam ederek. "Lucas, sadece bilmem gerektiğini düşündüğün kadarını söylemen yeterli, fazlasına gerek yok. Ama başlamadan önce bana biraz önce anlattıklarını anlattığın için teşekkür ederim. Senin için hiç de kolay olduğunu sanmıyorum. Sana yemin ederim, bunları kimseye anlatmayacağım. "

Ağabeyi onun bir çocuk olduğunu mu düşünüyordu? Hayır, Nicole bir çocuk değildi. Yaşı genç olabilirdi ama onda farklı bir anlayış vardı, yaşadığı aile acıları onu yıllardan çok daha fazla büyütmüştü.

"Bunun için çok teşekkür ederim ama bundan sonra söyleyeceklerim, hakkımdaki fikirlerini değiştirebilir ve bundan korkuyorum. Geçen hafta babamın kimin adını korumak üzere suçlandırıldığını öğrenebilmem için bana sunulan bir anlaşmayı kabul ettim. Hiç düşünmeden ya da vicdanımı dinlemeden bu işi yapmaya karar verdim. Bunu anlamamı istiyorum. Yaptığımla gurur duymuyorum, hatta işe seni de bulaştırdığım için daha da suçluyum."

Nicole'ün ona bakan gözleri iyice açılmıştı. "Anlayamıyorum."

Bardaklardan birini alıp kafasına dikti, yıllardan beri süt içmemiş olduğunu hatırlayarak yüzünü ekşitti. Tadından nefret ederdi. Bardağı bırakarak kendine şarap koymak üzere içkilerin yanına gitti.

"Yine detaylarla canını sıkmayacağım. Geçen hafta her nedense birdenbire içimden gelenleri söyleyiverdiğim bir konuşma yaptım. Savaş sonrası vatandaşlarımızın sıkıntıda olduklarını, bu lanet olası havanın da her şeyi kötü etkilediğini ve hasat alınmadığı için yiyeceklerinin azaldığını, hükümetin onlara yardım elini uzatmaması halinde Londra'da hatta bütün İngiltere'de ayaklanmalar ve isyanlar çıkabileceğini söyledim."

Nicole başıyla onayladı. "O gördüğümüz zavallı askerlerin başına geldiği gibi."

"Evet, aynen öyle. Lord Frayne söylediklerimi duymuş ve amacına çok uygun olduğumu düşünmüş. Onun planlarını gerçekleştirmesine yardımcı olursam bana babamı suçlayan adamın adını vereceğini söyledi. Ben işi yapacaktım ve başarılı olduğum takdirde o da bana adamın adını söyleyecekti."

Nicole hiçbir şey söylemedi, alt dudağını ısırды, yanakları soldu. Lucas hikâyeyi bir an önce bitirmek istiyordu.

Onunla halkı kıskırtması konusunda anlaştıklarını, grup toplantılarına sızarak kız kardeşinin bulunduğu ilan yüzünden Nicole'ün de haberdar olduğu Adalet Arayan Vatandaşlar adına konuşmalar yapmasına karar verdiklerini anlattı. Onları isyana sürükleyecekti, böylelikle Frayne aslında vatandaşları ezmek adına çıkmasını istediği yasaların çıkabilmesini sağlayacaktı.

Daha da kötüsü vardı. Çok geç de olsa Frayne'in bu konuda kendisini iki şekilde kullanmakta olduğunu fark etmişti, düşmanını onun yardımıyla alaşağı edecekti. Lucas'a babasını suçlayan adamın adını verdiği anda hükümete kendisinden daha güçlü olabilecek bir adamdan da kurtulmuş olacaktı, bu arada kendisi daha da yükselecekti. Adam kendisinin Cromwell olduğunu düşünüyordu ama onun yüce niyetlerinden tekine bile sahip değildi.

"Frayne sana adamın adını verdiğinde ne yapacaktın, Lucas? Kulağa adamı onun adına öldürecekmişsin gibi geliyor."

"Evet, elbette bir düello olacaktı. Bu en aşikâr çözümdü. Frayne'in iyi bir konuşmacı olduğum konusundaki takdirini kabul ettiğim söylenemez ama oldukça keskin bir nişancı olduğumu biliyorum. Adamı öldürdükten sonra şehir dışına kaçmam gerekecekti ama babamın intikamını almış olmanın karşılığında bu ödenecek çok küçük bir bedeldi. Buna kesinlikle hazırdım."

Seni tanımadan önce, diye eklemek istedi. Hayır, bu yükü onun omuzlarına yükleyemezdi. Bu kararların hepsini kendi kendine vermişti.

Nicole onu onayladı. "Anlıyorum, Lucas. Ben de olsam aynı şeyi yapardım. Babanı öldüren adam elbette ölümü hak ediyor. Başka şansın yoktu zaten."

"Nicole, her gün yeni bir yanını daha keşfediyorum ama hiç korkak biri olmadığını kesinlikle biliyorum."

"Sanırım değilim. Aslında bir erkek olarak doğmam gerekirmiş ama bunun konumuzla bir alakası yok. Devam et."

Lucas yeniden yanına oturarak ellerini tuttu. "O akşam Frayne'in istediklerini yapmak niyetiyle Kırık Teker'e gittim, adamları izleyip tecrübe kazanıp diğer toplantılarda konuşmacı olacaktım. Yapmış olduğum o konuşmanın etkisini unutturmak için, aklım ve arzularım bambaşka bir yerdeymiş gibi göstermek için de seni kullandım. Frayne kirli işlerini yaparken gözlerden uzak durmamı tercih ediyordu. Ben de... ben de bu işe seni kattım."

"Hatırlayacağın üzere ben de pek isteksiz değildim," diyerek elini sıktı. "Bana daha fazlasını anlatmana gerek yok çünkü anladığımdan eminim. Frayne'in senden istediği şeyi yapamadın değil mi?"

"Hayır, hayır yapamadım. Ne ailem ne de intikam isteğim buna yetti. Ne acı ki Kırık Teker'e gidip oturana kadar bunu fark edememiştim. Ve bu nedenle," şöminenin üzerinde duran saate baktı, "Lord Frayne'in tehlikeli arzularıyla yüz yüze gelmek zorunda kaldık. Gel, geri kalanı arabada anlatırım."

Nicole ayağa kalktı ama eğilerek beyaz bir peçetenin içine biraz et ve peynir koyduktan sonra üstünü kapatarak ona verdi. "Al, bunu yanımıza alacağız çünkü iştahım geri dönmeye başladı. Beni gerçekten senden nefret etmeme sebep olacak bir şey söyleyeceğin konusunda çok korkutmuştun."

"Hâlâ edebilirsin çünkü henüz hepsini anlatmadım. Ah, sana gerçekten çok yakıştı ama önlüğü çıkarman gerekiyor sanırım."

Nicole kendine bakarak sırıttı. "Ya da yepyeni bir moda başlatabilirim. Ama olmaz. Charlotte, Bayan Drummond-Burrell'e tanıştırılırken çok güzel tavırlar sergileyeceğim konusunda benden söz aldı."

Mutfağa indiler ve oradan arabanın onları beklediği eski ahırlara giden koridora çıktılar.

Nicole koltuğa oturup Lucas da yanına yerleştikten sonra keyifle kıkırdadı. "Seyisinle arabacının, yukarıda hiç de hoş şeyler yapmadığımızı düşündüklerinin farkındasın, değil mi?"

"Ve bu seni eğlendiriyor mu?"

"Bazı sebeplerden evet. Hizmetçilerin dedikodu yaptıklarını biliyorum ve onların arkamızda bıraktığımız tepsiyle ilgili nasıl hikâyeler yazacaklarını bulmaya çalışıyorum. Muhtemelen efendilerinin ilişkisini düşünüp sana daha farklı bir gözle bakmaya başlayacaklardır. "

"Ah, bu da seni çok eğlendiriyor," dedi Lucas niye güldüğünü anlayarak. "Nicole," diyerek oturduğu yerde ona bakarak konuşmaya devam etti, karanlıkta sadece yanaklarını görebiliyordu, "sana beni yapmak üzere olduğum şeyden dolayı suçlamadığın için çok teşekkür ederim ama hâlâ bu yanlışımın ne gibi sonuçlar doğurduğunu tam olarak bilmiyorsun."

"Elbette biliyorum. Lord Frayne sana çok kızgın. Muhtemelen onu engellemenden korkuyor çünkü büyük bir dikkatsizlik yaparak sana planlarını söyledi ki bu onun son derece kibirli ve aptal olduğunu gösteriyor. Pekâlâ, bunu nasıl yapacağız? Yani onu nasıl engelleyeceğiz demek istiyorum."

"Biz mi Nicole?"

"Evet, elbette. Yoksa bana bunları neden söyleyesin? En başta yardımımı reddetmiştin ama bu kez kabul edeceksin, değil mi?"

"Sana bunları neden anlattığımı sormayacak mısın?"

Penceredeki perdelerden birini açtı, içerisi çok aydınlanmadı ama artık onun yüzünü görebiliyordu, Lucas kendisinin de onun ifadesini görmesini istediğinden emindi.

"Anlat."

"Önce bana amcan ve kuzenlerinin ölümü hakkında ne bildiğini anlatmanı istiyorum."

Nicole'ün gözleri iyice irileşti. "Bunu neden öğrenmek istiyorsun?"

Tanrım, bu hiç de kolay olmayacaktı. Ona kendi aptallığını anlattığında vermesinden endişelendiği tepkiyi vermemiştir. Tanrıya şükür ki bunu Londra'ya aramaya geldiği macera olarak algılamıştı. Ama şu an kendi ailesi söz konusuydu ve tepkisi çok farklı olacaktı.

"Çünkü seni işin içine kattım, çünkü Frayne aptal değil ve seni fazlasıyla umursadığının farkında."

"Seni bana büyülenmişçesine bakarken gördü sadece," dedi gözlerini devirerek. "Bu kadar ikna edici görüldüğünün farkında değildim. Devam et."

"Nicole, bu son derece ciddi bir durum. Bana zaten yapabileceği her şeyi yaptı. Bu nedenle şu anda beni aileni mahvetmekle tehdit ediyor. Ona karşı gelirsem ya da niyetini birilerine bildirirsem ki bunun kim olduğunu bilemiyorum... Bu işte tek başına değil. Yani onu yandaşlarından birine de şikâyet edecek olabilirim."

Nicole bir süre ona bakarak sessizce durdu. "Bu akşam Rafe ile buluştun. Ondan evlenmek için izin istemedin, bu tehditlerden haberdar ettin."

"Evet. Amcan, Nicole. Bana bildiklerini anlat."

"Rafe sana anlatmadı mı?"

"Dük ve oğullarının bir fırtınada boğulduklarını söyledi."

Bakışlarını kaçırmak için gözlerini indirdi. "Evet... öyle oldu."

Lucas iliklerinin donduğunu hissetti. "Çok garip. Sen genellikle çok iyi yalan söylersin."

Çenesini havaya dikerek ona baktı. "Rafe hiçbir şeyle suçlanamaz çünkü hiçbir suçu yok. Lord Frayne bunu ima etmeye çalışıyor, değil mi? Rafe'in amcamın ölümüyle bir ilgisi olduğunu."

"İmalar bazen en güçlü silaha dönüşebilirler. Fısıltılar, belli yerlerde yapılan yorumlar. Babamın ölümünden başka hiçbir şey öğrenmemiş olsam bile bunu öğrendim. Senden ne olduğunu anlatmanı istemeyeceğim. Sorular sorulacağını ve Rafe'in huzursuz edileceğini biliyor olmam benim için yeterli. Ayrıca fazlası da var."

"Bu kadarı yetmez mi?" diye sordu Nicole, gözleri parlamaya başlamıştı. "Bunun olmasına nasıl izin verdin? Ailem..."

Araba diğer arabaların arkasına eklenerek yavaş yavaş son noktaya doğru ilerlemeye başlamıştı. Lucas fazla vakitlerinin kalmadığının farkındaydı.

"Covent Garden'daki geceyi hatırlıyor musun? Anneni ve Lord Frayne'i bir arada görmüştün. Lord Frayne metresinden annenle bir... bir romantizm yaşamak için ayrılmamıştı. Onun itibarını biliyordu ve bunu lehine kullanabileceğini düşündü. Frayne aptal değildir. Bana güvenmedi ve fikrimi değiştirirsem diye hazırlandı."

Yeniden konuşmaya başladığında Nicole'ün sesi çok gergin ve kısıktı. "Bana hepsini anlat. Annem ne yaptı? Bize ne şekilde ihanet etti?"

"Frayne bana, annene zarar verebilecek birtakım mektupları elinde tuttuğunu söyledi." Bir anda durdu, o mektuplarda, bir kadının ağzından yazılmış aşk cümlelerinin dışında bazı şeyler olabileceği şu anda kafasına dank etmişti. "Nicole? Bize ihanet etti dedin. Annem amcanla kuzenlerine ne olduğunu âşığına mektubunda yazacak kadar pervasız mıdır? Yani o bilgi her neyse."

İşte sesi şimdi buz gibiydi. "Annem her tür aptallığı yapabilecek kapasitededir. Hem de her tür. Rafe bunu yapmış olduğunu mu düşünüyor?"

"Hayır," dedi Lucas, dikkati dağılmıştı. "Biz onların sadece aşk mektupları olduğunu düşünmüştük. Şu ana kadar. Bu kötü, çok daha kötü."

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Amcam ve oğullarına olanın bizimle hiçbir ilgisi yok, hem de hiç ama dışarıdan bakıldığında..." Nicole Lucas'ın elini yakalayarak sıktı. "Sana tekrar soruyorum, ne yapacağız?"

"Lanet olsun Nicole, haklısın. Benim tüm karşı çıkışlarıma rağmen Rafe ile senin bize yardım edebileceğin konusunda anlaşmak zorunda kaldık. Yardımına ihtiyacımız var, hem de her zamankinden çok daha fazla."

"Nasıl? Anlat bana."

"İlk adım olarak anneni kaçıracağız."

Kucağında duran sarılı yiyecekler yere düşüverdi. "Ne?"

Araba biraz daha ilerledi ve Lucas, Drummond-Burrell Köşkü'nün önüne gelmiş olduklarını gördü. "Çok zamanımız yok, dikkatle dinle. Yarın Lydia annenin bazı eşyalarını toparlayacak. Hizmetçisinin ve bavulunun evin arkasında bekleyecek olan benim arabama bindirilmesi gerekiyor."

"Bu işe Lydia'yı da mı karıştırıyorsun?"

"Evet, çünkü yengenden o durumdayken yardım isteyemiyoruz. Rafe, Lydia'nın bu işi yapabileceğini söyledi, sen ise daha cesur ve daha şeytan olduğun için -bunlar kesinlikle Rafe'in sözleri, benim değil- annenle ilgileneceksin. Onu bir şekilde evinden çıkarıp bir yerlere götüreceksin, sonrasına ben bakacağım. Londra'da bir gün daha kalmaması gerekiyor."

"Nereye gidecek peki? Rafe onu Ashurst'e götürüp yatağa bağlayamayacağını biliyor, değil mi? Geri dönmenin yolunu mutlaka bulacaktır. Sonra da herkese yaptıklarınızı anlatır."

"Rafe daha iyi bir çözüm buldu. Onu İtalya'ya gönderecek. Arabalar harekete hazır olduğumuz anda Dover'a doğru yola çıkacak. Ağabeyin, Frayne'e göz kulak olabilmek için burada kalacak, biz de annenin yarın akşam planlandığı şekilde gemiye binmiş olduğundan emin olacağız. Bu Frayne'e karşı yolumuzu açacak. Haydi gel. İnmemiz gerekiyor. Ağabeyinle kardeşin çoktan gelmiştir."

"Lydia şu anda bunları biliyor mu?" diye sordu arabanın kapısı açıldığında.

"Rafe ona şu ana kadar söylemiş olmalı, evet. Nicole... çok üzgünüm. Gözü kapalı bir şekilde babamın intikamını almaya çalışmasaydım bunların hiçbirisi olmayacaktı."

"Evet," dedi ona uzattığı eli reddedip hizmetçinin elini tutarak. "Anlıyorum. Neyi niye yaptığını da biliyorum Lucas, gerçekten. Ben de muhtemelen aynı şeyi yapardım. Ama sana bütün kalbimle söylüyorum ki ailemin başına herhangi bir şey gelirse seni asla affetmem."

Nicole, Bond Sokağı'ndaki müstesna dükkânlardan birinin boy aynasında kendini hayranlıkla seyrederek omzuna değişik şekillerde atıp durduğu pembe kaşmir şalı inceleyen annesini izliyordu. Pozlar verip duruyordu.

Helen Daughtry gerçekten güzel bir yaratıktı. Nicole küçük bir çocukken Willowbrook'taki kocaman yatakta bağdaş kurup oturarak san saçlarını tarayan, önündeki pudra ve allık kâseleriyle oynayan, aynada sahte tebessümlerini çalışan bu kadını seyrettiğini hatırlıyordu.

Lydia tip olarak annelerine çok benziyordu; kırılacak kadar zayıf bir beden, yaz semalarının maviliğindeki gözler... Babasını sadece şöminenin üzerinde duran portresinden tanıyan Nicole neden bu kömür karası saçlarla ve tombulluğa eğimli olmakla cezalandırılmış olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Anneleri bazen ikizlerin mücevher kutusuyla oynamalarına izin verirdi, üzerlerine şallarını sararak onlara nasıl yürümeleri ve durmaları gerektiğini öğretirdi... yelpaze ve utangaç bakışlar eşliğinde flört etmeyi de. Döner merdivenden kıkırdayarak aşağı inerken koridora ve balo salonuna dizilmiş olan hizmetçilere misafir muamelesi yaparak eğlenirlerdi, oturma odasında ise her zaman şekerli çayları ve küçük kekleri hazır olurdu.

Nicole annesine tapardı.

Sonra anneleri tek kelime dahi etmeden ortalıktan yok olurdu ve geri döndüğünde yanında onları yok sayan ya da anneleri bakmazken onları çimdikleyen türden bir adam olurdu. Nicole onlardan bir tanesini ısırınca Lydia ile birlikte amcalarının yanına gönderilmişlerdi. Sonra bu gidişler sıklaşmıştı, hizmetçiler ikizlerin bavullarını hep bir kenarda hazır tutuyordu.

Rafe savaşa giderek kaçmıştı ama Nicole ile Lydia bir anı bir anına uymayan annelerinin kaptisleriyle baş başa kalmıştı. Lydia kitaplarına gömülmüş ve kendine ait bu dünyayı gittiği her yere yanında götürmüştü. Kimseye sorun çıkarmamıştı, herkes onu iyi kız diyerek sevdikten sonra görmezden gelmeye başlamıştı.

Nicole'e bunu yapamazlardı. Nicole'ü kimse görmezden gelemezdi! Ağaçlara tırmanırdı, ölümüne bir hızla at sürerdi, alay ederdi, flörtleşirdi, şakalar yapardı. Her kurala karşı gelir, aklına eseni yapardı. Geri adım atmazdı asla. Ve kimsenin kendisini incitmesine ya da unutmamasına izin vermezdi.

"Bu ton sana çok yakışıyor," dedi Nicole annesine, oysa bu çiğ renk daha çok bir ineğin süt verirken aşağı sarkmış olan memesinin rengindeydi. "Kesinlikle bunu alman gerektiğini düşünüyorum."

"Çok şeker," dedi Helen Daughtry ve ardından omuz silkti. "Ne iyi ki oğlum çok zengin. Rafael'in canım ne istiyorsa alabileceğimi söylediğinden emin misin?"

"Evet, anneciğim. Seni son birkaç aydır ihmal etmiş olmasını bu şekilde telafi etmek istiyor. Biliyorsun Ashurst Malikânesi ve Charlotte'in hamileliği onu çok meşgul ediyor. Lydia ile benim sosyeteye katılıyor olmamız da var elbette. Ama Charlotte ona anneciğin ilk sırada gelmeli diyor hep."

"Şeker şey," dedi Helen, şalı tezgâhtara verip üzeri mücevherlerle süslü gece çantalarının bulunduğu küçük masayı incelemeye başladı. "Ona bu kızı evlenmek üzere seçtiği için ne kadar mutlu olduğumu binlerce kez söyledim."

Nicole kendine hâkim olamadı. "Öyle mi? Ben yanınızdayken söylediğini hiç sanmıyorum. Hatta böylesine unvansız ve gereksiz bir yaratıkla evlenerek kendisini harcamış olduğunu, aslında ona yakışan bir kadınla çok daha yükseklerle ulaşabilecek olduğunu ima ettiğini ve bu işi hiç anlayamadığını söylediğini çok duydum."

Annesi Nicole'ü öldürecekmiş gibi baktı. "Yanıyorsun. Ben hiç öyle bir şey söylemedim. Seni küçük muzır canavar."

Ne de olsa annemin kızıyım diye düşündü Nicole ama bu fikri hemen kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. "Affet beni, anneciğim. Biliyor musun bence gümüşü almalısın, gümüş pembeyle çok güzel bir uyum sağlıyor."

"Öyle mi düşünüyorsun? Ben hep altın kullanırım."

"Evet," dedi Nicole özellikle kibar olmaya çalışıyormuş gibi sahte bir gülümseme takınmıştı. "Biliyorum."

Gümüş gece çantası da havada uçtu ve tezgâhtar tarafından yakalandı, adam onu da tezgâhın üzerindeki yığının üzerine eklemekten önce mutlulukla eğildi. Rafe bu kandırmacasının bedelini biraz ağır ödeyecekti ama Bond Sokağı'nda geçirilen saatler Lydia'nın annesinin eşyalarını toparlayıp hizmetçisiyle birlikte yola çıkarması için gerekliydi.

"Hey... sen, tezgâhtar! İçecek bir şeyler istiyoruz. Biraz şurada oturacağız, bu arada bize yeni mallarını da gösterebilirsin. Özellikle Fransız ipekleriyle ilgileniyorum."

"Yoruldun mu?" diye sordu Nicole, annesi eteğinin ucunu tutarak asil bir tavırla Nicole'ün oturmakta olduğu koltuğun eşi olan küçük koltuğa otururken. Koltukların arasında, üzerinde çok güzel enfiye kutularının teşhir edildiği küçük bir sehpa duruyordu.

"İşin doğrusu ayakkabılarım vurdu," dedi Helen küçük kutulardan bir tanesini eline alarak. "Artık kimse enfiye kullanmıyor. Kötü bir alışkanlık. Ama kutular çok güzel, değil mi?"

Nicole'ün onu izleyen gözleri şaşkınlıkla açıldı, annesi kutuyu korsajının içine sokuvermişti. "Anne!"

"Ah, kapat o ağzını Nicole, yoksa sinek kaçacak. Tezgâhtar bize içecek getirmek üzere gitti. Ayrıca bunu herkes yapıyor. Şimdi bana Marki'den bahset. Onu hâlâ bir kol boyu mesafede tutuyorsun, değil mi? Onu sana bakarken gördüm, hâlâ çok aç görünüyor, tatmin olmuş gibi bir hali yok."

"Marki'den konuşmasak daha iyi olacak."

"Tamam, tamam, kuralcı ve düzenlere bağlı biriymişsin gibi davranmaya çalışıyorsun, anlıyorum. Bu bir noktaya kadar gayet uygun ama sen kardeşin gibi değilsin. Sen daha çok bana benziyorsun, görüntün değil ama huyların ve karakterin benziyor ve için için yanıyorsun."

"Beni dinle sevgili kızım çünkü neye ihtiyacın olduğunu ben biliyorum, seni geceleri uyutmayan şeyin ne olduğunu da. Seni tahrik edecek kadar ateşliyse tavsiyem ona izin vermen. Bu karara adamın nasıl tanındığını bildiğim için vardım, seninle birlikte olursa evlenmesi gerektiğini de net olarak biliyor."

"Ben bu konuyu konuşmak istemediğimi..."

Kadın kızının itirazını duymamış gibi konuşmasına devam etti, "Ayrıca bekâret bir erdem değildir hayatım, sadece hazza ulaşmanı engelleyen geçici bir engeldir... tabii adam işinin ehliyse. Tamam, kızkık zarı bir pazarlık olarak iş görebilir ama erkeklere zaten olmayan bir şeyi varmış gibi yutturmanın da bazı yolları vardır. Ona veda ettiğin için hiç pişmanlık duymayacaksın. Tanrı biliyor ya ben hiç duymadım."

Nicole ayağa kalktı, dükkândan çığlık atarak kaçmayacağından emin olamıyordu. Annesi gerçekten de çok kabaydı. Ama bundan da kötüsü vardı, Nicole kadının bu ahlaksız kelimelerine karşı fiziksel bir tepki verdiğinin farkındaydı. Hain bedeni beynine, ahlak anlayışına ve sağduyusuna bir kez daha hükmetmeye başlamıştı.

"Bana bu tür şeylerden bahsetmemelisin," dedi ve tezgâhtar porselen demlik ve iki fincanı getirip sehpayı koyup yanlarından ayrıldıktan sonra tekrar yerine oturdu.

"Saçma. Sana doğruları ve olması gerekenleri anneciğin söylemezse kim söyleyecek?" Helen sehpanın üzerinden ona doğru eğildi. "On sekiz yaşını geçtin Nicole, bence yeterince merak ettin. Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum, hayatım." Ayağa kalkarak tezgâhtarını çağırdı. "Burada işimiz bitti. Aldıklarımı ve faturasını Grosvenor Meydanında oturan oğluma gönderirsiniz."

Nicole satın aldıkları yığına ve dokunulmamış olan çaylara baktı. "Hayır! Satın aldıklarımızı yanımıza almalıyız."

"Ne acelemiz var? Zaten yarın elimde olurlar."

"Ama susamamış mıydın? Çay istemiştin."

"İçecek bir şey istemiştin ve bu aptal bana çay getirdi," diyerek Helen, Nicole'un yanışını düzeltti. "Bu açık sözlü sohbet içimde şarap içme isteği uyandırdı. Diğer aldıklarımız Rafe'in arabasına kondu. Buradaki son birkaç şeyi almadan da idare edebiliriz."

Nicole yığına tekrar baktı ve annesinin İtalya'da o iğrenç pembe şalı olmadan da idare edebileceğine karar verdi. "Pekâlâ. Sanırım yola çıkabiliriz. Sen o enfiye kutusunu yerine koyar koymaz."

Helen gözlerini devirdi. "Tam da senin için umutlanmaya başlamıştım," dedi içini çekerek, söyleneni yaptı ve kapıya yöneldi.

Kaldırırma çıktıkları anda köşedeki dükkânın önünde vitrine bakarmış gibi duran Lucas'ı gören Nicole'ün içi huzurla doldu. Bu, Lydia'nın görevini tamamladığı ve yüklenmiş olan arabanın Dover'a doğru yola çıktığı anlamına geliyordu.

Şimdi annesini yola çıkarma vaktiydi.

Annesinin peşinden arabaya bindi ve karşısına oturdu, bir an Manş Denizi'ne kadar ters giderse midesinin bulanabileceğinden endişelendi.

"Hayatım, çok güzel bir sabah ve ikimiz yalnızız."

Nicole annesinin birazdan başına gelecekleri bildiği için küçük bir vicdan azabı duydu. Bunu kadına nasıl anlatacaktı? Neden en başta düşünmemiştii? "Evet, çok güzel bir sabah."

Helen buruşmaması için eteklerini güzelce yerleştirdi. "Elbette Lydia'yla birlikte olmayı tercih ederdim -onunla başa çıkmak çok daha kolay olmuştur-, insanların bizi kıyaslıyor olmasını da umursamıyorum. Senin babanın renklerini almış olman çok daha iyi. Aydınlık ve karanlığın tezadı hem erkeklerin ilgisini çekiyor hem de bir kıyaslama yapmalarına izin vermiyor."

Nicole kafasının attığını hissediyordu.

"Grosvenor Meydanına gitmiyoruz," diye yumurtlayıverdi, bu inanılmaz kadına karşı bir anlık da olsa merhametli düşünceler nasıl besleyebilmişti? "Eşyalarla yüklü bir araba çoktan yola çıktı, hizmetçin de arabada. Seni Dover'a götürüyoruz, oradan bir gemiye bineceksin ve İtalya'ya gideceksin, bu yolculuğun en az bir yıl sürecek, aklını başına toplamazsan daha da uzun sürebilir. Rafe bankacılarıyla konuşarak gerekenleri ayarladı. Bir ev ve ödeneğin, yani ihtiyacın olacak her şey düşünüldü."

Annesinin ağzı birkaç kez açılıp kapandı, gözleri o kadar irileşmişti ki kıyıya vurmuş bir balığa benziyordu. "Sen biraz önce bana ne dedin?"

"Beni duydun. Bazı mektuplar yazıyorsun, onları da artık yazmayacaksın aksi takdirde Rafe ödeneğini kesecek ve İtalya'da ne yapıyor olduğun hiçbirimiz tarafından umursanmayacak."

"Bu ne cüret! Hemen arabayı durdur, beni duyuyor musun?" Helen sürücüyü haber verecek olan ipi çekmek üzere öne uzandı.

Nicole hemen hareketlenerek kadını göğsünden itti. Helen kadife yastıkların üzerine yuvarlandı. "Otur! Sana yemin ederim ki uslu uslu oturmazsan kapının içinde duran silahlardan birini alıp alının ortasına dayarım, o zaman ciddi olduğumu anlarsın. Hatta arabanın fazla sallanmaması ve benim dengemi yitirmemem için dua etmeye başlarsın."

Kızının başarılarını ve başarısızlıklarını bir süre kafasında tartan Helen Daughtry konuşmaya başladı. "Mektuplar dedin. Bu konu Lord Frayne'le ilgili olmalı, yanılıyor muyum?"

"Ona mektup yazdın mı?"

Helen ince omuzlarını silkti. "Haberleşiyorduk. Kahvaltı tepsimde hep bir gül eşliğinde küçük bir not oluyordu," dedi gülümseyerek. "Oldukça yaramaz bir çocuk. Bana yolladığı mektupları yakmamı da istiyordu. Ne kadar romantik, değil mi?"

"Hepsi bu mu? Sadece aşk mektupları mı?"

"Biraz ondan biraz bundan konuştuk. Müteveffa amcanızın yakın dostuydu. Sanırım sevgili yeğenlerimin ne kadar kötü bir şekilde öldürülmüş oldukları hakkında..."

"Onlar boğuldu" diye araya girdi Nicole.

Helen güldü. "Evet, öyle diyorsanız öyledir. Boğuldular. Biri bana bunun böyle olduğunu söylemeliydi."

"Söyledik. Hem de kaç kez."

"Öyle mi? Hiç hatırlamıyorum." Çantasını karıştırarak içinden küçük, üzeri gümüş işli cam bir cep şişesi çıkarıp kapağını açtı. Şişeyi Nicole'e şerefe der gibi kaldırdı.

"Hazin çöküş. Çırlıçıplak gerçek. Annenin sonu. Cin, alt sınıfın çöküşünü sağlayan şeydir. Fakat çok ucuz ve bolca bulunabiliyor. Başka türlü günü nasıl geçirebilirsin sorarım! Umarım Giselle yanına birkaç düzine içki almayı akıl etmiştir."

Nicole şişeyi ağzına dikip içen annesini seyretti, kadının boğazı hızla oynuyor, oldukça iri yudumlar içiyordu.

"Evet, böylesi çok daha iyi," dedi Helen şişeyi kapatarak. "İtalya dedin değil mi? Orada yabancı bir dil konuşmuyorlar mı?"

Yemek için verilen iki kısa mola, üç kez at değişiminden sonra -ve bu arada hanların meyhanesinde küçük şişenin yeniden doldurulması- hava kararırken Rafe'in arabası Dover limanına varmış ve Basingstoke Markisi'nin armasının bulunduğu arabanın yanına çekilmişti.

"Ah, demek işin içinde iş varmış," dedi Daughtry, yere sallanarak inerken. "Peki, bakalım Marki neredeymiş? Önünden geçtiğimiz hanlardan birinde Balayı Süiti ayarlamakla mı meşgulmüş? Senin için çok iyi hayatım."

Günün büyük bir kısmını Lucas'ın nerede olduğunu düşünerek geçirmiş olan Nicole annesini duymamış gibi davrandı.

Denizden gelen tertemiz havanın ve suyun kokusunu içine çekti ve burnundaki hasta edici cin kokusundan arındı, liman boyunca akşam gelgitini beklemek üzere sıraya dizilmiş olan gemileri seyretti.

Her tarafta bir karmaşa ve gürültü vardı ama arabanın arkasından çıkan Lucas kulağına fısıldadığı anda insanların ve kuşların kafa karıştırıcı gürültüsü bir anda silindi. "Onu öldürme-mişsin. Sabır ve hoşgöründen ötürü seni kutluyorum, sevgilim."

"Lucas!" Karşı konulması çok güç olan kollarına atılarak annesini ilk gemiye atıp ipini de hemen kesmesi için yalvarma dürtüsüne karşı koydu. "Neredeydin?"

"Gökgürültüsü'yle birlikte bir fısıltı uzaklığındaydık hep. Juliet de yanımızdaydı, yiyecek ve atlar için gereken düzenlemeleri yapıyordum. Annenin bavulları ve hizmetçisi gemiye bindirildi. Dikkat!"

Ondan uzaklaşarak Nicole'ün ayakta sallanmakta olan annesini olduğu yerde durabilmesi için omuzlarından yakaladı. "Dikkat edin, Leydi Daughtry. Yolculuk sizi yormuş anlaşılan."

"Kafası yerinde değil," dedi Nicole içini çekerek. "Bu karın ağrısıyla geçirdiğim daha hoş günler de olmuştu."

Leydi Daughtry uykulu bir tavırla Lucas'a baktıktan sonra parmağını yüzüne doğru salladı. "Bir aptal bile neler olduğunu anlayabilir, Lordum. İkiniz de eğlenmenize bakın. Bunu sonuna kadar takdir ediyorum. Ama benden ne kadar öğrenirse öğrensin yine de onun annesiyim." Alt dudağı titremeye başladı ve yanağından bir damla yaş süzüldü. "Niyetim iyiydi."

"Anne, yapma lütfen."

"Görüyor musunuz? Hep çocuklarım için elimden gelenin en iyisini yaptım. Gerçekten. Hep... hep bunu istedim." Başını iki yana salladı. "Hayır, bu bir yalan. Hep kendim için en iyiyi istedim. Ve sahip oldum. Ama onunla evleneceksin, beni duydun mu?"

"Benim niyetim de bu zaten, evet hanımefendi," dedi Lucas, Nicole ikisine birden arkasını dönerken. "Artık gemiye binmeniz gerekiyor."

"Nicole, hayatım? Annene veda etmeyecek misin?" diye sordu Helen acıklı bir sesle, dili çok kötü dolanıyordu.

Nicole kollarını bedenine sararak arkası dönük durmaya devam etti, alt dudağını ısırıp duruyordu, rüzgâr arkadan esiyor, eteğini bacaklarına yapıştırıyordu.

"Olsun, önemli değil," dedi Leydi Daughtry, sesinde gerçek bir kalp kırıklığı vardı. "Lordum, kolunuza girebilir miyim?"

"Benim için bir zevktir," dedi Lucas, "Nicole, buradan hiçbir yere ayrılma, hemen döneceğim."

Nicole başını sallayarak duyduğunu belirtti, tepkisinde sonuna kadar haklı olduğunu düşünüyordu. Annesi kaba ve ahlaksız bir yaratıktı. Çocuklarını hiç utanmadan göz ardı etmiş, varlıklarını kabul ettiği her anda da onları utandırmıştı. Şimdi yaşlanmaya başlamıştı ve çok daha umutsuzdu. Gittikçe daha acınacak hale geliyordu, yakında o çok eğlendiği sosyeteden de atılacaktı. Bu kadında sevdiği hiç ama hiçbir şey yoktu.

Ve koşmaya başladı, limandan kaşmıyordu, gemilere doğru koşuyordu. Koşuyor ve annesine sesleniyordu, kadın tam iskelenin üzerindeyken onları yakalamayı başardı.

Kollarım Helen Daughtry'e sardı ve ona sımsıkı sarıldı. "İyi yolculuklar, dikkatli ol, anneciğim," dedi onu yanağından öperek.

"Tatlı kızım," dedi Helen dudaklarını yanağına bastırarak. "İyi olacağım, hem de çok iyi. Hep oldum. Sana yazarım."

"Anne!" diye uyardı onu Nicole, biraz da şakayla.

Leydi Daughtry o çalışılmış kakhahalarından birini attı. "Beni bugüne kadar tamamıyla anlayan bir tek sen varsın. Akıllı olacağım, söz veriyorum. Zaten kimseyi incitmek istemedim."

"Evet, bunu hiçbir zaman istemedin, öyle değil mi?" dedi Nicole gözlerindeki yaşlarla savaşarak. "Seni seviyorum, anne."

"Evet, evet," dedi Leydi Daughtry gözlerindeki yaşları silerek. "Artık git bakalım. Güvertede oldukça yakışıklı bir adam var. Beni ilk görüşünün kıpkırmızı gözlerimle olmasını hiç istemem..." Anneciğin büyük bir maceraya atılıyor!"

Lucas arabaya dönerlerken hiç konuşmadı. Arabaya bindiler ve yola çıktılar, sürücü nereye gideceklerini biliyordu.

Nicole başı eğik bir şekilde bir köşede oturuyor arada bir burnunu çekiyordu.

Ona baktıkça yüreği sızlıyordu. Dilini tutamayan, arsız ve frapan Helen Daughtry'nin kızı olarak büyümek onun için hiç kolay olmamış olmalıydı. Ama aile aileydi işte, çocuklar ebeveynlerini severlerdi, ebeveynleri onları hayal kırıklığına uğratsa bile bu böyleydi. Lucas babasının ülkesine ihanet ettiğine inandıktan sonra bile onu sevmeye devam etmişti.

Nicole de annesinin yaşam tarzından hoşlanmıyordu ama onu yine de seviyordu. Yaşı ne olursa olsun çocukların yaptığı hep buydu.

"İyi olacak," dedi sonunda.

"Bunu biliyorum. Zaten iyiydi. Ben... ben sadece hepimizin İtalyanca öğrenmek zorunda kalacağımızı düşünüyordum çünkü bir yıl sonra kolunda İtalyan bir kocayla geri dönecek. Adamı anlamayan tek kişi o olacak ama bunu ikisi de umursamayacak."

Lucas karanlık arabada gülümsedi. "Amor regge senza legge," dedi. "Aşkta kural yoktur,"

"Çok nüktedansın," diye homurdandı Nicole ellerini beline koyarak. "Nereye gidiyoruz? Juliet'i de getirdiğini söylemiştin."

"Bir gün boyunca bir arabada kapalı kaldıktan sonra açık havada ata binmekten hoşlanacağını düşündüm. Lydia senin için birkaç şey hazırladı, binici giysilerini de koydu. Londra'ya kadar at üstünde dönemeyiz ama aralıklarla ata binebiliriz. Zamanımız var, yolu iki gecede alabiliriz. Rafe hemen geri dönmemizi beklemiyor."

Nicole sonunda başını pencereden ve Dover görüntülerinden ayırmayı başardı.

"Annem, Rafe, muhtemelen Charlotte ve şimdi de Lydia. Neden herkes beni senin yatağına atmaya uğraşıyor?" diye sordu ve anında ne söylediğini fark ederek irkildi.

"Kardeşini savunmalıyım çünkü ona Kent'te küçük bir evimin olduğu söylendi, aslında Hampshire'a taşınmış olan annemi ziyarete gittiğimizi sanıyor."

"Rafe Lydia'ya yalan mı söyledi?"

"Hayır, bunu yapan Charlotte'tı sanırım. Ayrıca ağabeyin ve yengen benden tiksindiğinin farkında değiller. Onlar hâlâ evleneceğimizi sanıyorlar."

"Senden iğrenmiyorum," dedi Nicole usulca. "Sana söyledim, neyi niye yaptığını anladım ya da en sonunda neden yapmadığını da."

"Ama aileni tehlikeye attım. Bunu anlıyorum."

"Öyle mi? Anladığını hiç sanmıyorum çünkü benim bildiklerimi bilmiyorsun."

Lucas devam etmesini bekledi ama bunu yapmadığını görünce kendi devam etti. "Rafe bana amcan ve kuzenlerinin boğulduğu gün olanları anlattı. Bu bilginin yanlış ellere geçtiği anda onun işin içinde olduğuna dair şüpheler uyandıracaklarını biliyorum, o sırada Paris'te olduğu bilinse bile sonuç böyle olacak. En azından toparlanamayacağınız bir skandalla baş etmek zorunda kalacaksınız. Daha kötü ne olabilir?"

"Rafe asılabilir." Nicole başını yine diğer tarafa çevirdi. "Bu benim hatamdı. Eğer sana neden yardım etmemi istediğini bildiğim konusunda ısrar etmeden, planını kabul etmemiş olsaydım..."

Lucas dişlerinin kasıldığını hissetti. "Bu yüzden kendini mi suçluyorsun? Nicole bazen gerçekten saçmalyorsun."

"Genellikle saçmalarım," dedi içini çekerek. "Ama bu doğru, bunu göremiyor musun? Eğer bana babanı ve Lord Frayne'in senden yapmanı istediği şeyi anlatmış olsaydın sana ne vadetmiş olursa olsun bunu asla yapamayacağını söyledim, Lucas. Seni o askerlerle gördüm. Onlara ya da onlara benzeyen kişilere zarar verebilecek bir şeyi asla yapamazsın. Yapamadın da."

Lucas şu an güvenle şehirden uzaklaştırılmış olan Johnny ve diğerlerini düşündü ama Nicole'e bundan bahsetmedi. Kendi lehine yaptığı bir beyan olurdu sadece. Ama Nicole haklıydı. Frayne'in kışkırtıcı ajanı olamayacağını çok önceden fark etmesi gerekirdi.

Ama babasına ihanet eden adamın adını öğrenmek adına bunu yapabileceğine kendini inandırmıştı, annesini de rahatlatılabileceğine inanmıştı.

"Haklısın, sana anlatmam gerekirdi. Bunları dile getirmek, özellikle de sana söylemek arzularımı vicdanımın üzerine taşımış olduğumu fark etmemi sağlayacaktı. Sana söylemem için ısrar ettiğinde seni dinlemeliydim. Sana söylemeyi düşünmek bile beni durdurabilirdi aslında."

Bu sözlerden sonra Nicole her zamanki gibi Lucas'ı şaşırtan bir hareket yaptı.

Loş arabada ona dönerek gülümsedi. "Ben her zaman haklıyım, Lucas. Tabii yanlış olduğum zamanlar dışında. Neden yardımımı istemediğini anlatmadığında teklifini kabul ederek büyük bir yanlış yapmıştım aslında."

"Peki, buna rağmen neden kabul ettin?"

"Çünkü seninle birlikte olmak istiyordum. Heyecan ve macera istiyordum ve sırrını eninde sonunda öğreneceğimden emindim. Bir sırra asla karşı koyamam ama daha çok seninle birlikte olmak istiyordum. Al işte söyledim. İkimizin de kendimize has sebeplerimiz vardı ve ikimiz de yanılıyorduk. Şimdi annem yeni bir maceraya atılmak üzere bir gemiye bindi ve Rafe tehlikede ve

başından beri yanlışlar yaparak bu işe sebep olduğumuz için biz de şu an doğruları yapmaya çalışıyoruz. Sanırım bu konuda kavga etmememiz gerekiyor."

Tanrım bu kadın bir harikaydı, hayatında karşılaştığı en inanılmaz kadındı. "Kavga mı ediyorduk?"

Omuz silkti. "Ben ediyordum. Sana bu işte yardım ettiğim için senden nefret etmekle meşguldüm. Bunu fark etmedin mi? Demek ki daha vahşi ve acımasız olmayı öğrenmem gerekiyor. Ah, duruyoruz. Bana nereye gittiğimizi söylemedin."

"Dover yolu üzerindeki Kapı Han'ın önündeyiz, Canterbury'ye yaklaştık. Daha önce buraya uğrayıp iki oda ve bir özel yemek odası ayırtmıştım. Aç mısın?"

"Hem de çok. Gün boyu hiçbir şey yemedim ve arabada da ters oturdum. İki oda mı dedin?"

"Bunun daha iyi olacağını düşündüm, evet. Ama hizmetçinin ya da refakatçinin olmamasını nasıl açıklayacağımızı şu an merak etmeye başladım. Bu bir macera olsun ya da olmasın, korumamız gereken bir itibarın var. Sanırım entrikalarda düşündüğüm kadar başarılı değilim."

Nicole elini hafifçe salladı. "Ah, bu konuda hiç endişelenme. Yılların verdiği alışkanlıkla son derece ikna edici bir yalancı olduğumu sen de biliyorsun."

"Çoğunlukla," diye düzeltti onu, yüreği gittikçe daha da hafifliyordu, önlerinde uzanan sorunları bildiği halde bunu hissetmesi çok saçmaydı.

"Evet, küçük yalanlarımın hepsini anlıyorsun. Bunu unutmamam gerekiyor."

"Aslında o küçük yalanlarından hoşlandığımı itiraf etmem gerekiyor." Seyis kapıyı açtı ve Lucas Nicole'e kolunu uzattı. "Hazır mısınız?"

"Sanırım, evet. Herkesten uzak durmamız gerekiyor, değil mi? Kimse soru sormamalı. Bugün dükkândaki tezgâhtarların annemden uzak durmak için ellerinden geleni yaptıkları gibi. Lucas, sana yemin ederim, bir tanesinin tezgâhın altına saklandığını bile gördüm. Evet, bu kesinlikle işe yarar. Evet, annem gibi olacağım, tam bir zorba gibi davranacağım. Bu konuda son derece başarılı, bunu biliyor muydun?"

Lucas korkmuş gibi yaptı. "Uyarı için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Hancıyı daha önce gördün mü?"

Lucas başını iki yana salladı. "Hayır. Atları yalnız bırakmak istemedim çünkü Gökğürültüsü seyisi ısırmaya çalışıyordu. Ona para ve bir not yolladım. Aklında olsun, biz şu an Bay ve Bayan Paine'iz. Buralarda arabamın üzerindeki armayı tanıyacaklarını sanmıyorum, yani güvendeyiz."

"Güzel. Artık hazırım, Bay Paine."

Araba ile han arasındaki kısa yolda Nicole pelerininin kapüşonunu başına geçirdi ve beyaz kireç boyalı binanın kapısına geldi. Kapalı olan kapının önünde durarak elini başının hizasına kaldırdı ve "zorbaca" parmaklarını şaklatarak Lucas'ın ileri atılıp kapıyı onun için açmasını sağladı.

Lucas, kendisine ezilen koca rolünün verildiğini hemen anlamıştı. Haspa.

Nicole önünden süzülerek hanın mumlarla aydınlatılmış girişine adım attı, hancı tezgâhın arkasında durmuş önünde duran dergiyi karıştırıyordu.

Lucas ağzını bile açmadan Nicole son hızla kapüşonunu çıkardı ve Lucas o güzel yüzünde beliren küçümseme ifadesini gördü. Basit girişi gözden geçiriyordu, Lucas gülüp oyunu bozmamak için ağzını eliyle kapadı.

"Bir haftasını, hem de tam bir haftasını son derece yorucu annen ve mızımız köpekleriyle birlikte geçirmiş olan karına layık gördüğün han burası mı? O kadar terbiyeliler ki ayaklarıma işediler. Hem de bütün bunlara hizmetçim olmadan katlanmak zorunda kaldım. Durumu o kadar da kötü değildi. Söylesene, onu nereye bırakmıştık?"

"Smardon'da, sevgilim," dedi Lucas ismi uydurarak. O sırada topluca bir kadın girişte belirivermişti, muhtemelen bu karmaşanın sebebini merak ederek gelmişti ve Nicole'e iki başı varmış gibi bakıyordu. "Onu eve dönerken yoldan alacağız. Söz verdim."

"Bana adamının birinci sınıf bir handa yer ayırtacağına da söz vermiştin. Burası sana birinci sınıf bir han gibi görünüyor mu? Hiç sanmam. Beni güzel bir ev partisinden bunun için mi çıkardın? Sadece annen bir kez daha ölüyor olduğunu sandığı için mi?"

"Ama onun tek çocuğuyum, sevgilim," dedi Lucas. Çok büyük keyif alıyordu.

"Hah! Rahmetli babanın o kadının yanına nasıl yaklaştığına şaşırıyorum. Sen!" diye bağırarak yaylını ateşini hancıya çevirdi.

"Beni burada daha ne kadar bekletmeyi düşünüyorsun? Hemen odama gitmek istiyorum ve yarım saat içinde de banyom hazır olsun, tabii yardım edecek birini de gönder. Ya karın gelsin ya da kızlarından biri ama saçları uzun aklı kısa olup kıkırdamaktan başka bir şey bilmeyen bir tanesini istemem. Hancıların hep bir sürü kızı olur, değil mi? Pekâlâ. Odam, bayım! Haydi ilerle!"

"Evet, hanımefendi!" diye bağırarak hancı tezgâhın arkasından hızla çıkmaya çalıştı, Nicole'ün ikinci emrinin kafasının kesilmesiyle ilgili olacağından korkar gibi bir hali vardı.

"Maude? Maude! Tanrı aşkına kadın, hanımefendiyi odasına götürsene!" Sonra yeniden son hızla tezgâhın arkasına geçti, kendini kurtarmak için karısını feda edivermişti.

"Valizine ben bakarım, sevgilim," dedi Lucas usulca, Nicole'ün hancının karısının peşinden merdiveni çıkışını izlerken. Çenesini o kadar çok havaya kaldırmıştı ki basamakları nasıl görebildiğini merak etmeye başlamıştı. İçinden gelen alkışlama isteğini bastırdı.

"Bay Paine olmalısınız bayım, yanılıyor muyum?" dedi hancı onların ardından asabi bir tavırla. Deri önlüğünün cebinden büyük, beyaz bir mendil çıkararak terli alnını sildi.

"Maalesef evet," dedi hancıya.

"Efendim, iki yatak odası ve özel bir yemek odası istemiştiniz, değil mi?"

"İki yatak odası, kesinlikle evet. Mecbur kalmadığın sürece onunla uyumak ister miydin?" diye sordu Lucas adama, erkek erkeğe dertleşme kararı vermişti.

"Ağzını tıkamadan olmaz... Ah, bunu söylemek bana düşmez, bayım."

Lucas tezgâha yanaştı, halinden son derece memnundu. Dirseğini ahşaba dayayıp sesini iyice kıstı. "Güzel kadınlar kendilerini hiç olmadıkları gibi göstererek insanı fena halde kandırabiliyor. Durum anlaşıldığında ise iş işten geçmiş oluyor."

"Zaten hiçbirini düşündüğünüz gibi çıkmaz efendim, ben böyle düşünüyorum. Biz bavullarınızı yukarı çıkarırken bara geçmek ister misiniz?"

"İşte bu, sevgili dostum," dedi Lucas doğrularak, "mükemmel bir fikir. Yalnız bir şey daha var, acıktığında çok daha kötü olur. Bir saat sonra soğuk bir şeyler yemek istesek geç kalmış olur muyuz? Jambon var mı? Karım jambona bayılır. Ama Tanrı aşkına, yağlarını ayıklayın yoksa gece boyunca bunu dinlemek zorunda kalırız."

"Maude bu işi halleder. Sevgili eşinizin jambonda yağ görmesine izin vermeyeceğiz, bayım!"

"Harika. Tepsiyi eşimin odasına göndermenizi öneririm. Ben... ben gidip sürücümle atlara bakacağım."

Lucas handan çıkmayı nasıl başardığını bilemiyordu, köşeyi döner dönmez duvara yaslandı ve kasıkları ağrıyana kadar güldü.

Artık hiçbir soru sorulmayacaktı. Herkes Nicole'den kaçmakla meşgul olacağı için onun nerede uyuduğunu görmeyeceklerdi bile.

Nicole, hancının karısı büyük bir nezaketle saçlarını yıkayıp ensesinde topladıktan sonra çenesine kadar sıcak suyun içine gömüldü. Kadını banyo yaparken ortalıkta insanların dolaşmasından hazzetmediğini söyleyerek odadan kovalamıştı, kapının kapanış sesini duydu.

Bu kadar ters ve buyurgan bir tavır sergilediği için kendini çok kötü hissediyordu ama handakilerin onu inceleyip etrafında merakla dolaşmalarını engellemenin tek yolu buydu. Lucas buradan ayrılırlarken çok cömert bahşişler bırakmalıydı.

Lucas'ın harika bir oyuncu olduğunu düşündü, iri süngerini kaldırıp göğüslerinin üzerine sabunlu su akıttı. Ezilen koca rolünü mükemmel bir şekilde oynamıştı, annesinin kocaları ya da taliplerinin ezildikleri anlarda baktıkları gibi bakmıştı.

Rol yapmak keyifliydi. Ama kendi olmayı tercih ederdi. Başkası gibi davranmak çok yorucu ve oldukça üzücüydü.

Nicole bir anda gerçeği anlayarak donakaldı.

Annesi tüm hayatını rol yaparak geçirmişti, bu ani farkındalık onu şoke etti. Bunu neden daha önce çözememişti? Annesini yeterince tanıyamamıştı. Gerçek Helen Daughtry o mis gibi kokan, kızlarıyla baloya gidirmiş gibi yapan şeker kadın mıydı? Yoksa her erkeği gerçekten seviyormuş gibi davranan ve gittikçe umutsuz hale gelen kadın mı?

Erkekleri yatağa almak konusunda arsızca konuşan kaba kadın mıydı, yoksa fark edilmenin tek yolunun onları yatağına almak olduğunu düşünen mutsuz bir kadın mı? Hepsi sevilme uğruna mıydı?

Annesi her zaman görünüşüne güvenmişti, tek sahip olduğu şeyin o olduğunu düşünmüştü. Bu aralar Lydia'dan uzak durmayı tercih etme sebebi de buydu. Lydia çok genç ve tazeydi, oysa annesi her gün kremlere ve pudralara biraz daha fazla bulanıyordu.

On altı yaşında asla sevemeyeceği bir adamla evlendirilmişti, onu ihmal eden, şehir dışında yaşamaya mahkûm eden, her bir kuruşunu kumarda kaybeden ve onu merhametsiz bir dük olan ağabeyinin eline bakmak zorunda bırakarak ölen bir adamla.

Çocuklarının ve kendinin yeni koruyucusu olarak Willowbrook'ta kalıp hayattan kopmak ve unutulmak istememişti, hayatının kontrolünü eline almak için yaptıklarına şaşkınlıkla bakmaması gerekiyordu.

Nicole de bunu yapardı ama yöntemi annesinininkinden farklı olurdu. Annesi kendini koruyacak ve sevecek birinin arayışına düşmüştü hep. Nicole ise bunu seyrederek ve ne olduğunu anlamayarak hiç kimseyi sevmeyeceğine ve hayatının kontrolünü asla bir erkeğe vermeyeceğine dair yemin etmişti.

Birbirlerinden çok farklıydılar ama bir o kadar da benziyorlardı.

"Korkuyor," dedi Nicole usulca boş odada, bu kez doğruyu keşfettiğinden emindi, sonunda anlayabilmişti. "Muhtemelen bütün hayatını korkarak ve oyunlar oynayarak geçirdi, hiçbir zaman özgür olamadı, insanlara hoş görünerek ya da onları şoka uğratarak hep dikkat çekmeye çalıştı, ancak böyle var olabiliyordu." Başını oval banyo küvetinin arkasına yaslayarak içini çekti. "Ah anne, bilmiyordum, anlayamamıştım. Çok üzgünüm."

Nicole ne kadar süreyle orada oturduğunu fark etmedi, hemen dibinde gürül gürül yanmakta olan mangala rağmen üşümeye başlayınca çok vakit geçmiş olduğunu anladı.

Metal tekmeden yavaşça doğrularak havluya uzandığı sırada odanın karanlık köşesinde bulunan kapının vurulduğunu duydu.

Hancının karısının içeri girmesini bekledi.

"Lucas!"

Nicole yüz kızartıcı bir şekilde suları sıçratarak tekrar küvete gömüldü, elindeki havlu da onunla beraber suya girmişti. Üzerine ağırlık yapan havluya savaşılarak omuzlarını sudan çıkarmaya çalıştı, bu işi başardıktan sonra havluyu da üzerine örttü.

"Nicole? Tanrım, iyi misin?"

Nicole ağzına dolan suları püskürttükten sonra gözlerini ıslak havlunun köşesiyle sildi. "Seni... aptal! Ne yapmaya çalışıyordun? Beni boğmaya mı?"

Sabunlu su gözlerini yaktığı için onları hızla açıp kapamaya devam ediyordu ama Lucas'ın sesindeki alayı yine de kaçırmadı. "Denemiş olsaydım bile planım bir işe yaramadı. Özür dilerim. Banyodan çoktan çıkmış olduğunu düşünmüştüm. Bardan çıkarken hancının karısının aşağı indiğini gördüm."

"Onu ben gönderdim," dedi Nicole yüzüne düşen ıslak bir bukleye hızla üfleyerek. Kulaklarına sular dolmuştu, başını salladı. "Neredesin?" diye sordu, karanlık köşeye bakarak. Onu göremiyordu.

Lucas, "Arkandayım," deyince içini çekerek havluyu daha iyi örtmeye çalıştı, neyse ki havlu büyüktü ve küvetin kenarları da oldukça yüksekti. "Bunun tek havlu olduğunu biliyor musun?"

"Seni şu an boğmaktan başka bir şey düşünmediğimi biliyor musun?"

"Bu insanı rahatlatıyor. Senin yerinde başka bir kadın olsa kendi boğulurken başkasını boğmayı aklına bile getirmezdi. Ama siz böyle biri değilsiniz tabii, Bayan Paine. Siz son derece sağlam bir kadınsınız."

Kahkahası son derece mutlu ve içtendi. Nicole dönerek ıslak havluyu ona fırlatmak isterdi ama bu sefer onu örtmek için geride sadece öfkesi kalacaktı.

"Yeteri kadar eğlendin mi?" diye sordu Lucas'a. "Daha başka söyleyeceğin bir şey var mı? Güzel. Şimdi git ve bana bir havlu bul. Su gittikçe daha da soğuyor." Gözleri bir anda irileşti ve küvetin içine iyice batarak havluyu çenesine kadar çekti. "O da neydi?"

"Bu, karıcığım, kapı vurulma sesi, muhtemelen akşam yemeğimiz geldi. Kapıyı açayım mı?"

Bu küvetten çıktığında -tabii çıkmayı başarabilirse- onu kesinlikle öldürecekti. "Ah, yok canım yorulma. Bırak ben açayım," dedi Lucas'a iğneleyici bir şekilde.

"Madem ısrar ediyorsun," dedi Lucas. Sonra ona olduğu yerde kalmasını ve bir erkeğin karısı çıplakken onun yatak odasında olmasının garip bir şey olmadığını unutmamasını söyledi.

"Çıplak deme," dedi Lucas'a. Aslında bunları usulca söylemişti, bu durumdan nasıl kurtulacağını bulmaya çalışıyordu. Gözlerini kapatarak görünmez olduğunu düşünebilir miydi? Bu son derece çocukça bir tepkiydi. Bunun bir işe yaramayacağını bilerek gözlerini açtı ve arkasına bakarak Lucas'ın gitmiş olduğundan emin oldu.

Dişleri birbirine çarpmaya başlamıştı. Onu donarak ölmesi için burada bırakmış olmalıydı.

Bir dakika sonra Lucas geri döndü.

Nicole bir kez daha önüne bakarak gözlerini yumdu.

"Akşam yemeğimizin benim odama kurulmasını söyledim," dedi Lucas küvetin yanına yürüyerek. "Ayrıca birkaç havlu da aldım."

"Ve kendinle gurur duyuyorsun, değil mi? Sanırım sana teşekkür etmem gerektiğini de düşünüyorsundur."

Katlı havlulardan biri suya düştü.

"Lucas!"

"Hâlâ iki tane var. Ama sadece iki tane. Başka bir şey söylemeden önce iyi düşünmen gerekiyor."

"Lucas, lütfen," dedi sızlanarak. Ama çok üşüyordu.

"Ben havluyu tutacağım -oldukça büyük-, başımı çevireceğim ve sen ayağa kalkıp havluyu sana sarmama izin vereceksin."

"Daha iyi bir fikrim var. Havluyu şu taburenin üzerine koyabilirsin, sonra odadan çıkarsın ve böylelikle ben de küvetten çıkabilirim."

Lucas sırtıttı. "Kendi çözümümü daha çok sevdim. Ve başka bir şey söylemeden önce şunu unutma, Nicole. Havlular bende."

"Başını çevir ve gözlerini kapa," diye pazarlık yaptı.

"Tanıştığımızdan beri ilk kez aynı fikirdeyiz. Bu, hayatta her şeyin mümkün olabileceğine inanmamı sağlıyor. Tamam. Dikkat et, kayma."

Lucas havluyu tümüyle açana kadar bekledi... Gerçekten çok büyüktü, Tanrıya şükür, onu dizlerinin altına kadar örtecekti. O başını çevirip gözlerini kapadıktan sonra kısa bir tereddüt yaşadı ve sonra hızla ayağa kalkıp kendini havluya doğru attı.

Kolları Nicole'u anında sardı ve kalın havlunun içine aldı. Onu bir tüy hafifliğindeymiş gibi kaldırarak küvetten çıkardı, ayak parmak uçları yere değecek şekilde öylece tuttu.

"Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldadı kulağına. Sonra kulağının altını öptü. "Ama sabun tadındasın."

Nicole bir kez daha kollarının iki yanına sımsıkı yapışmış olduğunu fark etti, bu kez elbise kollarının değil, bir havlunun esiriydi. "Beni... yere... indir."

"Evet, sanırım bunu yapmam gerekiyor." Onu yavaşça yere bırakarak geri çekildi. "Bundan sonrasını kendi başına yapabilecek misin?"

"Kurulanmak ve giyinmekten mi bahsediyorsun?" diye sordu ateşin ışığından uzaklaşıp yatağın uzak köşesine otururken. "Neden sordun? Sen beceremiyor musun?"

Lucas elini kaldırarak alnını kaşıdı ama Nicole hâlâ gülümsediğini görebiliyordu. "Beni yendin, sevgilim. Odamda hazırlanmanı bekleyeceğim. Tüm yağları alınmış jambon var."

"Yağlı olmasını tercih ederdim..." Karnı guruldadı, Lucas'ın duyup duymadığını merak etti. Hâlâ ıslaktı, üşüyordu ve ateşin çok uzağındaydı. "Hemen... geleceğim."

Lucas kıbar bir şekilde eğildi ve kapıyı arkasından dikkatle kapatarak odadan ayrıldı.

Nicole hızla harekete geçti.

Çıplak ayaklarıyla ateşin yanına koştu, bir eliyle havluyu tutarken diğeriyle ıslak saçlarındaki kurdeleyi çıkarmaya çalıştı, hâlâ üzerinden sular damlıyordu.

Hancının karısı odaya getirilen valizini açmak istemişti ama Nicole onu göndermişti çünkü oyununu gülmeden bir dakika daha sürdürecekti hali kalmamıştı.

Şimdi Lydia'nın onun için neler koyduğuna kendisi bakmak zorundaydı.

Deri kayışlarını çözerek bavulu açtı, en üstteki binici giysisini çıkardı, ardından sırtından aşağı kadar düğmeleri olan muslin sabah elbisesi çıktı... Hay lanet! Bunu giyemezdi, giyebilir miydi?

Nicole iç çamaşırlarını bularak yatağın üzerine fırlattı ve bavulun dibine daldı, oradan da beyaz pamuklu bir gecelik ve bir sabahlık çıktı, ikisine de dehşetle baktı.

Bu iki parça da ona ait değildi. Lydia'ya aitlerdi. Kardeşinin bunları sadece hastayken giydiğinden de emindi çünkü o zamanlarda ısınmak ve rahat etmek isterdi.

Gecelik boğazına kadar düğmeli bir şeydi ve ayak parmaklarını bile içine alacak uzunluktaydı. Tam bir kefeni benziyordu.

Nicole çok üşüyordu, ya kefeni ya da Renée'nin bavula koymaya tenezzül ettiği yegâne iç çamaşırını giydikten sonra elbiseyi üzerine geçirecek ve Lucas'tan arkasını iliklemesini isteyecekti, yatma zamanı geldiğinde de açmasını istemek zorunda kalacaktı...

"Lanet olsun," dedi geceliği başından aşağı geçirirken, uzun kolları ve pamuklu dantel manşetleri ellerini yutuvermişti, üzerine hızla sabahlığı geçirdi, onun da üst bedeninde sarı güllü işlemeler vardı.

Nicole annesinin gece giysilerini görmüştü ve kendininkileri de Bond Sokağı'ndan özenle seçerek almıştı, çıplak bedenine ipek ve satenin değişine hemen alışmıştı. Lydia sarı takımını gönderemez miydi sanki? Korsajı, manşetleri ve etek ucu Venedik dantelinden olanı.

Bazen tam bir kardeş gibi davranıyordu.

Son kuru havluyu eline aldı, saçlarını kaldırarak havluyu omzuna koydu ve ıslak saçlarını üzerine bıraktı, sabahlığının ıslanmamasını umdu.

Bir kez daha bavulu araştırdı, içinde gümüş taraklarının, diş fırçası ve tozunun olduğu çantayı buldu. Birazdan ağlamaya başlayacaktı, tarağı kafasına batırdı ve biraz daha iyi göründüğünü düşünene kadar düğümleri açmaya uğraştı.

Korkaklık yapıp vazgeçmeden önce taraklardan birini sabahlığının cebine atarak odada ilerledi -ne kadar komik olduğunu görmemek için özellikle aynaya bakmadı- ve Lucas'ın odasına kapıyı vurma gereğı hissetmeden girdi.

Lucas ceketini çıkarmıştı. Bedenini saracak şekilde dikildiği için biraz zorlanmıştı ve uşağını özlemişti ama bunu Nicole'e itiraf etmeyecekti.

Çizmelerini çıkarmak için çizme çekeceğini kullanmıştı, bu o güzelim deriye büyük bir hakaretti ama Nicole'ün söylediği o sözden sonra kendisine yardım etmesini asla istemeyecekti, yeleşini ve boyun bağını çıkarıp attı, gömleğinin üst iki düğmesini açtı.

Gece mavisini ipek ropdöşambırını bavulunda bırakmıştı, onu korkutmak istemiyordu. Çizmelerini çıkarmış olması yeterliydi.

Ellerini ve yüzünü yıkamak üzere leğenin üzerine eğildiği sırada odalarının arasındaki kapının açıldığını duydu. Odaya giren Nicole'ü gördü, tek kelime dahi etmesini istemiyormuş gibi çenesini havaya dikmişti.

Bu yüzden bir şey söylemedi.

Şöminenin karşısındaki koltuklardan birine oturarak kahkahalarla gülmeye başladı.

"Bundan çok daha az koruma alanına sahip pek çok zırh gördüm," dedi, Nicole ateş saçan gözleriyle ona bakarken. "Hayır demen yeterliydi, Nicole. Yalnız olduğumuzu biliyorum ama seni zorlamak gibi bir niyetim yok."

"Bu, Lydia'ya ait," dedi camın önüne kurulmuş olan masaya doğru yürürken. "Sana hayır diyen o. Ben henüz sana hayır demenin yolunu bulamamış olanım. Bana o şekilde sırtarak bakmaya devam ettiğin takdirde hemen bulacağımdan eminim."

"Özür dilerim," dedi yeniden ayağa kalkarak. "Dur, kapakları açmana yardım edeyim."

Masaya gitti ve söylediğini yaparak kalaylı kapakları kaldırdı, dilimlenmiş koca bir jambon ve çeyrek tekerlek ev yapımı peynir, ev yapımı tereyağı, bir somun ekmek ve küçük bir kâse kremalı çilek gözler önüne serildi.

Nicole çileklerden birini alarak ağzına attı, bir parça krema çenesinden aşağı süzüldü.

Lucas kremayı çenesinden yalamamak için kendini zor tuttu.

"Sanırım şimdilik sadece jambon yiyeceğim hatta odama götüreceğim," dedi Nicole tabaklardan birine dilimli jambonları parmaklarıyla koyarken. "Saçlarımı kurutmam gerekiyor aksi takdirde gece ıslak bir yastıkta yatacağım, sabah da karmakarışık saçlarım olacak. O kadar çoklar ki."

"Burada kal," dedi Lucas aynı şekilde tabağını doldurarak, peynir de almıştı. "Küveti kaldırmaları için haber yolladım. O kaldırıldıktan sonra dönersin."

Nicole bıçak ya da çatal kullanma zahmetine girmedi, dilimlerden birini parmaklarıyla tutarak koca bir ısırık aldı. Tanrım, ne kadar doğaldı. Lucas içinde bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Nicole bir süre jambonunu çiğnedikten sonra sordu. "Kalmamı istemeyecek misin?"

Bu soruya ne cevap verecekti? Hayır derse yalan söylemiş olurdu, evet derse de ondan faydalanmış olurdu. Lanet olsun, zaten ilk buluşmalarından beri ondan faydalanıyordu. Yaşlı olan oydu, tecrübeli ve akıllı olması gereken de.

"Şartlar," diyebildi sonunda. "Şartlar bizi bu gece bir araya getirdi. Burada ille de bir şey olması gerekmiyor, Nicole."

Nicole bir süre daha onu süzdükten sonra tabağını alarak şöminenin önüne gitti. Yere oturdu ve tabağı da önüne koydu. "Saçlarımı kurutmam gerekiyor."

Lucas, Nicole'ün başını yana doğru eğmesini, tüm saçlarını siyah bir ipek gibi ateşe doğru tek yana döküşünü izledi. Havluyu ensesinden kaldırarak saçlarını birkaç kez ona sarıp çevirdikten sonra bıraktı ve cebinden iri bir tarak çıkardı.

Lucas odada yokmuşçasına o abanoz yeleyi taramaya başladı, ensesinden tuttuğu kısmı ileri doğru çekiyor, tarağı o gür saçların arasından geçirirken mümkün olduğunca ateşe uzanmalarını sağlıyordu. Alevlerin ışığı üzerinde dans ediyordu.

Bu çok basit işin yapılmasını seyrederken Lucas'ın içindeki düğümler iyice gerildi, bir ustanın elinden çıkmış bir portreyi seyreder gibiydi.

Onu sarıp sarmalayan sabahlığının içinde tam bir bakire gibi duruyordu, topuklarının uçları bile kumaş yığının altındaydı. Ama kollarını yukarı kaldırdığında dolgun göğüslerinin hatlarını görebiliyordu, yumuşak pamuklunun kalçalarını sarışı da kayaların üzerinde durup denizcileri korkunç sonlarına götüren Sirenlerden⁴ bile cezbediciydi.

O, Odysseus değildi. Sirenlerin çağrısına karşı onu gemi direğine bağlayacak sadık bir mürettebatı da yoktu. O sadece bir erkekti, onunla Bond Sokağı'nda tanıştığı ve gülümseyişini gördüğünde neredeyse dilinin tutulduğu andan beri her gece Nicole'ü hayal eden basit bir erkek.

Nicole'ün yanına diz çökerek tarağı elinden aldı. "Ben yapayım," dedi kendinin bile tanımakta zorlandığı bir sesle, ondan tam olarak ne istediğinin bile farkında değildi.

Nicole başını küçük bir hareketle çevirdi ve saçları omuzlarından aşağı bir perde gibi döküldü.

⁴ Yunan mitolojisinde geçen, kadın gövdeli, kuş kanatlı ve güzel sesli yaratıklar. Denizcileri büyüleyici sesleriyle kayalara doğru çağırıp felaketlerine yol açtıkları rivayet edilir. (ed.n.)

Hâlâ nemliydi ve ateşten dolayı hafifçe ısınmıştı. Tarağı bu kalın, koyu renkli ipeğin arasına sokup aşağı doğru çekerken parmakları karıncalandı.

Nicole başını arkaya doğru eğerek iç geçirdi, mutlu bir kedi gibi mırlıyordu. "Bu çok güzel," dedi. "Renée tararken saçlarımı çeker, bu yüzden onları genellikle kendim tararım. Ama bir başkasının bunu yapmasını çok seviyorum. Kendimi... şımartılmış gibi hissediyorum. Belki de kestirmekten vazgeçerim."

"Bırak tahmin edeyim. Şimdi saçlarını kestirmemen için yalvarmam gerekiyor, değil mi?" derken Lucas bunu zaten daha önce de yapmış olduğunu hatırladı.

Lucas'ın yüzünü görebilmek için başını iyice geri attı. "Buna bir itirazım olmazdı. Hatta biraz sürünmen hoşuma bile gidebilir. Bana yaptığın şey hiç de hoş değildi, kabul et. Havluyla benimle alay etmen. Zaten hiçbir şey görmedin."

"Öyle mi?"

Lucas'ın yüzünü tam olarak görmek için başını çevirince tarak saçlarında asılı kaldı. "Evet, görmedin. Sen kapıyı açtığında daha tam olarak ayağa bile kalkmamıştım ve sonra da düştüm ve... Lucas saçlarını öyle komik komik oynatmayı kes. Bu son derece çocukça bir hareket."

"Pekâlâ. İtiraf ediyorum. Küvete bakmıyordum ve adımı söylediğin anda başımı çevirdiğim için sadece sıçrayan suları gördüm. Çok fazla su sıçrattın."

"Evet, haklısın. Halı sırlıslıklamdı ve muhtemelen bir hafta boyunca öyle kalacak. Bu konuyu düşündüm, muhakkak sen de düşünmüşsündür ama yarın buradan ayrılırken son derece cömert misafirler olarak ayrılmalıyız."

"Cadaloz karımın yaptığı kötülükleri telafi etmemiz gerekiyor, aynı fikirdeyim."

Nicole uzanıp tarağı aldı. "Dur, bekle biraz. Bunu yapmana tapıyorum ama saçlarım bu şekilde asla kurumaz."

Böyle dedikten sonra dizlerinin üzerinde yükseldi, biraz yana kaydıktan sonra yine oturdu, omuzlarını geri vererek başını iyice eğdi ve Lucas'ın dizlerinin üzerine yattı. Saçları Lucas'ın ve halının üzerine dağılmıştı. Hafifçe kıpırdanarak bacaklarını açtı, Lucas artık bileklerini ve çıplak ayaklarını görebiliyordu.

Şu anki görüntüsü küvette çıplak dururkenki görüntüsünden çok daha kışkırtıcıydı. Bir gün bunu ona söyleyebilirdi ama önce Nicole'ün onu öldürmeyeceğinden emin olması gerekiyordu.

"Havluyu saçlarımın altına koyar mısın lütfen?" dedi ona gülümseyerek. "Hey, bana o şekilde bakmayı kes. Daha fazla taramak zorunda değilsin. Artık kendi başlarına kuruyabilirler ve biz de konuşabiliriz. Sana söylemek istediğim bir şey var. Banyo yaparken keşfettiğim bir şey."

Lucas saçlarıyla oynamaya devam etti, bir kısmını kaldırdı, parmaklarını aralarından geçirdi, havluya yayılışlarını seyretti. Kurudukça dalgalanıyorlardı, bu onu daha da büyüledi.

Çok kısa bir süre sonra eğilip yüzünü onlara gömme hissine karşı koyamaz hale gelecekti.

"Banyoda keşfettiğin bir şey mi? Bir balık mı? Yoksa bir kurbağa mı? Gerçi herhangi bir vıraklama duymadım. Birkaç çığlık ve biraz da su sesi duydum ama vıraklama kesinlikle yoktu."

"Lucas, dur. Ciddi bir şey söylemeye çalışıyorum."

Başını eğip ona baktı ve o menekşe gözlerindeki büyüleyici parıltıyı gördü. "Evet, bunu görebiliyorum. Üzgünüm." Başını eğerek burnunun ucunu öptü. "Devam et. Bana ne keşfettiğini anlat."

"Pekâlâ," derken ellerini kavuşturarak parmaklarını birbirine geçirdiğini gördü, hatta rahatlamak ister gibi parmaklarını tenine sürüyordu. Ya da cesaret almak ister gibi.

"Bu... bizimle mi ilgili?"

"Hayır, yani en azından olmamalı. Ama evet, sanırım bir şekilde bizimle de ilgili. Ben, şey, ben kim olduğumu keşfettim."

Nicole'ün saçlarını okşayan parmaklar bir anda durdu. "Anlamadım?"

Nicole yan dönerek doğruldu, tam gözlerinin içine bakabiliyordu. Söyleyeceği şeye tüm dikkatini vermesini istercesine ellerini omuzlarına koyarak gözlerinin içine bakmaya devam etti. "Ben annemin kızıyım, Lucas. Herkesin hep söylediği şey çok doğru. Ve bu sorun değil, gerçekten değil. Ama ben annem değilim. Ben benim. Ve ben olduğum için çok mutluyum. Bir başkası gibi olmam için hiçbir sebep yok."

Lucas elini uzatarak Nicole'ün yanağını tuttu. Nicole ise onun ne gibi şeyler düşündüğünü anlamak için yüzüne bakarken Lucas tam olarak gözlerinin içine bakıyordu. Alevlerin yüzünde yaptığı dansı, beyaz cildine dağılan çillerini seyretti.

"Bir başkasını istemezdim," dedi Lucas usulca ve Nicole'ün dudaklarına kendininkilerle dokunurken onun gözlerini kapattığını gördü, birlikte yere uzandılar.

Onu istediği uzunlukta ve istediği derinlikte öpemedi. Ama acelesi yoktu.

Dudaklarını hapsedti, diliyle ona öğretmeye başladı, dişleriyle onu uyardı, onu bedenine yapıştırdı, her bir kıvrımını eliyle okşadı.

Bedenine yapıştıkça onun nasıl uyarıldığını anlıyordu, tahmin ettiği ya da duyduğu her şeyden daha farklı bir deneyime atılıyordu.

Annesinin ona neler söylemiş olduğunu bir tek Tanrı bilebilirdi.

Ona her şeyi hissettirmek istiyordu, bedenlerinin birbirlerine sunabileceği her tür zaferi. Ama Lucas'ın bundan fazlasına ihtiyacı vardı. Nicole de bundan fazlasını hak ediyordu.

Vermenin ve almanın fiziksel bir hazdan öte bir şey olduğunu anlaması gerekiyordu.

Onu kollarının arasına alarak yatağa taşıdı, yavaşça yastıkların üzerine bıraktı, loş bir kenara gitmeden önce onu son bir kez daha öptü, soyunduktan sonra gelip örtülerin altında onunla yeniden buluştu.

Onu dakikalar boyunca öptü: dudaklarını, göz kapaklarını, saçlarını. Kendinin bile anlamadığı sözcükler mırıldandı; bunlar Nicole'ü hem sakinleştiriyor hem de ateşlendiriyordu.

Onu öpücükleriyle soymaya başladı, her yeni ortaya çıkan bölgeye daha da tapıyordu. Ona istendiğini, arzulandığını, onun için karşı konulamaz olduğunu dudaklarıyla, elleriyle bir bir gösterdi.

Boynunun göğsüyle birleştiği noktada dudaklarıyla kalp atışlarını hissedebiliyordu.

Dirseğinin kıvrımı, bel çukuru, dizinin arkasındaki yumuşacık kıvrım, ayağının o güzel, derin eğrisi...

Gece onların ve hepsini sonuna kadar kullanacaktı, onun her yerini sevecekti.

Altında son derece esnekti, ona her izni veriyordu, sadece yaptığı her yeni harekette ve mahremiyetine doğru attığı adımda soluk soluğa adını söylüyordu, Lucas ona konuşmadan kendisi için ideal olduğunu gösteriyordu.

Lucas Nicole'ün üstüne çıkıp bacaklarını araladığında bedenini ona doğru yükseltti ve Lucas dudaklarını ona yapıştırdı, onun önce şaşkınlıkla sonra zevkle adını haykırmamasından büyük bir haz aldı.

Emmeye başladı, dudaklarını kaydırarak o gergin noktayı buldu ve onu sömürmeye başladı, parmaklarıyla aralıyor ve onu oynatan diline karşı savunmasız bırakıyordu.

Nicole'ün bedeni daha önce hiç gitmediği yerlere gidiyordu, hiç hazırlıklı olmadığı ve olamayacağı bu sevişme onu hiç bilmediği zirvelere yükseltiyordu. Bu bir özgürlüktü, bu her tür engelin bir bir ortadan kalkmasıydı, bu çılgınlıktı... Sonunda o ateşli kasılmalar başladı, onu sarstı, zihni ve bedeni kadınlığının ana merkezinde odaklandı ve o nihai hazzı ulaştı.

Bu sona ermeden, Nicole dünyaya dönmeyi başaramadan önce Lucas bacaklarının arasına yerleşerek yükseldi. Canını çok acıtmamak adına içinden hızla dua etti ve hızlı bir hareketle son engeli de geçerek içine girdi.

Nicole'ün kollarını kaldırıp bedenine sardığını hissetti, kısa tırnaklarını sırtına geçirirken başını boynuna gömdü.

Nicole onundu. Tamamıyla onundu.

Lucas uzandı ve onu bacaklarını kaldırmaya zorladı, anladığından pek emin değildi fakat bir an sonra Nicole bacaklarını kaldırarak ona sardı ve onu içine çekmeye başladı.

Sarılışı Lucas'ı devam etmeye zorladı, sıcaklığı onu alevlendirdi, aklını başından aldı, ona sahip olmanın, ona zevk vermenin, ona şimdi ve sonsuza dek sahip olmanın hazzını yaşadı.

Tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğü sırada Nicole'ün kollarının arasında yeniden gerildiğini hissetti, başı yastıkların üzerine devrildi. "Lucas. Lucas. Ah Tanrım..."

Kendisini saran bedenin kasılmaya başladığını hissetti, devam etti, devam etti ve sonunda sıcak tohumlarını içine bıraktı.

"Biraz daha yağ isteyeyim mi?" diye sordu Lucas masada karşılıklı oturlurken. Onun ekmekten bir dilim daha alışını izliyordu.

Çıplak bedeninin üzerinde ropdöşambırı vardı, Nicole ise onun çok önce üzerinden çıkarmış olduğu beyaz gömleğine sarınmıştı ve bu çok keyifliydi, gömlek dizlerine kadar uzanıyordu, saçları serbestçe omuzlarından aşağı dökülüyordu. Ateşten gelen ışık ölmeye başlamıştı, mumlar da bitmek üzereydi. Pencerenin önündeki küçük masada oturmak, yüreğini anlayamadığı bir şekilde ısıtıyordu, mahremiyetlerinin kozasında oturuyorlardı sanki. Nicole bunu ömrünün sonuna kadar bir hazine olarak saklayacaktı.

Nicole elindeki koca dilime baktı. "Çok fazla yediğimi mi ima ediyorsun?"

"Yok canım. Yarım kilo bile etmez."

Nicole suratını astı. "Ama çok güzel. Ashurst Malikânesinden ayrıldığımızdan beri bu kadar taze yağ yememişim. Şu an tek bir eksik var, ne olduğunu biliyor musun? Şeker. Hiç tereyağlı ekmeğinin üzerine şeker serptin mi Lucas? Isırırısın, hafif pütürlüdür, sonra yumuşar ve krema kıvamına gelir... Yani yağ. Anladın işte. Tadını da severim ama yerken ağzımın içinde hissettiklerim onu daha kıymetli kılıyor."

Yine ona bakıyordu. Sevişirken baktığı gibi. Onu sanki bir şekilde hayrete düşürmüştü. Tıpkı onun kendisini hayrete düşürdüğü gibi.

"Her şeye karşı duyarlı bir yaratıksın, değil mi?" diye sordu Nicole'e, çenesini eline dayayarak onu seyrederken. "Güneşin sıcaklığını, yüzüne vuran rüzgârı, içine gireceğin maceranın heyecanını, yediğin yemeğin dokusunu hissetmekten zevk alıyorsun. Her anının tadını çıkarıyorsun. Bu yönünü kıskanıyorum."

"Çünkü sen çok yaşlı ve yorgunsun," diye alay etti onunla ekmeğinden bir lokma daha ısırarak. "Hiç bu kadar acıkacağımı düşünmemiştim. Çilek istemediğinden emin misin?"

Arkasına yaslanarak kâseyi önüne çekmesini işaret etti. "Seyretmeyi tercih ederim. Nicole?"

Nicole bir an tereddüt etti, parmakları kâsenin üzerindeydi, kaşığı kullanırsa çilekler o kadar da tatlı gelmeyecekti. Ayrıca sonrasında parmaklarını da yalayamayacaktı. "Efendim?"

"İyi misin?"

"İyi miyim? Ah, şey..." Nicole başını eğdi, yanaklarının ısındığını hissediyordu. Onunla tanışana kadar hayatında hiç kızarmamıştı. Ama o, o kadar harika ve sevgi doluydu ki.

Seviřmelerinin fırtınası dindikten sonra -bunun hep böyle olduđunu dűőünecekti- havlunun kenarını ıslatmıř ve... ve onunla ilgilenmiřti. İlk seferinin tűm izlerini temizlerken ona saćmalık gibi gelse de bűyűk bir dikkatle bir dahaki sefere asla acı olmayacađını, buna hićbir řekilde izin vermeyeceđini anlatmıřtı.

Nicole, annesinin utanć verici tűm detayları ona anlatmış olduğunu, ne yaptığını ve olacaķları bildiğini ve hepsine hazırlıklı olduğunu itiraf etme cesaretini bulamamıştı. Bu odaya gelmek zorunda değildi ve kalması ićin de zorlanmamıştı.

Sevişmişlerdi ama bu kendi kararıydı. Annesi haklıydı, erkekler sadece kendi kararları olduğunu sanıyorlardı.

"Evet, Lucas iyiyim. Ben, řey, senin de harika olduđunu dűőűnűyorum."

Lucas'ın gűzleri karardı. "Tanrım, teřekkűr ederim ama nasıl seviřtiđimin eleřtirisini yapmanı istememiřtim. Evlenmemiz konusunda ićinin rahat olup olmadığını sormak istemiřtim.        bundan sonra bu konuda en ufak bir tartıřma dahi..."

"Yapma! Lucas. Lűtfen bunu mahvetme."

Lucas bir kez daha dirseklerini masaya dayayarak   ne eđildi. "Bunu mahvetmeyeyim mi? Çok dođru bir kelime sećtin aslında, sosyete ve ailen seni mahvettiđimi dűőűnecektir. Bunun böyle olduđunu sen de biliyorsun Nicole, Tanrı ařkına..."

Nicole ellerini kaldırarak susması ićin yalvardı. "Lűtfen bana vaaz verme, Lucas. Bu gece yařadıklarımız yűzűnden, formalite icabı bir evlilik teklifi ederek senin ićin bir yűkűmlűlűk haline geldiđimi söyleme. Biz seviřtik.   kimiz de buraya ne olacađını bilerek ve olmasını isteyerek geldik. Bana... bana hićbir řey borćlu deđilsin. Özellikle de evlilik borcun yok."

Gűlűmseyerek arkasına yaslandı, bu tepkisi Nicole'űn ellerini yumruk yapmasına sebep oldu. "Formalite icabı oldukça gűzel bir tanım. Kulađa daha önceden çalıřılmıř bir konuřma gibi geliyor."

Haklı olduđu zamanlarda ondan nefret ediyordu. "Böyle bir řey yapmadım!" dedi son hızla. Geređinden hızlı söylemiřti, lanet olsun. "Tamam, belki de yaptım. Ama kesinlikle çok ciddiyim. Sana binlerce kez söyledim, Londra'ya bir macera yařamak ićin geldim. Sana itiraf ediyorum ki seninle karřılařmayı beklemiyordum... ya da bunu. Ama Londra'ya bir erkeđi benimle evlenmesi ićin zorlamaya gelmedim. Bu çok adice. Utanć verici ve hesaplı bir řey. Bunun hićbir b  lűműnde yer almak istemiyorum."

"şimdi de kurbanın mı oldum? Senin gűzelliđinden başı dönen zavallı, aptal, kışkırtıcı tavırlarının etkisinden kurtulmayı başaramayan ve kendi sonunu hazırlayan adam mıyım? Herhalde bunun sonrasında beni baştan çıkaranın da sen olduğunu söyleyeceksin."

Nicole tavana baktı. "şey, aslına bakarsan..."

Lucas'ın kahkahaları odadan kaçmak üzere ayağa fırlamasına sebep oldu. "Sakın bunu yapma! Ben çok ciddiym. Sakın bana gülmeye kalkışma!"

Lucas da ayağa kalktı. "Komik şeyler söylemeye devam edersen güleceğim."

"Annem..."

"Hayır!" diyerek tersledi onu, parmağını ileri doğru uzatmıştı, yüzündeki ve sesindeki tüm gülümseme bir anda yok olmuştu. "Bu konuşmayı daha önce yaptık, Nicole. Kendin de söyledin. Sen annen değilsin. Hatırladın mı? Fakat sana yıllar boyunca neler söyledi ya da nelere şahit oldun ve ne bildiğini sanıyorsun bilmiyorum."

Yaşlar Nicole'ün gözlerini zorlamaya başlamıştı ama onları geri gönderdi. "Benimle evleneceğinden emin olmamı istemiş olabilir ama o da evlendi. O da evlenip durdu."

"Tanrım," dedi Lucas, öfkesi yok olmuştu. "Sana... sana sahip olduğum için... ilgimin yok olacağını mı düşünüyorsun? Evet, öyle düşünüyor olmalısın. Benim ilgim mi seninki mi bitecek? Hangisi? Bütün erkeklerin ya da bütün kadınların bu derece sığ olduğunu mu düşünüyorsun? Söyle bana. Ne düşündüğünü ya da annenin ne düşünmeni sağladığını bilmek istiyorum."

Nicole'ün yüreği paramparça oluyordu. Parçaların kopuşunu hissedebiliyordu. Kafası karmakarışık. Lucas'ın kendisini sevdiğine, sadece arzulamanın ötesinde bir şey olduğuna inanmak istiyordu. Lucas'a kendi isteğiyle sunduğu şeyin ötesinde bir şey. Tanrım, ona ne sunmuştu böyle? Hangi erkek böylesine arsızca sunulan bir şeyi reddederdi ki?

"Şimdi yatağa gidiyorum," dedi, bir anda çok yorgun olduğunu hissetmeye başlamıştı, durduğu yerde sallanıyordu. "Bunları da yanımda götürüyorum," dedi çilek kâsesini alıp göğsüne bastırarak, onları koruyucu kalkan olarak kullanır gibi bir hali vardı.

Lucas parmaklarıyla hafifçe burnunu çimdikledi. "Tamam, yatmaya git. Öyle ya da böyle uzun bir gün oldu. Muhtemelen en iyisi bu. Şimdilik."

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Lucas, çok üzgünüm."

"Üzgün olduğunu biliyorum. Yanıldığını da biliyorum. Ama bunu sadece benim bilmem yetmez. Sen de bilmek zorundasın. Saat geceyarısını geçti, biraz dinlenmen gerekiyor. Kapını saat sekizde vururum ve birlikte kahvaltıya ineriz. Muhtemelen yarın Juliet'e binmek istersin."

Boğazını sıkıan yumru yüzünden konuşamadığı için başıyla onayladı ve odadan çıktı. Kendi odasının güvenliğine kavuştuğu anda elindeki kremalı çileklere baktı -aptal çileklerle ve kremayla dolu olan kâseye- ve onu fırlattı, kâse duvara çarpınca içindekiler ortalığa saçıldı.

"Tam da iğrenç Bayan Paine'e yakışacak bir hareket," diye mırıldandı karşısında oluşan karmaşaya bakarak. Yatağına tırmandı, Lucas'ın gömleğinin yakasını yüzüne doğru çekerek onun kokusunu daha yakınında hissetti... ve gözyaşlarını serbest bıraktı.

Lucas şafak sökmeden önce Bay Paine'e gelmiş olan bir mesajla uyandırıldı. Mührü sökmeden önce kısa bir tereddüt yaşadı ama çok önemli bir şey olmalıydı, aksi takdirde Rafe bunca yola bir adam yollamazdı.

Hancıya teşekkür ederek kapıyı kapadı, pencereden içeri yeni yeni girmeye başlayan soluk günışığına doğru ilerledi ve katlı kâğıdı açtı. Kısa mesajı şöyle bir gözden geçirdikten sonra ateşe atmadan önce bir kez daha okudu.

Uşağının onu hazırlayacağından çok daha kısa bir sürede yıkandı ve giyindi, daha bol kesimli olan binici ceketini giyiyor olmak işini kolaylaştırmıştı. Temiz bir boyun bağını boynuna geçirdikten sonra aynaya bakmakla vakit kaybetmeden çizmelerini giydi.

Parmaklarını uykunun karıştırdığı saçlarının arasından geçirdikten sonra Nicole'ün odasına açılan kapının önüne geldi.

"Nicole! İçeri geliyorum," diye bağırdı kapıyı vururken. "Hemen yola çıkmamız gerekiyor."

Onu hâlâ yatakta bulacağını sanıyordu ama Nicole siyah kurdelesini saçına bağlamakla uğraşıyordu, binici ceketinin önü açıktı ve içindeki kar beyazı kaşkorsesi görülüyordu.

Sökmekte olan şafağın aydınlığı odaya dolmasına rağmen binici ceketini hızla kapatmaya kalkışmak yerine kurdelesini bağlamaya devam etti.

Çok güzel, çok taze ve heyecan uyandırıcıydı. Lucas bunun her zaman farkındaydı. Ama onun her bir milimini öptükten sonra onun güzelden çok daha öte bir şey olduğunu biliyordu, o son derece arzu uyandıran bir kadındı. Nicole bunu henüz kabul etmese bile onun kadınıydı. Şu an karşısında pek çok sorun olduğunu bilmesine rağmen yine de kendini yeryüzünün en şanslı erkeği olarak görüyordu.

"Haklıymışım demek ki," dedi ağzında tuttuğu tokayı çıkarıp şapkasını alarak. "Nal sesleri duydum, sonra penceremi açıp avluya baktığımda birileri senin adını söyledi. Bay Paine'e bir ziyaretçi vardı. Hemen toparlanıp giyinmeye başladım. Bavulumu topladım ve gitmeye hazırım. Sen de saçlarını taramamışsın," diyerek sözlerini bitirirken gülümsedi.

Onun paniklememe huyuna bayılıyordu ama şu an onu alkışlama zamanı değildi. Ya da öpme... ki aslında aklına ilk gelen buydu. Nicole'ün aklına Lucas'ın o olmadan daha hızlı yol alabileceği gelmemişti, oysa Rafe'in göndermiş olduğu adamın eşliğinde Londra'ya ağır ağır dönebilirdi.

Çok garip ama bu fikir Lucas'ın da aklına o ana kadar gelmemişti. Ancak bunu hemen aklından çıkardı.

"Rafe arabasını ve atlarını yolun belirli aralıklarına yerleştirmiş. Dover yolu ve limanlara bu kadar yakın olmamız sabah yoğun bir trafik olacağı anlamına gelir. Bavulları benim arabama yükleyip ilk buluşma noktasına kadar atla gidersek daha hızlı ilerleyebiliriz. Bunu nasıl öğrendiğini bilmiyorum ama Westminster Köprüsü'ne yapılacak olan yürüyüş bu akşam gerçekleşecekmiş ve biz Londra'dan hâlâ seksen kilometre uzaktayız."

Nicole başını salladıktan sonra şapkasını saçına sıkıca tutturdu. "Ve bu işi engellemek için zamanında şehirde olmalısın," dedi eldivenlerini alırken. "Sen gidip atların eyerlenmesini sağla, ben de hemen geliyorum. Ah, ahırda benim için satın alabileceğin gerçek bir eyer bulma şansın var mı acaba? Tanımadığım bir arazide yan eyer kullanmak zorunda kalmazsam çok daha hızlı ilerleyebilirim."

Bu açıklama karşısında Lucas'ın sorması gereken binlerce soru vardı ama hiçbirini sormadı. "Bulmaya çalışacağım. Beş dakika, Nicole. Kahvaltıya vakit ayıramadığımız için üzgünüm ama Lynsted'e vardığımızda bir şeyler yeriz. Yani yaklaşık olarak otuz beş kilometre sonra. Orada atları dinlendiririz. Juliet o kadar yolu katedebilecek mi?"

"Ona bir seferde hiç o kadar yol aldırmadım ama bunu başaracaktır. Başarmak zorunda."

Boşa harcayacak zamanları yoktu ama onu kısa bir şekilde öpmek vakit kaybı olarak adlandırılmazdı. Nicole'ü kendine çekerek dudaklarını dudaklarının üzerine kapattı, Nicole'ün de kendisine aynı aklıkla saldırıp sarılması içini büyük bir zafer hissiyle doldurdu, birbirlerinin içinde âdeta eriyerek güçlerini birleştirdiler.

"Hazır mısın?" dedi öpüşme sona erdiğinde.

Nicole nefes nefese kaldığı için başıyla onayladıktan sonra konuştu. "Seninle Kırık Teker'e gelemem değil mi?"

Lucas başını iki yana salladı. "Aslında şu anda benimle birlikte ata da binmemelisin."

"Ama beni burada bırakmayacaksın herhalde."

"Hayır," dedi gözlerinin içine bakarak, sadece bu soruya cevap vermediğini anlamış olduğunu umuyordu. "Seni asla bırakmayacağım."

Gözlerinin koyu menekşe rengine bürünmesini izledi. Nicole ona ahırda buluşacaklarını söyledi, inmeden önce yapması gereken bir şey vardı.

Beş dakika sonra Lucas değerinin üç katını ödediği eyerin düzgün takılmış olduğundan iyice emin oldu, hancı ona gelip faturanın çok üzerinde bir ödeme yapmış olduğunu söylemek zorunda kalmıştı.

Adamın umut dolu yüzüne bakarak bir yanlışlık olmadığını bildirdiği anda hancının yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"İyi bir gece geçirdiniz, değil mi bayım? Tanrım, nasıl tavırlar sergilerse sergilesin erkeğine mutlu bir gece geçirebilen bir kadını sevmek çok güzel bir şeydir."

Lucas bu samimiyete bir gece önce izin vermiş olduğunun farkındaydı ama yine de şaşkınlığını gizleyemedi. "Anlayamadım?"

Hancı boynunun yanını sıvazlayarak gülümseyişini sürdürdü. "Size iyi yolculuklar dilerim bayım, anneniz umarım en kısa zamanda iyileşir," diyerek arkasını döndü ve ıslıkla garip bir melodi çalarak hana yöneldi.

Lucas elini boynuna götürürken bu sabah boyun bağını gevşek bağlamış olduğunu hatırladı ama Nicole'un başını oraya gömerek nasıl emdiğini daha iyi hatırlıyordu.

Bağı hemen yukarı çıkararak daha sıkı bağladı ve Rafe'in adamını bularak bavulların toplanıp Grosvenor Meydanı'na götürülmesiyle ilgili son talimatları verdi.

Halledilmesi gereken çok şey vardı ve belirsizlik şu an varlığından emin olduğu tek şeydi ama ıslık çalarak yürüdü.

Nicole hanın arka kapısından çıkarken mutfakta pişmekte olan leziz ekmekten biraz alabilecek vaktinin olmasını diliyordu ama bir an önce Londra'ya dönmeleri gerektiğini de biliyordu.

Lucas ile yalnız olmak baş döndürücüydü ama bir o kadar da akıl karıştırıcıydı, bu konuyu çok fazla düşünmemeliydi aksi takdirde gün boyunca birlikte geçirdikleri ve şehre telaşla dönmek zorunda kaldıkları için geçiremeyecek oldukları geceyi hayal edip duracaktı.

"Yakala!" diye bağırdı Lucas'a onu arkası dönük bir şekilde gördüğü anda.

Lucas hızla ona döndü ve attığı haşlanmış yumurtayı yakalamayı başardı.

"Bunu nereden buldun?"

"Sorduğun buysa ben yumurtlamadım," dedi Ashurst üniforması giymiş olan genç adamın arkasını dönüp elini ağızıyla kapatarak gülümsemesini saklamasına sebep olarak. Nicole Felix'i çocukluğundan beri tanıyordu, bu yüzden hiç utanmadı... O da bu şakaya hiç şaşırmamıştı.

Mutfakta iki yumurta soymuş ve kendininkini orada yemişti, atlara doğru yürürlerken Lucas'ın yumurtayı iki lokmada bitirşini izledi.

"Ah, işte güzel Juliet'im," dedi eteğinin cebinden bir havuç çıkarıp onu beslerken, bir tane de Gökğürültüsü'ne verdi. "Aranız nasıl bakalım?"

"Bunu bilmek istediğini pek sanmıyorum," dedi Lucas, "Huysuz karımın yaptıklarının bedelini ödemenin ve ona eski bir eyer satın almanın yanı sıra, bir de Gökğürültüsü'nün geceyi Juliet'in yanında geçirmek için kırdığı ara bölmenin de parasını ödediğim için ceplerim boşaldı."

Nicole kıkırdayarak binek taşına ilerledi ve gözleri fal taşı gibi açılmış olan seyis yamağının atına binmesine yardım etmesine izin verdi. Ata bindiği anda bedeninin merkezinde bir yanma hissetti ama bunu kimsenin anlamasına izin vermeyecekti. Ayaklarını üzengilere geçirerek çocuğa dizginleri vermesini işaret etti.

Lucas aygırına binmiş, soran gözlerle ona bakıyordu. "Rahat mısın?" diye sordu, Nicole bunu neden sorduğunu biliyordu.

"Çok iyiyim, teşekkür ederim."

"Harika görünüyorsun," dedi ona, bu kelimeler tüm huzursuzluğunu yok etti. "Dörtnala gitmek yok, güçlerini verimli kullanmamız gerekiyor."

Juliet olduğu yerde dans etmeye başlamıştı bile, yeri eşleyip duruyordu. "Doğru ama bunu ona söyle. Yolu biliyor musun?"

"Evet. İki kilometre boyunca yolu izledikten sonra kırlardan ilerleyeceğiz. Hazır mısın?"

Nicole derin bir nefes aldıktan sonra başıyla onayladı. "Hazırım."

İyi bir hayvanın yirmi dört saat boyunca koşturularak yaklaşık yüz yetmiş kilometre yol yapabileceğini biliyordu, hem Gök- gürültüsü hem Juliet iyi olmanın ötesindeydi ve otuz beş kilometrelik bir yol onlara eziyet olmayacaktı.

Asıl "eziyet" hayvanların ve binicilerinin bu şekilde Londra'ya kadar gitmeleri olurdu. Lucas'ın dün gece uyumadığını biliyordu çünkü kendisi de uyumamıştı. Uyanık yattığı süre zarfında onun odasını arşınlayan ayak seslerini dinlemişti.

Rafe'in arabasına vardıkları anda Lucas'ı akşam yaşayacaklarına hazır olması için uyumaya ikna edecekti.

Lucas Kırık Teker'de yüzlerce kızgın adamı kendisini dinlemeye ikna etmeye çalışırken kendisi de yapmayı düşündüğü şeyi planlama fırsatına kavuşacaktı. Ondan beklenen bu olsa da Grosvenor Meydanı'nda gezinip parmaklarını tıkırdatarak bekleyemeyeceğini biliyordu.

Yoldan tam tahmin ettiği yerde ayrılarak kırlara yöneldiler, yük ve yolcu arabası trafiği gerçekten de Lucas'ın söylediği gibi yoğundu. Toprak sürekli ıslak olduğu için henüz ekilememiş olan korkunç görünüşlü arazilerin arasından geçtiler. Toprak ekilse de ürünler tutamayacak durumdaydı.

Daha geniş bir alana vardıklarında Juliet'i Gökgürültüsü'nün yanına getirdi. "Durumun bu kadar kötü olduğunu daha önce anlayamamıştım," dedi Lucas'a. "Neden bugünkü gibi güneşli bir hava daha çok olmuyor?"

"Bu birkaç güne sahip olabildiğimiz için şanslıyız aslında, hepsi o lanet olasıca volkan yüzünden," dedi Lucas atını yavaşlatarak. "Nicole, onlara ne söyleyeceğim? İnsanlar aptal değil. Güzel sözlerle karın doymayacağını farkındalar."

"Onlara gerçekleri söyle."

"Volkanı mı anlatayım? Bununla ilgileneceklerini sanmam."

"Hayır, volkanı değil. Onlara, bu hüznü verici durumlarından kendi çıkarları adına faydalanmaya çalışan vicdansız birtakım adamların bulunduğunu söyle. Bu adamların daha da güç kazanmak için onları boş yere kıskırttığını ve aslında onları güderek daha da ezilmelerini sağlayacak olan yasaları çıkarmaya çalıştıklarını söyle."

"Yani kargı ve mızraklarıyla bir odayı doldurmuş olan kızgın ve hatta içtikleri biralar yüzünden daha çok cesaret kazanmış ve hatta gözü dönmüş olan bu insanlara aslında bir grup acınası aptal olduklarını söylememi mi istiyorsun?"

Nicole'e dönerek gülümsedi. "Cenaze törenimde ağlayacak mısın?"

"Hiç komik değil," dedi Nicole, karnının kasıldığını hissediyordu. "Gerçekleri anlayamayacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Ah, anlayacaklardır. Ama şunu da düşün Nicole, gerçek onları daha da kızdıracaktır. Tanrı biliyor ya beni de çok kızdırıyor."

"O zaman bu kızgınlıklarını doğru insana yöneltmeliler."

Lucas garip bir şekilde ona baktı. "Evet... öyle olmalı değil mi? Bunu düşünmem gerekiyor. Haydi bakalım, hızlanma zamanı."

Saat ikiye vururken, geçtikleri iki handa iki kez at değiştirmiş bir şekilde arabayla yola devam ediyorlardı. Nicole Londra'ya varana kadar uyuyamayacağına karar vermişti.

Sürücü, kiralık atları sonuna kadar zorlarken koltuklardan yere düşmemeleri bile yeterliydi.

Arabanın üzerinde ayakta duran Basingstoke seyisi diğer arabaları ve sürücüleri, hızla geldiklerine ve yanlarından geçeceklerine dair sürekli olarak bağırarak uyarıyordu. Başta bu heyecan Nicole'ü büyülemişti ama artık sürekli olarak karnında hissettiği darbeler ve son hızla giden arabanın sarsıntısı canını sıkmaya başlamıştı.

Yoldaki keskin bir dönemeci alırlarken arabanın köşesinde kendini sağlama aldı ve kenardaki kayışlara asıldı, pencereden bakıp biraz ileride üzerinden geçecekleri çukuru gördükten sonra yanında uyumakta olan Lucas'a döndü.

Bacaklarını karşıdaki koltuğun üzerine uzatmış, eli kendini tutmak için kullandığı kayıştan karnının üzerine düşmüştü, şapkası arkaya doğru kaymıştı ve şimdi de... ve şimdi de -bu ne cüret, Tanrım!- hafifçe horlamaya başlamıştı.

En azından özel ihtiyaçlarını görmek üzere ondan ayrıldıktan sonra son handa yemiş olduğu öğle yemeğini olduğu gibi çıkardığını görmemişti. Hancının karısı ona nane kokulu bir şey içirmişti ama bu da mide bulantısını tamamıyla geçirmemişti. Midesi boştu ve içinde ileri geri oynayıp duruyor gibiydi, bir daha silah zoruyla dahi olsa koyun eti yemeyeceğini düşünüyordu.

"Lucas? Uyuyor musun?" Ona uzanarak kaburgalarını hiç de nazık olmayan bir şekilde dürttü. "Lucas? Uyuyor musun?"

"Görünüşe bakılırsa artık uyumuyorum," dedi oturduğu yerde toparlanıp başından kaymış olan şapkasını eline alıp karşı koltuğa fırlatarak. "Bir terslik mi var?"

"Evet, ters bir şey var," dedi ters ters. "Nasıl uyuyabiliyorsun?"

Tam olarak ayılabilmek için yüzünü ovuşturduktan sonra konuşmaya başladı. "Aslında görüyorsun ama anlatayım. Önce gözlerimi kapatıyorum..."

"Kes şunu!"

"... Aslında kulaklarımı pamukla tıkamayı unutmamam gerekirdi," diye devam ederken yeni bir saldırıdan korunmak adına kollarını kaburgalarının üzerine sardı. "Uyumam gerektiğini söyleyenin sen olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"O benim de uyuyabileceğimi düşündüğüm zamandı. Ama uyuyamıyorum ve ben uyuyamazken senin uyumanın son derece büyük bir kabalık olduğunu düşünüyorum."

"Evet, anlıyorum. Acıktığın zamanda da acıkmak zorunda mıyım? Mutlu olduğunda mutlu, üzgünken de üzgün olmalı mıyım?"

"Seni öldürdüğümde de ölü olacaksın," dedi Nicole kahkaha atarak, kendine engel olmayı başaramamıştı. "Boş ver, haydi uyumana devam et. Ben burada oturup senin Parlamente'ye yapılacak olan yürüyüşü adamlar seni ezip geçmeden nasıl durduracağını düşüneceğim, tabii seni o ana kadar çoktan dövüp Kırık Teker'de bir köşeye atmamış olurlarsa. Bu konuda hiç mi endişelenmiyorsun?"

"Gel buraya," dedi kolunu ona uzatarak.

"Hayır, beni bu şekilde yumuşatamayacaksın. Bu çok ciddi bir iş, sen de biliyorsun."

"Ve sana bu işi yaparken çok ciddi olacağıma söz veriyorum. Ben de Rafe de çok ciddi olacağız."

Ona şaşkınlıkla baktı. "Rafe mi? O da mı seninle geliyor?"

"Sanırım evet. Her şey son hızla geliyor. Rafe ile daha fazla vaktimizin olacağını düşünmüştük. Bu geceki yürüyüşü durdurmayı başarılırsak Frayne'in çıldıracağını sen de biliyorsun. Yani sadece yürüyüşü değil Frayne'i de durdurmanın bir yolunu bulmak zorundayız. Hem de hemen, bu gecenin sonunda annenin ona sağladığı bilgiyi kullanma fırsatını bulamadan. Bunu tahmin etmiyor olacak, tüm kartların elinde olduğunu sanıyor."

"Zaten elinde," diye hatırlattı ona. "Mektuplar hâlâ onda."

"Evet, sevgilim ama onları ortalığa hemen çıkarmaya hazır mı? Bunu biraz düşündüm ve hiç sanmıyorum. Onları da oynadıktan sonra elinde beni kontrol edebileceği ya da kontrol edebileceğine inandığı hiçbir şey kalmıyor."

"Ama Rafe..."

"Evet, biliyorum. Rafe dedikoduların konusu olacak ve ona muhtemelen bir katil gibi bakılacak ama Frayne babam hakkında herhangi bir şeyi ortaya çıkarmak konusunda biraz geç kalmış olacak. O, Rafe'in ve ailenizin üzerine gitmek için hazırlanırken ben serbest kalacağım ve Liverpool ile Sidmouth'a gidip Lord'un planlarını anlatabileceğim."

"Doğruca Başbakan ve İçişleri Bakanı'na mı gideceksin?"

"Evet. Bunu yaparken herhangi birinin Frayne ile bu işin içinde olmadığına dua ediyor olacağım. Şimdi gel buraya. Lütfen."

Nicole ellerini öne uzatarak mesafesini korudu. "Haklısın. Lord Frayne en başında seni öldürmüş olsaydı her şey daha kolay olacaktı."

"Bana düşmanın olmamam gerektiğini arada bir hatırlat olur mu?"

"Ama bu son derece mantıklı, Lucas. Bunu sen de biliyorsun. Ya sen onu yok edeceksin ya da o seni yok edecek."

"Biliyorum, sevgilim. Sadece yine büyük bir aptallık ederek senin bunu bilmediğini umut ediyordum."

Nicole yine keskin bir dönüş yapan sürücünün de yardımıyla koltukta kaydı ve kendini Lucas'a yapışmış bir şekilde buldu. Aslında gün boyu olmak istediği yer burasıydı.

Bu adam sanki bunu biliyormuş gibi davranıyordu!

Yanağını Lucas'ın ceketine yaslayarak konuştu. "Lord Frayne, babana ihanet edenin kim olduğunu sana asla söylemeyecek, bunun farkındasın değil mi? Annenin ve senin ona yapılan suçlamaların yalan olduğunu bilmeniz size yetecek mi?"

"Bunun yetmesi gerektiğini düşünüyorum, evet. Öldüğünde birtakım şüpheci fısıldaşmalar oldu ama kimse ortaya çıkıp da Çar'a suikast yaptığını bağıra çağıra söylemedi. Sosyeteye ilk girdiğimde bu konuda birkaç bakış yakaladım, birkaç yorum duydum ama başıma bir şey gelmedi ve... kabul gördüm. Sosyete, bir bebeğin anne sütüyle beslendiği gibi dedikoduyla besleniyor ama her zaman onları heyecanlandıracak yeni bir skandal olacaktır."

"Babamın intiharı ve utanç duyulacak fısıltılar çok eskide kaldı. Olanlardan gerçekten incinen sadece annemle ben olduk. Evet, bu işi yapan insanların ortaya çıkarılmasını ve cezalandırılmasını çok isterdim ama geçmişi geçmişte bırakmak sanırım en iyisi olacak."

Nicole ona iyice sokuldu. "Sen iyi bir adamsın, Lucas. İyi bir evlatsın. Annem İtalya'dan döndüğünde ben de iyi bir kız olmaya çalışacağım. Ama beni tanıyorsun, tabii annemi de, yani mükemmel bir nezakete ya da anlayışa ulaşabileceğimizden emin değilim. Ya da bu en fazla iki hafta sürecek."

Başını kaldırınca Lucas'ın gülümsediğini gördü, zaten söylediklerini bu yüzden söylemişti.

Kolunun kendisine dolandığını ve elinin göğsünü avuçladığını hissetti. Dalmış gibiydi, ne yaptığının farkında değilmişçesine başparmağını göğüs ucunun üzerinde dolaştırarak onun binici ceketinin altında sertleşmesini sağlıyordu.

Hemen sonra söylediği sözler Lucas'ın ne yaptığının fazlasıyla farkında olduğunu anlatıyordu.

"Seni sevmek istiyorum. Uyuduğum için farkında değilim, son handan yola çıkalı ne kadar zaman geçti?"

Nicole yüzünü sakladı. "Bil... bilmiyorum. Çok olmadı. En fazla on beş dakika."

Lucas hafifçe yana kayarak en yakındaki camın perdesini kapadı. Tekrar ona döndüğünde gözlerindeki tutku belli oluyordu. "O zaman bir sonraki duraktan önce en az bir saatimiz var demektir. Maceralardan hoşlandığını söylemiştin, değil mi?" Öne eğilerek oradaki iki camın da perdesini örttü. "O zaman bir macera yaşayalım."

Nicole'ün bacaklarının arasında hoş bir gerginlik oluşmuştu hatta hafif bir gıdıklanma vardı, bacaklarını sımsıkı birbirine yapıştırırken onun bunu fark etmediğini umdu. "Yani sen... Şimdi bizim... Olamaz... Yapamazsın..."

"Yapamaz mıyım? Neden? Sen de aynı şeyi düşündün."

"Düşünmedim!"

Burnunun ucunu öptü. "En başta düşünmemiş olabilirsin ama artık düşünüyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Tanrı biliyor ya ben gün boyunca sadece bunu düşündüm."

Nicole'ü kaldırdı ve yan olarak kucağına oturttu, sonra onunla birlikte eğilerek diğer pencerelerin perdelerini de örterek arabayı karanlığa gömdü.

Bir koluyla ona sarılmaya devam ederken, Nicole onun ne kadar uyarılmış olduğunun artık çok daha farkındaydı, Lucas diğer eliyle Nicole'ün ceketinin düğmelerini açtı.

"Gün... gün boyu bunu mu düşündün?"

Lucas Nicole'ün boynuna burnunu sürtmekle meşguldü. "Hımm... Evet. Sanırım ben kötü bir adamım, sevgilim. Hem de oldukça kötü bir adam. Senin Juliet'e binişini gördüğümünden beri bu anı hayal ediyorum. Bacaklarını ayırarak ata binmeyi seviyorsun, değil mi?"

"Lucas!"

Ceketinin tüm düğmeleri açılmıştı, dudakları hemen göğüslerine yöneldi ve yumuşacık kaşkorsesinin üzerinden onları öpmeye başladı. Nicole ıslanan kumaşın serinliğini hissediyordu, Lucas'ın dudakları göğüs uçlarının üzerinde geziniyor, dili her biriyle ayrı ayrı oynayarak onun için sertleşmelerini sağlıyordu.

Üst bedenini Lucas'a doğru çevirip kollarını boynuna sardığında kendisini tamamen onun ellerine bırakmıştı. Reddedilemez bir arzunun boğazından yükseldiğini hissetti. Reddetmeyeceği zaten ortadaydı.

Sonra Lucas onu tekrar dudaklarından öpmeye başladı, Nicole Lucas'ın elinin pantolon eteğinin ucundan içeri girdiğini hissettiği anda inledi. Hafifçe kaykılırken çizmeli ayağını koltuğa yaslayarak kendini ona açtı ve elinin yukarılara daha rahat uzanması için onu kışkırttı, Lucas'ın parmakları hızla hassas noktayı buldu, ipek külotu onun için bir engel teşkil etmiyordu.

Dikkatini şu an Lucas'ın yapmakta olduğu şeyden uzaklaştırmayı başarıp biraz sonrası için neler planladığını düşünmeyi başarabilse ona olan hayranlığı daha da artacaktı. Tüm bedeni vahşi hazlarla sarsılıyordu.

"Bana yardım et," diye fısıldadı Lucas Nicole'ün elini tutup kucasına doğru indirerek. Parmaklarının altında pantolonun düğmelerini hissetti. Onunla işbirliği yapmasını, ona yardım etmesini ve bir sonraki adıma hazırlanmasını istiyordu.

Artık bir bakire değildi, yavaş olmaya ya da dikkatle o hazla tanıştırmaya hazırlanması gerekmiyordu, Lucas bu kez bu işe tamamıyla katılımını bekliyordu.

Buna dünden hazırdı.

Pantolon eteği onun pantolonundan biraz daha fazla sorun yarattı, Lucas ona sıkıca sarılarak arkada yer alan düğmeleri buldu. Utanmayı bir tarafa bırakarak bacaklarını havaya dikti ve onun eteği kalçasından aşağı kolayca kaydırmasını sağladı, eteği ve iç çamaşırı son hızla yere fırlatıldı. Nicole önu açık ceket, çizmeleri ve çoraplarıyla kalmıştı.

O aptal şapkası da dalga geçer gibi hâlâ kafasında duruyordu.

"Aman Tanrım," dedi Lucas perdelerin kenarından içeri sızan ışınların hafifçe aydınlatığı arabada onu seyrederek, yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. "Biz deliyiz, ikimiz de."

Sonra Nicole'e uzandı.

Lucas'ın üzerinde kayarak onu içine almak, dizlerini koltuğa bastırarak ona binmek, aşağı doğru inmek, onu tamamıyla içine çekmek çok doğal göründü gözüne.

Arabanın hareketleri ritimlerinin bir parçası oldu, Lucas onu sımsıkı tuttu, o başını arkaya atarken boynunu öpücöklere boğdu. Nicole pozisyonunun ona kazandırdığı avantajın tadını çıkarıyordu, ikisinin ihtiyaçlarını da göz önünde bulundurarak kendini bastırıyor, geri çekiyor ve istedikleri, ihtiyaçları olan yolda ilerlemelerini sağlıyordu.

Bu kez acı yoktu, iki insanın en güzel birleşme şekliyle ilgili hiçbir aptal endişeye yer yoktu artık.

Ama açlık vardı. Tanrım, içindeki bu açlık gittikçe büyüyerek onu tüketiyordu. Üzerinde hareket etmeye devam etti, onu sürdürdü, ondan alabileceği her şeyi aldı.

Daha hızlı. Daha derin.

Patlama, birlikte yaşadıkları patlama, onları eritip yok etti.

Öylece durdular, arabanın hareketiyle sallanmaya devam ederken, birbirlerini öperek fısıldaştılar... ve sonunda hafif kahkahalara boğuldular.

Araba tekerleklerinin her dönüşü onları Londra'ya, bekleyen gerçeklere daha da çok yaklaşıtıyordu. Ama şu anda, onlardan başka hiçbir şeye ya da kimseye yer yoktu. Geçmiş ve gelecek yoktu. Cevapsız sorular ya da sevimlerinin onları nerelere götürdüğüne dair tartışmalar yoktu.

Anın içinde kaybolmuş iki basit insan vardı... Onları Londra'da bekleyenlerden çok uzak olan iki basit insan.

Lucas, Rafe'in karşısındaki koltuğa oturduğu anda hizmetçilerden biri ikinci şarap kadehini yanına koydu.

"Zamanlaman oldukça iyi," dedi Rafe onu kadehiyle selamlayarak. "Bu arada çok kötü görünüyorsun. Sanırım bunun sorumlusu sevgili kız kardeşim."

"Kardeşinle çok yakında konuşacağız, hem de çok ciddi bir "şekilde konuşacağız," diye cevap verdi Lucas oldukça boş olan kulüpte bakışlarını gezdirerek. Brummell'in Naip Prens'in gözünden düşmesi ve artan borçları nedeniyle White's'taki bu köşe, büyüsunü ve müdavimlerinin çoğunu kaybetmişti.

"İki gündür birlikteydiniz ve onunla konuşmaya vakit bulamadın mı?"

"Beni hâlâ reddetmekte direniyor."

Rafe küçük bir kahkaha attı. "Başka bir şey olmasını mı bekliyordun? Karım, Nicole'ün hiçbir zaman evlenmeyeceği konusunda kararının kesin olduğunu sır olarak saklamadığını söyleyip duruyor. Ben onu bir şekilde ikna edeceğini düşünmüştüm. Ona olan ölümsüz aşkını ve bağlılığını açıklamanın onu vazgeçireceğini sanmışım ya da böyle bir şeyler işte... İşin aslında bunları da karım söyledi."

Lucas şarap kadehini dudaklarına götürürken dondu. "Ulu Tanrım."

"Ona söylemedin mi?"

"Ben... Şey... Kesinlikle ben..." Lucas parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, beynindeki bir düğümü çözmeye uğraşır gibiydi. "Sanırım söyledim. Evet, evet, elbette söyledim. Yani şey..."

"Eleştirdiğimi sanma ama bunu çok hatırlanır bir şekilde yapmış olduğunu sanmıyorum, sen bile hatırlamakta zorlanıyorsun."

Lucas şarap kadehini masaya bırakıp ayağa kalktı, hiç içmemişti, oysa White's'a girip en azından üç kadeh şarabı peş peşe içmeyi planlamıştı. "Gitmeliyim."

"Şimdi mi? Lucas, otur. Ben sadece seninle eğleniyordum. Aslında sevilen kadına kur yapma konusunda kendi geçmişimi de düşünerek bunu hiç yapmamam gerekirdi."

"Ama anlamıyorsun. Ona benimle evlen dedim... Bunu çok sefer söyledim. Israr ettim, hatta bir keresinde bağırđım." Başını şaşkınlıkla iki yana salladı. "Onu sevdiğimi neden ona söylemedim? Oysa sana söyledim."

"Evet, bunu hatırlıyorum. Çok dokunaklı bir andı. Bunu hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım."

Lucas yeniden koltuğa yığıldı. "Hiç komik değil, Rafe."

"Ah, bu konuda çok yanılıyorsun. Özellikle de seni karşımda öyle otururken seyretmek çok komik. Seni uyarmaya çalıştım. Nicole yani kardeşim eşsizdir."

"Senin kardeşin tam anlamıyla bir baş belası... Onunla konuşmam gerekiyor. Ne kadar vaktimiz var?"

Rafe şöminenin üzerindeki saate baktı. "Uşağım bana saat sekizde Kırık Teker'de toplanacaklarını söyledi ve saat altıyı geçiyor. Bu bilgiyi nereden aldığımı merak ediyorsan benimle kader birliği yapmadan önce eskiden kolluk görevi üstlenmiş olan Phineas'a teşekkür etmemiz gerekiyor. Hâlâ yüksek sosyetenin inceliklerini öğrenmeye çalışmakla meşgul ama boyun bağlarım eskisi kadar kötü değil, bak."

"Rafe çok az uyudum, boyun bağlarının canı cehenneme," diye uyardı onu Lucas. "Nicole'ü görmem gerekiyor, lanet olsun. Pekâlâ, bu işi nasıl halletmeyi düşünüyoruz? Kaç kişi olacaktı?"

"Özür dilerim. Phineas'ın tahminine göre yüz kişiden fazla olacak. Bir kısmı silahlı ama çoğunluğu değil. Westminster Köprüsü'nden geçip Parlamento'ya gidecekler ve kapısına isteklerini asacaklar. Düşündüğün şey ise çok doğru, Frayne çoktan muhafızlara haber vermiş, bu katliamı nasıl engelleyeceğimizi bilemiyorum."

"Peki, o zaman onları durdurmak için ne öneriyorsun?"

"Bu gözü dönmüş insanların arasına haber vermeden dalar hepsinin hükümetin gönderdiği kışkırtıcılar tarafından kandırılan aptallar olduğunu söylememiz hoş bir tablo yaratmaz. Boğazlarımızı, kesmeleri için tam önlerine uzatmış oluruz."

"Nicole bana bu soruyu sorduğunda benim ona verdiğim gibi bir cevap verdin işte. O da eğer bu adamlar bu kadar kızgınsa bu kızgınlıklarının doğru kişiye yönlendirilmesi gerektiğini söyledi."

"Bu oldukça mantıklı. Nasıl yapacağız?"

Lucas dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildi. "Bir fikrim var..."

Nicole yatak odasının kapısının açıldığını duyunca tek gözünü açtı ve Lydia'nın yüzünde sorgulayan bir ifade ve neredeyse tereddüt dolu adımlarla içeri girdiğini gördü.

"Ah, banyo yaptığını bilmiyordum," dedi kapıya doğru dönerek.

"Sorun yok," dedi Nicole başını yarı uyuklayıp yarı düşünerek dayamış olduğu banyo teknesinin kenarından kaldırarak. "Buna alışmaya başladım."

"Bu ne anlama geliyor? Neyse, boş ver. Döndüğünde burada olamadığım için üzgünüm. Malvern Dükü hava güzelken dışarı çıkmam için çok ısrar etti. Londra Kalesi'ne gittik ama çok fazla şey göremedik çünkü ben senin dönüşüne yetişmek istiyordum."

"Dük'le mi? Yani artık ondan nefret etmiyor musun?"

Lydia Nicole'ün odasına geldiğinde hep oturduğu çizgili koltuğa otururken eteklerini düzeltti. Tavırları doğuştan gelen bir asalete sahipti ve annelerinkine gibi çalışılmış hareketler değildi, doğaldı. Tipleri çok benziyordu ama Lydia annelerinin sahip olmadığı doğal bir asalete sahipti. Helen'in onunla kıyaslanmak istememesi çok doğaldı.

"Ekselansları'ndan hiç nefret etmedim," dedi Lydia ama gözlerini ondan kaçırıyordu. "O aslında oldukça... kibar biri. Yakında üçüncü kuşaktan kuzeni Bayan Hartburton ile nişanlanacağını sanıyorum. Çok hoşmuş. Senin gibi siyah saçlıymış. Annem dün sabah sen onu kaçırmadan önce söyledi."

Nicole banyodan kalkarak ateşin önüne ısınması için koyduğu kocaman banyo havlusuna uzandı. "Peki, annem bunu nereden biliyormuş?" diye sordu. Lydia'nın sesinde bir hüznün yoktu ama olma olasılığı da vardı.

"Bilmem, sormadım. Umurumda olduğuna dair bir işaret olarak algılayabilirdi, hem zaten Dük'ün hayatında benim gibi birinin olamayacağını bana söylemişti bile."

Nicole ne zaman annesini hoş görmeye çalışsa buna benzer bir şey duyuyor ve kadını boğmak istiyordu. "Sana bunu söylerken ne demeye çalıştığını açıkladı mı bari? Yani senin gibi biri ne demekmiş?"

"Ah, evet açıkladı. Annemi bilirsin işte. Düşündüğü şeyi içinde tutmaz. Yeterince güzelmişim ama bir dükün eşi olmak için gereken özelliklere sahip değilmişim. Kendime bir papaz bulup diğer taşra fareleriyle birlikte şehir dışında huzurlu bir hayat sürmem benim için en iyisiymiş."

"Annemiz tam bir aptal," dedi Nicole kurulanarak köşedeki paravanın arkasında duran Renée'nin giymesi için hazırlamış olduğu giysilere doğru yürürken. "Lydia, onu istiyorsan git ve al."

"Ama sorun burada. Onu istemiyorum. Ama... ama annemin onu elde edemeyeceğini söylemesinden de hiç hoşlanmadım. Bu beni ahlaksız yapar mı?"

Nicole paravanın arkasından başını uzatarak kardeşine sırtıttı. "Sen asla ahlaksız, kötü huylu, huysuz ya da kibirli biri olamazsın. Bunların hepsi benim uzmanlık alanım. Ve annemiz kesinlikle bir aptal."

"İyi niyetliydi aslında."

"Biliyorum," dedi Nicole başını bir kez daha dışarı uzatarak, bu arada çorabını giymeye çalışarak tek ayak üstünde zıplıyordu. "Sonunda bunu anlamayı başardım sanırım. Yani onun

neden öyle olduğunu ama bu, kafasında küçük kurtlar dolaşmayan insanların onu ille de dinlemeleri gerektiği anlamına gelmez."

Lydia başını paravanın arkasına uzatırken kıkırdıyordu. "Sen orada ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Nicole pantolonu kalçasına çekerken. "Pekâlâ, bunu yapacak mısın?"

"Neyi? Dikkatli ol, birazdan paravanı devireceksin."

"Malvern Dükü'nü üçüncü kuşaktan kuzeni Bayan Halibut'un ona hiç de uygun olmadığına ikna edecek misin?"

"Hartburton. Halibut bir balık. Fatih William topraklarımıza ayak basmadan önce özellikle kutsal günlerde yenen bir balıkmış." Saçmaladığının farkındaymış gibi iç geçirdikten sonra devam etti. "Özellikle de Aziz Edward bu balığı çok severmiş."

Nicole bir kez daha başını paravandan uzattı. "Sevgili kardeşim, beni bazen gerçekten korkutuyorsun. Burada balıklardan bahsetmiyoruz, Malvern Dükü'nden bahsediyoruz."

"Ben istemezsem bahsetmiyoruz," dedi Lydia çenesini havaya dikerek. "Ama istersen Marki'nin bavuluna koymuş olduğum geceliği görünce ne tepki verdiğinden bahsedebiliriz. Bu konuda konuşmak ister misin?"

Nicole sonunda paravanın arkasından çıkmayı başardı. "Eğer hâlâ birer çocuk olsaydık senden bu yaptığın şeyin intikamını çok kötü alırdım. Hayır, konuşmak istemiyorum..."

"Nicole! Sen ne giymişsin öyle!"

"Net olarak gördüğünü düşünüyorum." Genç bir uşaktan aldığı giysilere bakarak sırtıttı. "Gayet iyi duruyorlar, değil mi?"

Lydia ayağa fırladı. "Ah, hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Buna izin veremem."

"Neye izin veremezsin? Ne yapacağımı bilmiyorsun ve sana söylemezsem sen de kimseye söylemeyi başaramazsın, değil mi?"

Kardeşinin gözleri kısıldı. "Seni seviyorum ama bazen sana tokat atmamak için kendimi zor tutuyorum."

"Lucas'ın bana ihtiyacı var. O ve Rafe..."

"Kesinlikle," diyerek sözünü kesti kardeşi. "Rafe ve Marki. Bu... bu Kırık Teker'deki konuyu onlar halledecek. Senin oraya gidip macera peşinde koşmana ihtiyaçları yok. Büyü artık, Nicole. Senin yardımın olmadan da başkalarının bir şeyleri başarabileceklerini kabul et. Lütfen!"

Nicole alt dudağının titremeye başladığını hissettiği anda onu kardeşinin görmemesi için ısırdı. Ama gözlerinden fişkıran yaşları durdurmayı başaramamıştı.

"Bu gece nasıl bir tehlikeye atıldıkları hakkında hiçbir fikrin yok."

"Peki ya sen üzerindeki bu saçma kılıkla Kırık Teker'e gidip onları bu tehlikeden nasıl kurtaracaksın?"

"Bunu ikinci kez söylüyorsun. Kırık Teker'i nereden biliyorsun?"

Lydia öfkeyle gözlerini devirdi. Bu çok etkileyiciydi, kimse Lydia'nın sinirlenebileceğini düşünemezdi.

"Phineas ile bu konu üzerinde birkaç kez konuştuk, oradan biliyorum. Senin Marki'yle tek başına yola çıkmana ve annemi kaçırmayıza sebep olan şeyleri bilmeden buna izin vereceğimi sanmıyordun herhalde. Charlotte bana büyük bir kısmını anlattı ama dün gece Kırık Teker'e giden Phineas'tı ve bu gece Parlamento'ya yürüyüş yapılacağını öğrenerek geri döndü. Ah, yoksa oraya mı gitmeyi düşünüyorsun? Parlamento'ya mı gideceksin? Buna da izin vermeyeceğim."

"Hayır, Parlamento'ya gitmeyeceğim," dedi Nicole sonunda kardeşine oturmasını işaret ederek. "Lydia, çok özür dilerim."

"Ne için özür diliyorsun?" diye sordu eteklerini kırıkmamaları için düzeltirken. Bir kriz anında bile Lydia tam bir hanımefendiydi. Buna engel olamıyordu.

"Her şey için. Willowbrook'un çatısından kediyi indirmek için yardımını istediğim günden bugüne yaptığım her şey için, o gün aslında orada kedi yoktu ve ben sadece dünyanın o yükseklikten nasıl görüldüğünü merak ediyordum... Her şey için çok üzgünüm."

Lydia bir süre sessiz kaldıktan sonra gülümsedi. "Manzara çok güzeldi ama. Dünya ayaklarımızın altına serilmiş gibi hissetmiştik. Ah, kapıyı kim çalıyor? Paravanın arkasına geç Tanrı aşkına, kim olduğuna ben bakarım."

Nicole kendisine söyleneni yaptı -işin aslında Lydia'nın göstermiş olduğu tepki onu çok şaşırtmıştı ve şu an ne dese yapardı- ve kapının kapandığını duyunca paravanın arkasından çıktı. "Kimdi o?"

"Uşaklardan biri." Yerine oturmadan önce ona elindeki katlı kâğıdı uzattı. "Şimdi gelmiş. Üzerinde adın var."

Nicole kaşlarını çatarak notu aldı, el yazısını tanımıyordu. Zaten Londra'da çok az kişiyi tanıyordu, birkaç gece önce ilgilenmek zorunda kaldığı âşıklardan biriye şu an onlarla ilgilenecek hali hiç yoktu.

Mührü kırarak kâğıdı açtı.

Nicole, sevgilim Nicole. Ben bir salağım. Sen yeryüzündeki en mükemmel ve insanı en çileden çıkararak kadınsın ve ben seni büyük bir umutsuzlukla, deliler gibi seviyorum. Bunu sana daha önce söylemeliydim. Evlen benimle. Lütfen.

Notun altına iri bir L harfi konmuştu ve altında son dakikada karalanmış gibi duran birkaç satır daha vardı: *Sana söz veriyorum eğer istediğin buysa daha sonra dizlerimin üzerine çökerek bunun için yalvaracağım. Bu arada, delice bir şey yapma!*

Nicole hiçbir şey söyleyemeden notu Lydia'ya uzattı ve ayaklarının dibine diz çöktü. "Onu sevdiğime inanmıyorum, Lydia. Beni çıldırtıyor, bana gülüyor ve bana çok kızıyor... ve beni olduğum gibi kabul ediyor. Ama bu gerçek... onu çok seviyorum. Şimdi anlayabiliyor musun? Burada oturup birinin bize ne olduğunu haber vermesini bekleyemem. Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum, kadınların bunu yapması gerektiğini hatta Lucas'ın bile bunu yapmamı istediğini de biliyorum. Ama yapamam. Bunu yapamam."

Lydia notu katlayarak yanındaki sehpanın üzerine koydu.

"Kocalarının peşinden savaşa giden kadınlar da var. Bunu... bunu biliyor muydun? Pek çok eş ya da bir askeri seven kadın geçen yıl her tür zorluğa katlanarak Brüksel'e gitti. Savaş sona erdiğinde savaş alanında dolaşarak, erkeklerini aradılar, ölü ya da canlı, onları bulmaya çalıştılar. Bu konuda pek çok şey okumuştum."

"Hayatım, yapma..."

"Sevdikleri adamların peşinden savaşa gittiler. Bense Ashurst Malikânesi'nde oturup ona havadan, aşçının elini yakışından bahseden aptalca mektuplar yazmakla yetindim."

"Biliyorum," dedi Nicole gözlerindeki yaşları elinin tersiyle silerek. "Rafe zaten gitmene izin vermezdi. On yedi yaşındaydın."

Kardeşi başını iki yana salladı. "Hayır. Kalbin karşısında yaşın etkisi mi olurmuş? Ben âşık bir kadındım. Peşinden gitmeliydim, her şeyi yapmaya cüret etmeliydim. Eğer Brüksel'e giden Marki olsaydı, sen mutlaka bir yolunu bulup oraya giderdin. Bunu yapacağını biliyorum. En azından... en azından sonunda onunla birlikte olurdu. Ölürken Dük'ten bize gelip söylemesini rica etmek zorunda kaldı. Eğer kaderinde ölmek varsa en azından ölürken elini tutabilmiş olacaktım. Ama bunu yapmadım. Sadece oturup bekledim. Ben... ben annemin söylediği gibi bir fareyim."

Nicole yanağını kardeşinin dizine yasladı. "Komutan bunu anlıyordu. O seni seviyordu. Senin tehlikeye atıldığını görmeyi asla istemezdi."

"Marki'nin senin tehlikede olduğunu bilmeye katlanamayacağı gibi," dedi Lydia kardeşinin saçlarını okşarken. "Ve onun sözünü ne kadar dinlediğine bir bakar mısın?"

Nicole kardeşini görebilmek için başını kaldırdı. "Bunu yeniden yapmak zorunda kalsaydın, gider miydin?"

Lydia konuşmaya başlamadan önce şöminenin üzerindeki saat yediyi vurdu.

"Bunu yapacağımı düşünmeyi tercih ediyorum. Lütfen şu an ne hissettiğini bildiğimi anla. Ama bu halde Kırık Teker'e gitmenin kimseye bir faydası yok," dedi sonunda. "Marki ile Rafe'in bu işi çözeceklerine inanmak zorundayız. Anlaştık mı?"

"Ama..."

"Anlaştık mı dedim."

"Evet, sanırım."

"Bunu başaramazlarsa, Kırık Teker'de bir şeyler ters giderse Westminster Köprüsü'nde durup çıkacak vahşeti seyredip kurtarabileceklerini kurtarmaya çalışmaktan başka yapabilecekleri bir şey de yok. Yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsun," dedi Nicole içini çekerek. "Yani oraya da gitmemem gerektiğini söylüyorsun. Bunu anladım ama... ama yine de bir şey yapmak istiyorum."

Lydia kardeşine kalkmasını işaret ettikten sonra kendi de kalkarak halıyı adımlamaya başladı. "Sonuçta mantıklı düşünürsek bize kalan Lord Frayne oluyor." Durdu ve dönüp kardeşine baktı. "Rafe ile Marki isyanı durdurmayı başarırlarsa Lord'un çok öfkeleneceğini hepimiz biliyoruz."

Nicole onayladı. "Bunu zaten konuştuk, evet. Yarına kadar annemin mektupları kim bilir kimlerin eline geçecek. Ve onları gerçekten yazmış. Birkaç gün içinde tüm Londra amcamızın ve kuzenlerimizin..."

"O zaman durum çok basit, değil mi? Yapmamız gereken şey bu. Dünden beri bu konuyu çok düşündüm ve bence tek cevap bu. Phineas da aynı şekilde düşünüyor. Zaten bazı girişimlerde bulundu."

Nicole sorgulayan bakışlarını kardeşine dikerek ayağa kalktı. "Yapmamız gereken şey ne?"

"Git ve üzerindeki şu komik giysileri çıkar ve üzerine en etkileyici elbiseni giy. Sanırım şu yakası fazlasıyla açık olan pembeyi giymende yarar var. Ben gidip Phineas'ı bulacağım."

"Ne için?" Nicole'un başı dönüyordu. Bu karşısında duran kimdi? Tam bir idareci gibi emirler veriyordu. Kardeşi olmadığı kesindi!

"Lord Frayne'e gidip annemin mektuplarını geri almak için. Bunun çok açık ve mantıklı bir fikir olduğunu düşünüyorum. Phineas da öyle düşünüyor. Tehdit altında olan aile bizim, hatırladın mı? Rafe ve dolayısıyla hepimiz tehdit altındayız. Charlotte'ın doğmamış çocuğu bile. O zaman bu silahı Lord Frayne'in elinden almamız gerekiyor. Mecazi olarak elbette. Aslında bu gece yapmayı planlamıyordum ama yürüyüşün bu gece yapılması söz konusu olunca biz de hazırlığımızı yaptık. Phineas ile kendimden bahsediyorum. Daha fazla fare olmaya tahammülüm yok, Nicole."

"Lydia sen bir dâhisin. Lanet olası bir dâhi." Kardeşi gülümsedi. "Öyle miyim? Belki de annem haklıdır. Bütün zekâyı ben almışım."

"Bu hiç de kardeşçe olmayan sözleri duymazdan geliyorum çünkü aslında sana sımsıkı sarılmak istiyorum. Peki, bu işi nasıl yapacağız?"

"Güçlerimizi kullanarak. Ben zaten beynimi kullandım. Sıra sende. Bunu sana söylemekten hoşlanmadığımı bilmende yarar var Nicole ama annem gibi olacaksın. Yani flört edeceksin."

İsyancıların arasına karışmak için kılık değiştirmekle uğraşmadılar. Kırık Teker'in mahzenine girmek için arka kapıdaki iki dev korumayla savaşıma ihtiyacı da duymadılar.

Lucas ile Rafe meyhaneye ön kapıdan girmeyi tercih ettiler. İri yarı bir adamın dirseklerini dayadığı ahşap barın bulunduğu yere giderek adamın meyhanede bulunabilecek en iyi iki şişe birayı hanın en arkasında bulunan masaya getirmesini istediler. O masanın arkasında bulunan kapı, fiçilerin durduğu mahzene açılıyordu. Bunu Phineas söylemişti.

"Sizin gibileri burda göremiyoz pek. Sizin gibi cicili bicilileri," dedi barda çalışan adam içkilerini getirmek üzere kılını bile kıpırdatmayarak. "Yolunuzu mu kaybettiniz? Belki de size daha iyi servis yapcak bi yere gitseniz daa iyi olacak."

Lucas elini ahşaba koyduktan sonra tekrar kaldırdı, altın para tezgâhın üzerinde kaldı. "Ve belki de sen sadece kendi işinle ilgilenecek kadar akıllısındır. Şişeleri kendin getir. Bardak istemez. Böylelikle içlerine tükürme arzusu da hissetmezsin."

"Muhtemelen onları bu şekilde yıkıyor," dedi Rafe kısık sesle meyhanenin arka tarafına doğru yürürlerken, ikisi de gözlerin üzerlerinde olduğunun farkındaydı. "Lağım çukurunda yıkanmış olsam bu kadar popüler olmazdım."

"Buraya daha iyi uyum sağlayacağın kesindi," dedi Lucas mahzene açılan kapıya en yakın duran sandalyeye geçerek. "Yoksa buradaki çarpıcı kokuyu almadın mı?"

"Burada çok az kişinin bulunduğunu görmek beni mutlu etti. Tabii bu, sıklıkla gelen müşterilerin şu an tam olarak ayağımızın altında bir yerde oldukları anlamına geliyor. Ah, bak yeni dostumuz da geliyor. Hazır mısın?"

"İple çekiordum aslında. Hareketli bir ortama girmeyeli çok oldu. Özlemişim."

İri yarı adam somurtkan bir ifadeyle masaya yaklaştı, ellerinde birer şişe vardı.

Rafe yerinden kıpırdamadı, iskemlesi kapının yanındaydı, Lucas ayağa kalkarak geriniyormuş gibi yaptı.

Barmen masaya eğildi.

Rafe ellerini uzatarak adamın etli bileklerini sımsıkı yakaladı.

Lucas koluna saklamış olduğu bıçağı çıkararak adamın sırtına arkadan dayadı ve kulağına doğru eğildi.

"Tek kelime edersen son göreceğin şey masanın ortasında duran sol böbreğin olur. Şimdi hep birlikte aşağı ineceğiz, dostum. Anahtarın var, değil mi? İşte önlüğünün cebindeymiş. Arkadaşım sağ elini bırakacak, sen önlüğünün cebinden anahtarı alıp kapıyı açacaksın. Sonra üçümüz birlikte biraz fazla samimi bir şekilde aşağı inip o harika mahzeninden daha iyi bir bira bulmaya uğraşacağız. Anlaştık mı? Ah işte böyle. Başınla onaylayan yeterli. Akıllı adamsın."

Operasyon Lucas'ın düşündüğünden çok daha kolay gerçekleşmişti, meyhanede başka müşterinin olmaması da iyi olmuştu.

Adamın peşinden ahşap basamakları inen Lucas ile Rafe, Lucas'ın bir önceki ziyaretinden hatırladığı alçak tavanlı odaya indiler.

Duvarların önüne dizilmiş düzinelerle fiçı vardı, hitabet kürsüsü olarak kullanılan masa hâlâ yerinde duruyordu.

Hem Lucas hem de Rafe'in tahmin ettiği gibi, önceki gece konuşma yapan iki adam da orada yoktu.

"Sırtıma bıçak dayadı!" diye bağırdı adam sessizce aralarında konuşmakta olan adamlara ve bir anda bütün başlar merdivene çevrildi.

"Şu anda dayamıyorum. Ama yine de son derece gereksiz bir hareket yaptığının farkındasın değil mi?" diyen Lucas bıçağını kaldırıp çizmesiyle adamın kışına bir tekme atarak onu son üç basamaktan fiçılara doğru yuvarladı... Fiçılar adamın üzerine devrilmişti.

"Pekâlâ, herkesin ilgisini çekmeyi başardığımıza göre..." dedi Rafe onlara bakanlara hafifçe el sallayarak. "Beyler! Lütfen kendimi ve arkadaşımı tanıtmama izin verin. Ben Komutan Rafael Daughtry, altı yıl boyunca İber Yarımadası'nda hizmet verdim ve bu da Binbaşı Lucas Paine, son Waterloo zaferinde Wellington'ın ordusundaydı. Ülkemiz için canla başla ve büyük bir cesaretle çalışmış olan sizlerle dost olmak üzere geldik."

"Ceketlerimizin üstündeki armaları mı sökceğiniz?" diye bağırdı odadakilerden biri. "Geri kalan her şeyi aldınız zaten!"

Ön tarafta oturan beyaz saçlı bir adamın sözleri eklenince karmaşa iyice arttı. "Çoh güzel söyledin! Gelmişken öteki kolumu da ister misiniz? Böylece kışımı benim için yıkayabilirsiniz!"

"Kimse bunun Hyde Park'ta bir gezintiye benzeyeceğini düşünmemiştii zaten," dedi Rafe kısıp sesle Lucas'ın yanına doğru bir adım geri çekilerek. "Sıra sende."

Lucas, Wellington'ın ordusunda görev yaparken yanındaki adamlar hakkında pek çok şey öğrenmişti, ülkeleri ve dükleri uğruna tüm cesaretleriyle savaştıktan sonra akşamları ateşin başında toplanıp ikisine de küfrederlerdi.

"Yeter artık!" diye bağırdı hükmedici bir tavırla. "Buraya size ihanet edildiğini söylemeye geldik, bundan sonra yapmanız gereken en akıllıca hareket bana doğru dürüst cevaplar vermeniz olacak! Yoksa bu gece hepiniz bir hendeğin dibinde ölü olarak yatmayı mı tercih ediyorsunuz?"

"Şunlara bak hele!" diye bağırdı topluluğun içinden bir adam diğerlerini dirsekleyerek ön tarafa doğru yolunu açarken. "Orda duran Basingstoke. Adamlarının önünde at sürerkene üç tane atı vuruldu amma hiç bozmadan yoluna devam ettiğini gördüyüm."

"En azından birimizi tanıdılar. Tam bir kahramanmışsın meğer. Hiç bilmiyordum," dedi Rafe Lucas'a yaklaşıarak. "Üç mü?"

"Aslında iki, bir tanesi tökezleyip düştü, vurulmadı. Ama adamın yanlışını düzelteceğimi hiç sanmıyorum."

Lucas bu avantajı hemen kullanmak zorunda olduğunun farkındaydı, birazdan adamlardan biri artık savaşta olmadıklarını söyleyebilirdi, ellerini susmaları için salladı ve hazırlamış olduğu konuşmasını yapmaya başladı.

Kızgın bir gruba aptal yerine konduklarını söylemek çok kolay ve hemen yapılabilecek bir iş değildi. Ama bu arada diğer meyhanelerde toplandıkları düşünülen diğer Adalet Arayan Vatandaşları bulmak için gönderilen üç adam geri dönüp de kendilerinden başka toplanan grup olmadığını söyleyince Lucas adamların dikkatini tümüyle üstüne çekmeyi başardı.

Sonunda yirmi kişinin öncü grup olarak toplanıp diğerleri Kırık Teker'de beklerken Westminster Köprüsü'ne gidip bakmalarına karar verildi. Lucas ile Rafe onları tanıyan adamın öne geçerek karanlık geçitlerde liderlik yapmasına izin verdi.

Bu geçitlerden birinde durup baktıklarında Kral'ın muhafızlarının Westminster Köprüsü'nün Parlamento'ya açıldığı yerde toplanmış olduğunu gördüler. Yeni ezici yasalarını çıkarabilmek için artık yapılmayacak olan bir yürüyüşü, bir isyanı bekliyorlardı.

Sessiz ve suratları asık -ama bir yandan da minnet dolu- olan grup Kırık Teker'e geri döndü.

Fıçılardan birine çarpınca yarılmış olan başını bir bezle sarmış olan meyhaneci sonunda Lucas ile Rafe'in umutla bekledikleri soruyu sordu.

"Hükümetteki hangi piç kurusu onun için ölmemizi istedi?"

Sonunda Charlotte da onlara katıldı, onu caydırmaları mümkün olmamıştı.

Üç kadın en vakur tavırlarıyla saat dokuzu biraz geçe Belgrave Meydanına vardılar. Phineas adamın aşçısıyla konuşmuş ve her akşam yemeğini saat altı buçukta yedikten sonra sosyal buluşmalara katılmak için saat ondan önce asla evden çıkmadığını öğrenmişti.

Araba oldukça çirkin olan taş binanın önünde durduğunda Charlotte eldivenli eliyle esnemesini gizledi.

"Canını mı sıkıyoruz?" diye sordu Nicole yengesine.

"Hiç de bile. Ama yatma vaktim geldi. Rafe'in çocuğu iki haftadır sabahın köründe tekmeleriyle beni uyandırıyor, tabii hıçkırıkları da unutmamak lazım. Herkes rolüne hazır mı?"

"İsterik anne adayı, sakın ve mantıklı kız ve diğerlerinin başaramayacağı iğrenç flörtleşmeyi başarabileceğini düşünen cazip kadın," diyen Nicole kaşlarını çatı. "Annemin taklidini yapmak zorunda mıyım gerçekten? Kendime bir daha böyle bir şey yapmayacağıma dair söz vermeyi tercih ederim."

"Hayatım, çok mantıklı bir kadınmış gibi davranmayı da başaramayacağın ortada," dedi Charlotte. Seyis kapıyı açıp basamakları yerleştirirken Lydia kıkırdadı.

"Pekâlâ, Phineas söylediği şeyi yapabilecek mi?"

"Nicole hiç durmadan aynı soruları sormaktan vazgeç," dedi kaldırımında durup Charlotte'in arabadan inmesini beklerken. "Phineas yapabileceğini söylediye yapar. Adam kolluk kuvvetindeymiş."

"Bu da hırsızları yakaladığı anlamına gelir, hırsızlık yaptığı değil."

"Onları yakalamayı başarıyordu, değil mi?" dedi Lydia. Nicole'ün buna karşı bir cevabı yoktu, suratını ekşiterek kaldırımı indi.

Evin girişine çıkan beyaz mermer basamakların altında seyislerinin Lord Frayne'in kapısını çalmasını ve kapının açılmasını beklediler. Lydia Nicole'ü dirsekleyerek ilk cazibe gösterisi zamanının geldiğini bildirdi.

Nicole birkaç basamak yukarı çıkıp şalını çıplak omzundan aşağı kaydırarak neredeyse küçük bir çocuk olan hizmetkâra gülümsedi, çocuğun âdemelmasının boyutları gerçekten çok komikti.

"Ashurst Düşesi çok özel bir meseleyi konuşmak üzere Lord Frayne'i görmek istiyor ve yanında Leydi Lydia ve Nicole Daughtry de bulunuyor. Ah, hatırlamakta güçlük çekecek misin? Bir daha tekrarlamam gerekiyor mu?"

Âdemelması o kadar yukarı tırmandı ki Nicole, çocuğun onu yutmamasına gerçekten şaşırdı, sonra çocuk konuşmayı başaramadan önce birkaç kez daha yükselip alçaldı. "Hayır, efendim, yani hanımefendi, yani Leydim."

Nicole zafer dolu bir gülümsemeyle kardeşiyle yengesine döndü. Büyük bir telaşa kapıya gelen oldukça ciddi görünümlü bir başkâhya tarafından son hızla oturma odasına götürüldüler. Adam onlara içecek getireceğini ve Lord Frayne'in de hemen yanlarına geleceğini söyleyerek odadan ayrıldı.

Charlotte çantasından dantel mendilini çıkararak odada bulunan en rahat koltuğa doğru ilerlerken Nicole odada gezinmeye başladı, buradan nefret etmişti.

"Gereksiz derecede gösterişli ve süslü olduğunu düşünmüyor musunuz? Bütün bu yaldız kaplamalara ne dersin?" diye sordu şöminenin yanına doğru yürürken. "Ve burada da kendi portresi var. Adam sanırım kendine âşık."

"Nicole, sus," diye uyardı Lydia masanın etrafını çevirmiş olan iskemlelerle aynı desene sahip olan koltuğa otururken. Masanın ortasında başlarının üzerine doğru kaldırdıkları kollarıyla üç

melek vardı. "Lütfen kışkırtıcı pozunu almakla ilgilen ya da ne yapman gerekiyorsa sadece onu yap lütfen."

"Bundan sonra da beni Covent Garden'da iki kuruşa satacak," dedi Nicole o sırada ağlamak için çaba sarf etmekte olan Charlotte'a usulca. Ağlamak bir yana, Charlotte o sırada odaya giren Lord Frayne'den kahkahasını saklayabilmek için mendilinin ardına saklandı.

"Ekselansları, bu ne beklenmedik bir mutluluk," dedi Nicole hızla Charlotte'ın karşısına geçerek. Charlotte mendili ağzından indirmedi ve adamın dikkatini dağıtmak için elini uzattı, adam mecburen eğilerek öpmek zorunda kaldı. "Bunun hem çok büyük bir onur hem de şaşkınlık verici bir durum olduğunu itiraf etmem gerekiyor."

Charlotte anlaşılabilir bir şeyler mırıldandıktan sonra elini çekti.

"Hanımlar," diyerek bu kez Nicole ile Lydia'ya doğru eğildi adam. "Bir sorun mu var?"

"Annemiz ve düşüncesizlikleri dün gece İtalya'ya doğru yola çıktı. Sizin yüzünüzden," dedi Lydia soğuk bir tavırla. "Zavallı Charlotte'ın kocası ve doğmamış çocuğunun babası olan ağabeyimiz ise sizin insafınıza kaldı, kardeşimle ben de itibarımızı kaybederek sosyeteden atılma tehlikesiyle karşı karşıyayız, ya evde kalmış kız kuruları olacağız ya da statümüzün çok altında birileriyle evlenmek zorunda kalacağız. Evet, Lordum aslında bir sorun mu var diye sormakta son derece haklısınız."

"Ve bütün bunlar hiç ummadığımız bir şekilde o aptal Basingstoke yüzünden başımıza geldi. Sizi de hayal kırıklığına uğrattı, değil mi?" dedi Nicole şöminenin yanında pozunu alırken. "Şimdi Lordum, size tüm içtenliğimle soruyorum... Bu sorunu nasıl çözeriz? Söyler misiniz?"

Frayne önce Lydia'ya, ardından mendilinin arkasında gözyaşları döktüğü aşıkâr olan hamile Ashurst Düşesi'ne baktıktan sonra Nicole'e döndü, bakışları yüzünden çok göğüslerine odaklanmıştı.

"Özür dilerim. Anlayamadım. Ağabeyiniz mi? Basingstoke'un konuyla ne ilgisi var? Hanımlar, korkarım siz benden çok daha fazla şey biliyorsunuz."

Nicole yalan söylemekte olan bu ahmağı boğmak istiyordu ama Lydia adamın bu inkârına hazırlıklıydı.

"Olayın üzerini örtmeye çalışmayın, Lordum. Annemizin mektuplarından haberdarız. Onları geri almak için geldik. Bize bedelinin ne olduğunu söyleyin."

Nicole elini yukarı götürerek orta parmağını yavaşça tenine masaj yaparak göğüslerine doğru indirdi. Kusmak üzereydi ama korku dolu gözlerle adama bakıp alt dudaklarını ısırarak ona her tür bedeli ödemeye hazır olduklarını göstermeyi başarmıştı.

Her tür bedeli.

Yetenekli ve sürtük bir annenin istekli bakire kızını gören adam şöyle düşünüyor olmalıydı: Anasına bak kızını al.

Nicole bunu düşündüğünü ve aklından geçen diğer soruları, diğer düşünceleri adamın gözlerinde gördü; o sinsî, boncuk gibi parlayan iğrenç gözlerinde. Hem kıza hem de mektuplara nasıl sahip olabiliirdi? Hem hazzın doruklarına ulaşp hem de Basingstoke Markisi'ni avucunun içinde tutmaya nasıl devam ederdi? Nasıl hep kazanan o olurdu?

"Ben..." Frayne boğazını temizleyerek Nicole'e arkasını döndü ama Lydia'yla konuşmaya başlamadan önce bir kez daha dönüp ona baktı. "Endişelerinizi anlayabiliyorum ama şey... Bir hatta birkaç kişinin öldürölmüş olma ihtimali ortaya çıkınca benim görevim bu konuyla ilgilenmektir." Üçüncü kez dönerek Nicole'e baktı. Nicole başını hafifçe yana eğerek sesini çıkarmadan adama göz kırptı. "Siz... siz elbette yaşadığım ikilemi anlayabilirsiniz."

"Sizin çok kötü bir adam olduğunuzu anlayabiliyorum," dedi Lydia büyük bir ciddiyetle. "Çaresiz olduğumuzu ve sizin de bunun fazlasıyla farkında olduğunuzu da anlıyorum. Marki sizden kaçabilmek için taşraya giderek bizi terk etti ve sizin insafınıza bıraktı, bu konuyu geri dönölemez şeyler yapabileceğinden korktuğumuz için ağabeyimize de söyleyemiyoruz. Siz... siz tek umudumuzsunuz."

"Basingstoke gitti mi?"

Nicole şöminenin yanından ayrılarak ilerledi, şimdi Lord Frayne'in tam arkasında duruyordu, adamın beyninde dönen çarkların sesini duyabilecek kadar yakınındaydı. "Bize ne yaptığını itiraf ettikten sonra gitti. Adam tam bir korkak. Ondan tiksiniyorum. Erkek dediğiniz... güçlü olmalı."

"Size... size ağabeyinizin işlediği cinayeti neden ortaya çıkarma niyetinde olduğumu da söyledi mi?"

Nicole çıplak omuzlarını silkti. "Ölmüş babasıyla ve ondan yapamayacağı şeyler istendiğiyle ilgili birtakım saçmalıklar söyledi. Sanki bizi ilgilendirirmiş gibi."

"Buna inanmakta zorlanıyorum. Size ne yaptığını söyledikten sonra kendinizi savunmanız için sizi yalnız mı bıraktı?"

"Bu yüzden bir korkak olduğunu söylüyoruz. Rafe'e bunları anlatsak muhtemelen onu düelloya davet eder ve bunun doğmamış çocuğuna ne gibi bir yararı olabilir sorarım size. Genellikle erkeklerin karıştırdığı bu tip işleri toparlamak kadınlara düşer. Biz de kafa kafaya verip işleri yoluna koymak için bir plan yaptık."

"Ve buraya gelerek işleri yoluna koyabileceğinize inandınız," dedi Frayne başını sallayarak. "Anlıyorum."

Nicole bir kez daha alt dudağını ısırdı ama bu seferki endişedendi. "Öyle mi Lordum?"

Charlotte'ın iniltileri yükselmeye başlamıştı. "Buna ikna olduğuma inanamıyorum, bu... bu büyük bir utanç! Bu, bu çok büyük bir özveri, sevgili Nicole! Ama çocuğum, ah zavallı çocuğum!"

Nicole bunun üzerine ne söylemesi gerektiğini bilemeden Lydia'ya baktı. Phineas işini şu ana kadar bitirmiş olmalıydı, tabii her şey planladıkları gibi gittiyse. Frayne her an Charlotte ile kardeşini oradan kovalayıp onu bedelini tahsil etmek üzere üst kata davet edebilirdi, Tanrım!

Aklına ilk gelenleri söylemeye başladı. "Charlotte kendine hâkim ol, lütfen. Sana Lord'un bu işe mantıklı bir çözüm bulacağını söyledim, değil mi? Ve sen, sen de sus Lydia, öfke hiçbir şeyi çözmez. Annen sana hiçbir şey öğretmeyi başaramadı mı? Bana bir kadının yaşamını nasıl sürdürebileceğini gayet iyi öğretti."

Lydia muhtemelen itiraz etmek üzere ağzını açtığı sırada Nicole ön cama vuran taşların sesini duydu.

Charlotte da duymuş olmalıydı, ellerini son hızla şiş karnının üzerine indirerek çığlık atmaya başladı. "Bebek! Bebek geliyor!"

Lord Frayne'in yüzü boynundaki bağ gibi beyazladı. "Ne dedi?"

Lydia ayağa fırlayıp Charlotte'ın yanına gitti ve ona kalkması için yardım etti, ikisi birlikte girişe doğru yürümeye başladılar. Charlotte hâlâ inliyor ve karnını tutuyordu. "Geliyor! Geliyor!"

"Şimdi mi? Burada mı geliyor? Ama... ama gitmiyorsunuz değil mi?"

Nicole iğrenç adamın yanından geçerken gözlerini devirdi, adam bir köpek yavrusu gibi hemen peşine düşmüştü. Erkekler! Bir de dünyayı idare ettiklerini sanıyorlardı. Planlar ve savaşlar yapıyorlardı ve kadınları küçümseyip duruyorlardı, bunu hem karılarına ve kızlarına hem de alt sınıftakilere karşı sürekli olarak yapıyorlardı.

Oysa biraz derinlemesine bakıldığında onların küçük bir ayak oyunuyla alt edilmesi bahar rüzgârında iyi yağlanmış bir bahçe kapısının açılmasından bile kolaydı. Tanrı'ya şükür Lucas onlardan farklıydı... O kalbinin atışlarındaki sahtekârlığı bile anlayabiliyordu.

"Elbette gidiyorum. Bu sohbeti başka bir zamanda tekrar yapmamız gerekecek, Lordum. Tabii burada doğurmasını arzuluyorsanız o başka. Hizmetkârlarınızın yardımı gerekiyor, doktora haber gönderilmeli, dışarı kalın bir saman yığını yayılmalı ki araba tekerleklerinin sesi acı çekerken onu daha da fazla rahatsız etmesin. Ayrıca bu, çığlık seslerinin de boğulmasını sağlıyormuş diye duydum. Ah, havlular, çok sayıda havlu da gerekiyor. Bu süreçte çok kan döküldüğünü duymuştum."

"Hayır! Bu olmaz. Ne zaman peki? Ne zaman geri döneceksiniz? Yani bana sunulan şey son derece açık. Ben oldukça mantıklı ve adil bir adamım. Kartlarınızı doğru oynarsanız evlilik bile söz konusu olabilir, ne de olsa bir vârise ihtiyacım var. Ayrıca bu gecenin sonunda son derece güçlü bir adam olacağım ve sen de benimle anlaştığın için çok mutlu olacaksın. Sadece ne zaman olacağını söyle."

Ah şu haddini bilmez erkek kibri! Nicole yürümeye devam etti, Charlotte ile Lydia'nın kapıdan çıkıp sokağa yöneldiklerini görmek için rahatlatmıştı.

Zararsız birkaç kelime sarf edip oradan uzaklaşması gerekiyordu sadece. Plan buydu. Lydia ile Charlotte'a bunu yapacağına dair söz vermişti. Lydia onu uyarmıştı: B b rlenmeye kalkışma, Nicole! Sadece kapıdan çık ve git.

Ama bu adam ahlaksız canavarın tekiydi!

T l pembe şalının uçlarını şişirdi, bir ucunu annesinin Bond Sokağı'ndaki d kk nda yaptığı gibi omzuna attı ve ateş püsküren gözleriyle adama döndü.

"Ne zaman mı Lordum? O lanet olasıca mektuplar artık bizde, siz dünyada kalan son adam olsanız da size bakmayacağımın farkında olmadan peşimden koşarken onları aldık. Ne kadar kalın kafalı da olsanız sanırım cevabımın ne olduğunu anlamışsınızdır. Asla"

"Smithers," diye hırsla bağırdı Frayne Nicole'  dirseğinden yakalayıp oturma odasına geri götürürken. "Smithers! Kapıyı kapat!"

Lucas endişelenmeye başlamıştı.

Frayne evinin tüm pencerelerinin, ikişer   er karanlık ara sokaklardan çıkan ve büyük evinin önünde toplanan kalabalık tarafından indirilmesini sonuna kadar hak etmişti aslında. Kırık Teker'den ikili   l  gruplar halinde ayrılarak dikkat çekmeden buraya gelmişlerdi, farklı yolları kullanmışlardı ama hedefleri birdi.

Frayne evinin  n kapısının bu adamlar tarafından kırılmasını da hak etmişti, eşyalarının karanlığa doğru bir yolculuk yapmasını da... Çok kesin emirler almış olan bu öfkeli yüz adam Napolyon'a karşı savaş sırasında uygulamış oldukları yöntemin aynısını uygulayarak görevlerini son hızla ve doğru bir şekilde tamamlayacaklardı.

Ama planlamaya biraz daha zaman ayrılarak Helen Daughtry'nin mektuplarını ele geçirmenin daha makul bir yolu bulunamaz mıydı? Eve giren bu öfkeli yüz adamın arkasına sığınmadan bu iş yapılamaz mıydı?

Gerçi Frayne bir isyan istemişti, onlar da bu isyanı ona vereceklerdi. Açlık ve yoksulluk altında ezilen haklı öfkeliler kapısının önündeydi işte. Şehre ya da hükümete karşı değil, bir adama karşı ayaklanacaklardı. Frayne hırsızların kurbanı olacaktı ama bu saldırı istediği yasaların hükümet tarafından onaylanmasına yetmezdi.

Plan buydu.

Ama Lucas bu adamları Parlamenteoya yapacakları ve bir trajediyle sonuçlanacak bir şeyden kurtarıırken başka bir tehlikeye atıp atmadığını düşünmeye başlamıştı.

"Rafe," dedi diğer evlerden birinin ahırlarına giden dar yolda arabadan inip meydana doğru yürürlerken. "Belki de onlar olmadan bu işi yapmanın bir yolunu bulmamız gerekirdi."

Rafe onu dinlemiyordu. Durdu ve Frayne'in evine bakmaya başladı. "Charlie?" dedi gözlerine inanamayarak. Ve koşmaya başladı. "Charlie!"

Lucas da koşmaya başladı, Ashurst armalı arabanın yanına vardığında Nicole'ü görmeyi umuyordu. Frayne'in evinin kapısının iki yanında yanan ışıkların verdiği aydınlıkta Lydia'nın saçlarının parlıtısını görmeyi başarmıştı.

Yüreğı bunu umuyordu ama beyni Nicole'ün asla Frayne'in kapısının güvenli tarafında yer almayacağını söylüyordu.

"Bu kez ne yaptı?" diye sordu Lucas, iki eliyle sımsıkı yakalamış olduğı Lydia'nın bembeyaz olmuş suratına bakarak. "Söyle bana, şimdi nasıl bir saçmalığın peşinde koşuyor?"

"Hayır... Hayır... Bunu yapan bendim. Benim fikrimdi. Yani hepsi benim hatamdı. Daha fazla korkak olmak istemedim. Alı Tanrı'ya şükür, buradasınız."

"Evet, evet, buradayız. Onu savunmaya kalkışma, Lydia," diye uyardı onu Lucas. "Burada ne olduğunu bilmiyorum ama bana sakın Nicole'ün bu işe mutlulukla katılmadığını söylemeye kalkışma. Lanet olasıca!"

Rafe karısının elini tutarak yanlarına geldi. "İçeride. Frayne ile birlikte. Bir dakika önce olmuş, biz buraya vardığımız anda onu içeri çekmiş."

"Peki, hangi lanet olasıca işin peşindeymiş... Neyse, boş ver. Onunla dışarı çıktığımızda bunun hesabını ona soracağım." Yüzünü Kırık Teker'den ellerinde sopa, kazma ve kargılarla ayrılmış ve yol boyunca ceplerine taş toplamış olan adamlara döndü.

Dört adam sökmüş oldukları lamba direğıyle kapıyı kırmak üzere hazır bekliyorlardı.

Belgrave Meydanı'nda Ashurst arabasından ve bu adamlardan başka kimse yoktu. Tanrı'ya şükür ki sokak sakinleri partilere gitmek üzere saat ondan önce evlerinden çıkmayan türde insanlardı ve gürültüyü duyanlar da komşularına yardım etmek yerine kapılarını kilitleyecek kadar akıllıydı.

Lucas yine de çabuk hareket etmeleri gerektiğini biliyordu. Hiçbirinin yüzünün görülmesi iyi olmazdı.

"Bu tarafa gelin! Bu tarafa!" diye bağırırken elini kaldırmıştı, indirdikten sonra kapıya doğru koşmaya başladı.

Kapı o daha varmadan açıldı, uzun boylu, siyahlar giymiş olan yaşlı başkâhya bir adım geri çekildi, eli hâlâ kapı kulpunun üzerindeydi. "Genç hanımı oturma odasına çekti, Lordum," dedi kapalı kapılardan birini işaret ederek. "Hizmetçilerin başına bir şey gelmesini istemem, Lordum. Bizim bu işle bir ilgimiz yok."

Lucas içeri girdi, elini kaldırarak arkasındaki küçük orduyu durdurdu. "O zaman hepinizin aşağıdaki mahzene inmenizi öneririm ve teşekkür ederim."

"Evet, Lord Basingstoke, bunu hemen yapacağız. Bu gece sizi hiçbirimiz görmedik, Lordum. Hanımları da."

Lucas sırtıttı, gerçi bunun acı dolu bir ifade olduğundan şüphe ediyordu. "Akıllı adam. Yarın beni görmeye gel. Burada parçaları toplamaktan başka bir işinizin kalmayacağından eminim, yeni işlerle ilgileniyorsanız yarın bekliyorum."

Başkâhya bir grup silahlı, çapulcu hırsızın değil de Naip Prens'in önünde eğilirmiş gibi eğildi ve onları içeri aldıktan sonra çalışanları mahzene kaçırdı.

"Sadece beş dakika. Sonra hepiniz yok olacaksınız, hiç gelmemişsiniz gibi. Anlaşıldı mı? Daha uzun kalırsanız yakalanmanız çok kolay olur. Ne istiyorsanız alın, istediğinizi parçalayın beni hiç ilgilendirmiyor." Lucas oturma odasını işaret etti. "Ama o oda bana ait."

Hırpani kılıklı adamlar onu selamladıktan sonra bir kısmı alt kata, bir kısmı da üst kata yöneldi.

"Neredeymiş?" diye sordu kalabalığın arasından sonunda içeri girmeyi başarabilen Rafe.

"İçeride. Git mektupları bul ya da karının yanında dışarıda bekle. Frayne benim."

"Aramaya gerek yok. Charlie neyin peşinde olduklarını anlattı. Phineas camdan tırmanıp Frayne'in çalışma odasındaki mektupları ararken onu oyalamışlar. Mektuplar bende, sıkıntılardan biri azaldı yani. O piç kurusunu sakın öldürme. Kardeşimin bir kanun kaçağıyla Fransa'da yaşamak zorunda kalmasını istemem."

Bütün bu yaşananlar -içeri giriş, Frayne'in başkâhyasıyla yapılan küçük anlaşma ve Rafe'in açıklamaları- birkaç dakika almıştı ama ona yıllar geçmiş gibi geliyordu.

Frayne ile Nicole kilitli kapıların ardında yıllar boyu kalmışlardı. Adam evine saldırıldığının farkındaydı, Nicole'ün kurtarılacağını da biliyordu, planları tam olarak suya düşmese de büyük hasar almıştı.

Bu onun geri çekilmesini mi yoksa daha tehlikeli bir hal almasını mı sağlayacaktı? Lucas bunu biraz sonra öğrenecekti.

Nicole biraz önce Charlotte'ın oturmakta olduğu koltukta oturmuş, Frayne'in acıttığı kolunu ovalıyor ve onun halının üzerinde dolanışını izliyordu.

İkisi de tepelerinde koşan adamların ayak seslerini, zafer çığlıklarını, camların ve eşyaların kırılma seslerini duyabiliyorlardı.

"Neler oluyor? Neler oluyor? Kolluk kuvvetleri nerede? Tanrım bu bir ihtilal! Onlara söylemiştim! Onlara bunun olacağını söylemiştim!"

"Sizi düzeltmeme izin verin, Lordum," dedi Nicole, güveni gittikçe artarak. "Bunun olmasını siz planlamıştınız ama evinize bu kadar yakın olmayacağını düşündünüz. Başkalarının evleri ve eşyaları, başkalarının hayatları bu insanların merhametine kalacaktı, değil mi? Sizininki değil. Lucas ne akıllı bir adam, değil mi?"

"Kes sesini!" diye hızla dönen Frayne üzerine doğru yürümeye başladı, gözlerinde hem öfke hem de panik vardı, ellerini yumruk yapmış, eklemleri beyaza kesmişti. "Kes sesini, kes sesini, kes sesini!"

Nicole dürtüleriyle hareket ederdi. Dik kafalıydı ama aptal değildi. Hemen ayağa fırlayarak koltuğun arkasına geçtiği sırada odanın kapıları hızla duvarlara çarparak açıldı ve Lucas odaya daldı.

"Lucas açıklayabilirim..." diye başladı Nicole ama onun kendisine bile bakmadığını fark ederek hemen sustu.

Lucas'ın arkasına, evin girişine doğru baktığında adamların tasmalarından yeni kurtulmuş tazılar gibi oradan oraya koşturduklarını gördü, ellerinde gümüş tepsiler, mumları hâlâ yanmakta olan gümüş şamdanlar vardı. Adamlardan bir tanesi kapının eşiğinde durdu, yağlı ve karmakarışık saçlarının üzerinde Frayne'in kunduz derisi şapkalarından biriyle ve dişsiz ağızla sırtarak onu selamladı ve ortalıktan yok oldu.

"Sen," dedi Frayne Lucas'a dönerek. "Bunu sen yaptın ve asılacaksın! "

"Neden bu kadar sinirlendin? Bu gece bir isyan istiyordun ve istediğini aldın. Ama Westminster Köprüsü'nde olmadı. Nicole, hemen ağabeyinin yanına git. Şimdi!"

Lucas'ı çok seviyordu ama bu adam çıldırmış olmalıydı. Onu şu anda bırakacağını gerçekten düşünüyor muydu? Özellikle de her şey için mükemmel bir cevap bulduğunu düşündüğü sırada bunu yapar mıydı?

"Hayır, Lucas kalacağım. Lord'un bu ayaklanmayı kendisi başlattığı halde senin asılmanı nasıl sağlayacağını anlatışını duymayı çok istiyorum". Phineas annemin mektuplarını almak için içeri girmişti ama ona, Frayne'i Adalet Arayan Vatandaşlar'a bağlayan her türlü belgeyi almasını da söyledik. Rafe'le birlikte onları Liverpool ve Sidmouth'a götürüp gösterebilirsiniz. Lord Frayne'in kendilerini nasıl alaşağı etme planları yaptığını öğrenmekten pek mutlu olmayacaklardır. Mükemmel bir çözüm, değil mi? Bence kesinlikle mükemmel."

Bu cümleleri sarf ederken böyle belgeler olduğunu ummaktan başka seçeneği yoktu ama Frayne'in yüzündeki gergin ifadeyi görünce adamın çalışma odasında bu konuyla ilgili pek çok belgenin gerçekten de bulunduğunu anladı. Lydia'nın, hizmetçinin önlük cebinde bulduğu kâğıtlardan tomarlarcası bile olabilirdi.

Phineas'ın böyle belgeler bulursa bunları almasına dair fikir Nicole'den çıkmıştı. Kardeşi bütün zekânın kendisinde toplanmış olduğunu düşünmeye devam edebilirdi!

Yukarıda sert bir şey yere vurulunca başlarının üzerindeki büyük avize sallandı. Frayne bunun Lucas'a karşı tek şansı olduğunu gayet iyi bilerek onun üzerine atıldı ve onu yere indirdi.

"Lucas!" diye bağırان Nicole koltuğun arkasından çıkarak yerde birbirine vurmaya çalışarak yuvarlanmakta olan adamların yanına doğru ilerledi, birbirlerine çok yakındı ve yumrukları yeterince etkili olamıyordu.

Daha genç ve güçlü olan Lucas'ın birkaç dakika içinde bu kavgadan galip çıkacağı net olarak görülüyordu. Nicole Frayne'in kafasına denk getirebilmek üzere almış olduğu mermer heykelciği yerine bıraktı. Lucas'ın kendini kurtarması çok daha iyi olacaktı, erkekler bu tür konularda oldukça kırılgan olabiliyorlardı.

Frayne ceketinin yakasından yakalanarak en yakın koltuğa fırlatıldı, orada oturarak boyun bağını gevşetmeye uğraştı.

"Asla öğrenemeyeceksin, Basingstoke. Babanı kimin suçladığını asla öğrenemeyeceksin."

"Senin ve rüyalarının sona ermiş olduğunu görerek bununla yaşamayı kabullenebilirim," dedi Lucas elini yanına gelmesi için Nicole'e uzatarak, bu kez Frayne'in karşısında birlikte duruyorlardı.

Ağır bir şey mermer merdivenlerden gümbürtüyle aşağı indiriliyordu, hepsi birden girişe döndüklerinde boyalı bir gardırobun sokağa çıkarılışını izlediler.

"Açgözlü diiliz bayım, bu kadarı yetcek. Karım buna bayılacak. Hiç bu kadar güzel bi şeyi olmadıydı. O kadar büyük ki çocuklar içinde bile uyur ha. Başkaları olsa duvarlarınızı bile sökerdi ama biz eyi insanlarız," diyen adam, Lucas'ı selamladıktan sonra Nicole'ün önünde eğildi. "Dostum Hughie, Adalet Arayan Vatandaşlar'ın sonunda şansının döndüğünü söyledi, teşekkür ediyoz, bayım."

"Gardırobum!" diye bağırان Frayne Lucas'ın yanından koşarak sokağa fırladığında eşyalarının sokağa altı güçlü adam tarafından taşınmakta olduğunu gördü.

Dönerek evine baktı. Oturma odasındakiler dışında evin tüm camları kırılmıştı.

"Pencerelerim, pencerelerim, hepsi gitmiş!"

Doğa Ana hırsızların yanındaymışçasına bir anda yağmur yağmaya başladı.

Lucas koluna girmiş olan Nicole'le birlikte Frayne'in yanında durdu. "Tekbir şikâyet, en ufak bir fısıltı Liverpool ile Sidmouth'un kulaklarının açılmasına yetecektir ve kurban etmeyi düşündüğün bu dürüst insanlar da tekrar ziyaretine geleceklerdir ama bu kez ellerinde meşaleler olacaktır. Islak mobilyalar her zaman yanmış olanlardan daha iyidir. Anlaştık mı Frayne? Bu gece hiçbir şey yaşanmadı. Bunların hiçbirisi olmadı."

Nicole'ün kolunda duran elinin üzerine kendi elini koydu. "Ağabeyinin arabası bizi bekliyor. Gidelim mi?"

"Evet, sanırım gitmemiz gerekiyor, " dedi Nicole çenesini havaya dikerek. "İyi geceler Lord Frayne. Korkarım balo döneminin kalan kısmını şehir dışında geçireceksiniz. Ya da annemin aksanıyla size au revoir mı demeliyim?"

"Son sözü ille de söylemek zorundasın, değil mi?" dedi Lucas onu Charlotte ile Lydia'nın beklediği arabaya bindirirken.

İki basamağı tırmandıktan sonra dönerek ona baktı. "Ama bu gece söyleyemeyeceğim, değil mi? Çok kızgınsın sanırım."

"Bunu gerçekten soruyor musun?"

"Hayır, sanırım sormuyorum." Onu görünce rahatlayan Lydia ve Charlotte'ın yanındaki kadife yastıklara sıkışarak Lucas'ın da arabaya binip Rafe'in yanına geçmesini izledi. Sonra ellerini kucığında kavuşturup parmaklarını seyrederek yolda ilerleyişlerini... Araba düşündüğünden daha erken bir sürede durunca başını kaldırıp baktı.

İlerleyiş Lucas'ın Park Yolu'ndaki evine kadar sürmüştü.

Gözleri, Lucas'ın arabadan sinirle inip elini kendisine doğru uzatmasını görünce eğlenir gibi görünen ağabeyine kaydı.

"Rafe? Charlotte? Lydia? Hepiniz burada öylece oturup onunla gitmemi mi izleyeceksiniz? Bana ne kadar kızgın olduğu konusunda en ufak bir fikriniz var mı?"

Kardeşi, Rafe'e baktı. "Doğru söylüyor. Ve aslında yaptıklarımızın çoğu benim fikrimdi. Son kısmı dışında, o da bizimle birlikte oradan ayrılmalıydı. Belki de biz..."

Rafe oturduğu yerden eğilerek Lucas ile konuştu. "Saat onda kahvaltı yapıyoruz. İyi geceler."

Nicole pes ederek arabadan indirilmesine izin verdi.

Başkâhyanın sadece bir bakışı uşaklara başlarını eğmeleri için yetmişti, işverenlerinin güzel ve biraz ıslak bir kadını çekerek eve sokup merdivene yürütüşünü görmemiş gibi davranacaklardı.

Lucas yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıp yine tekmeleyerek arkasından kapatana kadar durmadı.

"İşler istediğin gibi gitmediği zamanlarda biraz fazla hükmedici davranmıyor musun?" diye alay ederek yatağın ucuna doğru ilerledi Nicole. "Olmamı istediğin yer aslında burası değil mi?"

"Aslında yapmak istediğim şey seni dizlerimin üzerine yatırıp babanın küçükken yapması gerektiği şeyi yaparak poponu tokatlamak."

"Hangi baba, Lucas? Üç tane oldu. Şimdi söylemek istediklerini söyle de bu konuyu kapatalım. "

"Teşekkür ederim, söyleyeceğim. Orada ne halt ettiğinizi sanıyordunuz? Üçünüz del" diye patladı. Öfkesi tırmanıp tırmanıp kafasını uçuracakmış gibiydi. "Yapabileceğiniz tüm aptal, beyinsiz, inatçı şeyler arasında..."

"İyiym, teşekkür ederim. Senin gecen nasıl geçti?" diye cevap verdi Nicole ona ters ters bakarak.

Lucas bunu umursamadı. Şu an umursayamazdı.

"Hamile bir kadın! Hamile bir kadın nasıl bu kadar mantıksız olabilir? Nasıl Frayne gibi bir adamın evine gidebilir? Hiç kimseye haber vermeden hatta hiç düşünmeden... Ya kardeşin? Böyle bir aptallığı senden beklerdim ama ondan asla beklemezdim."

"Dur bakalım, Lucas Paine," dedi Nicole parmağını ona doğru sallayarak, sonra bu hareketini bir kez daha gözden geçirerek parmağını indirdi. "Pekâlâ, tamam. Benim fikrimdi hepsi. Onları zorla oraya götürdüm. Hepsi seni ve Rafe'i kurtarmak içindi. Rafe'i kurtardığımız için mutluyum ama senin için şu anda aynı şeyi hissettiğimi söyleyemeyeceğim. Eğer beni yatağa atmayacaksan odanda ne yapıyoruz, Lucas?"

Evet, kesinlikle kafatası patlayıp beyni tavana yapışacaktı, bunu engelleyebilmek için eliyle başını tutarak Nicole'e arkasını döndü ve odanın diğer ucuna kadar yürüdü.

Aralarına yeterince mesafe koyduktan sonra tekrar ona döndü.

"Pekâlâ, pekâlâ. Onları zorla götürmedin. Hatta o lanet olası planda sana yardım etmiş bile olabilirler."

"Lanet olası planımız işe yaradı, Lucas," dedi çenesini havaya dikerek. "Bize dilediğin zaman teşekkür edebilirsin. Aptallık etmeyi bırakıp kadınların aslında başlarının çaresine bakabileceklerini kabul ettiğin an bunu yapabilirsin."

Lucas dilinin ucuna kadar gelen tüm küfürleri yutabilmek için bir süre ağzını ovaladı ve bunu yapmayı başardı. Ama öfkesi hâlâ yerli yerinde duruyordu.

"Sen... sen Frayne ile bir odada kilitli kalmaya başının çaresine bakmak mı diyorsun?"

"Bu planımızda yoktu, hayır," dedi Nicole usulca, şalını çıkarmış katlamaya başlamıştı, küçücük bir kare olana kadar katlamayı sürdürdü. "Aslında Phineas çalışma odasında annemin mektuplarını ararken adamı oyalamayı planlamıştık sadece."

"Oyalamak mı? Bunun için üçünüzün de gitmesi mi gerekiyordu?"

Başıyla onayladı, gözlerini masumane bir tavırla açmıştı ama Lucas onun derin sularda yüzdüğünü ve batmak üzere olduğunu biliyordu. "Lydia onunla tartışacaktı, Charlotte Rafe'in asılmasından korkarak doğmamış çocuğu için ağlayacaktı ve ben de... ben de orada duracaktım."

"Bu elbiseyle mi?" dedi Lucas onu birkaç gün önce neredeyse çıldırtmanın eşiğine getirmiş olan pembe elbisede gözlerini gezdirerek. Nicole'ün omuzlarından aşağı kaydırarak onu... Hayır, şu anda bunu düşünmemeliydi. Kızmak istiyordu, kızgın olmalıydı. "Sadece orada durdun mu?"

"Ben... ben adamla flört etmiş olabilirim. Azıcık." Elini kaldırmış başparmağı ile işaret parmağını birbirine yaklaştırarak azıcık sözcüğünü vurgulamaya çalışıyordu. "Phineas ondan istediğimiz şeyi yapabilmek için bizden on beş dakika istemişti. Lydia zaman kazanabilmek için hepimizin en iyi yaptığımız şeyi yapmamız gerektiğini söylemişti, ben de... Bana öyle bakmayı kes lütfen!"

Lucas öfkesinin nasıl uçup gittiğini bilmiyordu ama bir anda kızgın olmadığını fark etti. Bazı geceler Nicole'ün kilitli kapının diğer tarafında Frayne'le birlikte olduğunu görerek ter içinde uyanacağını biliyordu ama artık kızgın değildi.

Elini kaldırıp boyun bağını çözdü. "Evet, sevgilim, flört etmekte başarılısın. Hatta neredeyse çok başarılı olduğun bile söylenebilir."

"Neredeyse mi?" diye sorarken Nicole'ün dudaklarında bir gülümseme belirmişti. "Neredeyse denilemeyecek kadar iyiyim."

Lucas boyun bağını çekip elinde bir top haline getirdikten sonra yatağa doğru fırlattı ve ceketini çıkarmaya başladı.

"Olabilir ama elbise de buna sebep olabilir. Gerçi ben üzerinde o olmadan da senden hoşlanıyorum galiba."

"Öyle mi?"

Nicole bakışlarını Lucas'tan ayırmadan ellerini arkasına götürdü ve kapalı düğmeleri açmaya başladı. Bu hareketi göğüslerinin sımsıkı korsajından iyice fırlamasına sebep olmuştu.

Lucas ceketini yere fırlattı ve kendi isyankâr yelek düğmeleriyle savaşmaya başladı.

"Notumu aldın mı?"

Nicole içini çekerek ellerini yeniden öne getirdi; elbise aşağı kayarak belden yukarısını çırılçıplak bıraktı. "Aldım evet. Lydia çok sevimli olduğunu düşündü."

"Yazdığım nota kardeşinin ne tepki verdiğini gerçekten hiç merak etmiyorum."

Nicole saçındaki pembe saten kurdeleye uzanarak çekti ve parmaklarıyla omuzlarına dökülen saçlarını dağıttı. Elbisenin içinden bir adım atarak çıkıp iç eteğinin bağlarını çözmeye başladı. "Özellikle iki bölümünü çok sevdim."

Lucas ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu ama ona bu zevki tattırmak için ne olduğunu sordu.

"Şey..." Nicole'ün iç eteği yere düştü. Lucas'ın, külotunun ince kumaşının altından gördüğü kıvrıkcık tüyler konuşmanın neresinde olduklarını unutmamasına sebep oluyordu neredeyse. "Özellikle kendine aptal dediğin kısmı çok sevdim. Tabii bir de ayaklarımın dibinde diz çökme faslı vardı. Bu kısmı da oldukça eğlenceliydi. Pantolonunu çıkarmayacak mısın?"

Çok yakınına gelmişti, dokunacak kadar yakındı ama dokunmuyordu. Ona dokunmamanın bedeninde yarattığı gerginlik çok hoşuna gidiyordu, zaten arzuyla alev alev yanıyordu. "Yapamam. Onları çizmelerin üzerinden geçiremem ve çizme çekeceği de yok. Üzgünüm."

Nicole gözlerini devirerek içini çekti. "Pekâlâ, onları çıkarmana yardım edeceğim."

Lucas bir adım daha yaklaştı. Nicole yatağa doğru kışkırtıcı adımlarla gerilerken belini tuttu. "Hayır, yapma. Bunun için yeterli vaktimiz olduğunu hiç sanmıyorum, sence var mı?"

Nicole dudaklarını ıslattı. "O zaman, sanırım... sanırım başka yöntemler bulmamız gerekecek. Herhangi bir önerin var mı?"

"Var, evet. Ama önce benim için göğüslerine dokun, Nicole. Sana bakınca göğüs uçlarının nasıl sertleştiğini görmek istiyorum."

Hemen karşılık alamayınca Nicole için çok erken olduğunu ve onu korkuttuğunu düşündü. Ama hemen ardından Nicole'ü, onun o harika, insanı çileden çıkaran, özgür ve tutkulu Nicole'ünü hiçbir şeyin korkutamayacağını fark etti.

"Ulu Tanrım," diyerek inledi, Nicole'ün göğüslerini avuçlayıp başparmaklarıyla uçlarına kendisinin yaptığı hareketleri yapmaya başladığını görünce. "Evet, işte bu. Kendini okşa, tıpkı benim okşadığım gibi. Sakın durma," dedi onu yatağa yatırmadan önce külotunun bağlarını çözüp üzerinden çıkararak.

Nicole onun ne istediğini çok iyi anlamış gibi görünüyordu. Lucas bacaklarını aralayarak onu hafifçe karnından geriye doğru ittiğinde saten çarşafların üzerine devrildi ve saçları her yana dağıldı.

Lucas'ın mahrem dokunuşları altında bir çiçek gibi açıldı, parmaklarının hareketiyle ona doğru yükseldi, göğüslerini aynı tempoyla okşamaya başladı.

Lucas düğmelerini açıp ona doğru bir adım daha atarken aralarında kıvılcımlar çaktı ve Lucas o nemli sıcak merkeze yerleşti.

Ellerini Nicole'ün beline koyarak onu kendine doğru çekti, onun da kendini sardığını hissetti, onunla birleşti. Ait olduğu yerdeydi. Kadını da oraya aitti.

Hayat, huzur, mutluluk, savaştan sonra hayatta kalmış olmanın verdiği sevinç... Sadece hayatta kalmamıştı, kazanmıştı da; bunların nasıl duygular olduğunu hatırladı. Ama bu çok daha fazlasıydı. Bu kadın sevdiği kadındı ve Nicole de her şeyini feda edip onun için riske atılabildi.

Nicole'ü yakalamak için yanında koşmak zorunda kalmasının yanı sıra onun her zaman yanında dimdik duracak olan kadın olduğunu da biliyordu. Bunlar son derece sevimli, dünyevi, hassas ve tutkulu şeylerdi. Birlikte gülecek, birlikte savaşıacak, birlikte ağlayacak ve birlikte her şeyin tadını çıkaracaklardı.

Birlikte.

Ve şu an olduğu gibi bu muhteşem dakikaları yaşayarak cennete uzanacaklardı... ve ötesine.

Nicole yavaşça uyandı, yarı uyur halde olmasına rağmen dudaklarında bir gülümseme vardı, sonra uykusundan yeni uyanmış bir kedi gibi gerindi.

"Aah," diye soluklandı kaslarının ona isyanını hissedince, bacaklarının arasında pek de can sıkıcı olmayan bir ağırlık vardı.

"Bir sorun mu var?"

Gece boyunca ona yastık hizmeti görmüş olan adama iyice sokuldu, saatler boyunca sevişerek kendini bir hazdan diğerine sürükleyen adama bakarak bunları hayal dahi edemeyecek olan kadınlar için üzüldü.

"Hayır, hiçbir şey yok," dedi. "Ama bir daha çizmelerini çıkarmaya gönüllü olursam bana bunu yapmamamı söyle."

"Topuğum kurtulduğu anda çekmeyi bırakman gerekiyordu. Yere düştüğünde yüzündeki ifadeyi görmen gerekirdi, sevgilim."

Elinde çizme tekiyle nasıl geriye uçup yere düştüğünü -ve nefes almaya çalışırken Lucas'ın kahkahalarla gülüşünü- hatırlayınca karnına küçük bir yumruk attı.

"Nicole?"

"Hımm?" diye mırıldandı elini onun çıplak karnında tutmaya devam ederek, bırakmalı mıydı yoksa keşfe devam mı etmeliydi, karar vermeye çalışıyordu. Kuzeye mi? Güneye mi? İki tarafta da çok ilgi çekici olasılıklar gizliydi.

"Seni seviyorum."

Nicole'ün eli durdu, başını kaldırıp Lucas'ın yüzüne baktı. "Ben de öyle olmasını umuyordum ama sen yine de tekrar söyle."

Lucas'ın gülümsemesi yüreğinin yerinden oynamasına sebep oldu. "Seni sonuna kadar ve deliler gibi seviyorum."

"Bunu notunda yazmıştın. Notu neden gönderdin?"

Kendini yastıkların üzerine doğru kaldırırken Nicole'ü kollarının arasında tutmaya devam etti. "Rafe seni sevdiğimi ona söylediğimi ama bunu sana söylememin daha akıllıca olacağını söyledi. Kırık Teker'e gitmeden önce yanına gelecek vaktim kalmamıştı ama sana söylemek zorundaydım."

"Sen ve ağabeyim çok ilginç konularda sohbet ediyorsunuz. Diz çökme sözü vermeni de o mu önerdi?"

"Hayır, o benim fikrimdi," dedi siyah buklelerinden birini parmağına sararak. "Bunu rahatlıkla reddedebilirsin."

"Bunu düşüneceğim. Ama o notu yakmayacağım, bunu da bil. Çocuklarımızın notu okurken çok eğleneceğini düşünüyorum. Özellikle de kızlarımızın."

"Kızlarımız," dedi Lucas, sanki Nicole çok tehlikeli bir şey söylemiş gibi. "Onları çok yakından izlememiz gerekecek. Benim sana yaptıklarımı yapmaya cüret eden ilk adamı gözümü kırpmadan öldürürüm."

Sonra yatakta kıpırdandı. "Dur bir dakika. Kızlarımız dedin."

Nicole parmaklarını kuzeye doru ilerletmeye başlamıştı. "Evet, dedim. Sen de dedin."

"Ama beni sevdiğini ya da benimle evleneceğini hâlâ duymadım."

"Birbirimize çok benziyoruz, Lucas. Sana bunları söylemedim ama Lydia'ya söyledim. Bu sayılır mı?"

"Sonra da bana mektup mu yazacaksın? Böyle mi olacak? Eğer öyleyse lütfen, Lucas ben bir aptalım, diye başlamayı unutma."

Nicole parmağını onun göğsünün ucuna dokundurduğu ve karşılık olarak sertleştiklerini hissettiği anda bir kahkaha attı. Lucas kendisine bunu yapabiliyorsa o da yapabilmeliydi. Bu akıllara durgunluk verecek kadar hoş bir şeydi.

"Seni seviyorum, Lucas. Seni sevmesem burada olmazdım. Hayatım boyunca nereye ait olduğumu aradım... ve şimdi biliyorum. Sana aidim. Evet, seninle evleneceğim. Ama seninle evlenmekten daha da önemlisi, seni hayatımın sonuna kadar seveceğim."

Onu kollarının arasında sıkarak saçlarını öpmek üzere eğildi. "Teşekkür ederim, Nicole."

Nicole başını kaldırıp ona baktı. "Niye?"

"Bunun, senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Senin için ne kadar zorluk çıkardığımı da. Seni hiç bırakmayacağım. Seni hep seveceğim."

Nicole gözlerine dolan yaşları geri gönderdi. "Seni delirtsem bile mi?"

"O zaman bile. Ve şimdi üzülerek söylüyorum ki giyinip Grosvenor Meydanı'na doğru yola çıkmamız gerekiyor. Ailen bizi bekliyor."

"Henüz olmaz," dedi Nicole başını eğip dilini Lucas'ın sertleşmiş olan göğüs ucuna doğru uzatırken.

Dudaklarını üzerine bastırmadan önce bir süre onunla oynadı. Onun ne kadar tahrik olduğunu anlayınca kuzey bu kadar keyifliyse güneyin de ilgisine son derece muhtaç olduğuna karar verdi.

Elini yavaşça Lucas'ın kasıklarından aşağı kaydırды.

"Pekâlâ," dedi Lucas kalçasını kıpırdatarak. "Belki de henüz gitmememiz gerekiyor... "

SON BÖLÜM

Rafe ve Lucas'ın insanları Kırık Teker'den Belgrave Meydanı'na yürütmelerinin üstünden dört, Lord Frayne'in beklenmedik bir şekilde şehirden Lincolnshire'daki evine gitmek üzere ayrılışının üstünden üç gün geçtikten sonra Lucas Rafe'in çalışma odasında oturmuş, Helen Daughtry'nin adama yazmış olduğu mektupları okuyordu.

"Zavallı annem," dedi Rafe mektupları ateşe atarken, onları şömine demiriyle karıştırıp iyice küle dönüşmelerini sağladı. "Hayatında hiçbir işi düzgün yapamadı. Frayne'in bütün kartları elinde tuttuğunu sanmasına hiç şaşmamalı. Onun gerçekler üzerine yapmış olduğu yorumları okuyunca ben bile suçlu olduğumu sandım."

"Masanda daha başka neler var? Adalet Arayan Vatandaşlar'a ait birkaç ilan daha mı?"

"Onlar da var," dedi Rafe dönüp masasına oturarak. "Bir de ilginç bulacağını düşündüğüm birkaç yazı. Frayne, Parlamento'da yapacağı konuşmayı bile hazırlamış. Adalet Arayan Vatandaşlar'ın eşkiya olduklarını iddia ederek yasaların bu ayaklanma sonrasında kesinlikle katılaştırılması gerektiğini söylüyor."

Lucas oturduğu yerde öne doğru eğilerek elini uzattı. "Bakayım."

Kâğıtları eline aldığı anda gülümsemesi dondu, sırtından aşağı soğuk terler boşandı. Buna sebep olan okudukları değil, o kelimeleri yazmış olan kişiydi.

"Lucas? Bir terslik mi var?"

"Öyle de diyebilirsin. Bu el yazısını tanıyorum. Çok şahsına münhasır."

Masanın arkasında oturan arkadaşına baktı, kafası son hızla çalışıyor, anlamak için uğraşıyordu.

"Bir yıl önce bir mektup aldığımı söylemiştim. Babam hakkında."

Rafe onayladı. "Sana babanın masum olduğunu bildiriyordu, bir başkası kendi kariyeri uğruna onu suçlamıştı."

"Evet. Babamın Avrupa'daki başarılarından sonra adı başbakan olacak kişi olarak dilden dile dolaşıyordu. Pitt de babamın ölümünden bir süre sonra başbakanlık görevini Addington'a bırakarak çekildi."

"Ve bana mektubu yazanın Frayne olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet, kesinlikle bunu söylüyorum," dedi Lucas ayağa kalkarak. Ayakta daha iyi düşünüyordu. "Ama neden?"

"Frayne gibi hırslı bir adam söz konusu olduğunda bunu kimse bilemez. Bir gün ihtiyacı olur diye her yana yem atıp duran bir adam o. Sana babana ihanet eden adamın adını söyleyeceğine söz vererek katliamına seni ortak etmeye çalıştığı gibi."

"Önceleri Frayne'in birilerinin öldürülmesini istediğini ve beni de buna alet etmek istediğini düşünmüştüm." Kâğıtları masanın üzerine bırakarak arkadaşına baktı. "Şimdi ise... şimdi ise onun Pitt'in yerine geçeceğini umarak babama ihanet eden kişi olduğunu düşünüyorum ya da babam ve ona ihanet eden kişi hakkında hiçbir şey bilmediğini."

"Bunu muhtemelen hiçbir zaman öğrenemeyeceksin. Frayne evinde olanlardan sonra Parlamento'daki tüm kredisini yitirdi, politik hayatı sona erdi ama ailene yaptıklarından dolayı ceza almayacak. Bununla yaşayabilecek misin dostum?"

Lucas pencere kenarına yürüyerek Grosvenor Meydanı'ndaki evin arkasında bulunan küçük bahçeye baktı.

Nicole ile Lydia beyaz bankın üzerinde yarı gölge yarı güneşte oturuyorlardı.

Lydia şapkasını takarak yüzünü güneşten korumuş, burnunu kitabına gömmüştü.

Yanında oturan Nicole ise şapkasını kucağına koymuş, tüm yüzü güneşi alsın diye başını iyice arkaya atmıştı, muhtemelen o dokunulması, hoş teninde yeni çiller ortaya çıkacaktı. Ayakkabılarını da çıkarmış ve çıplak ayaklarını çimlerin arasına sokmuştu.

Lucas yüreğinin sevgiyle dolduğunu hissetti. Ona tapıyordu. Annesi de ona bayılacaktı. Yetiştirecekleri çocuklar da ona bayılacaktı ve annesinin kederi belki de son bulacaktı.

Geçmiş geçmişti, değiştirilemez ve reddedilemezdi. Ama gelecek parlaktı.

"Evet, Rafe," dedi söyleyeceği her kelimeye inanarak. "Bununla yaşayabilirim..."

YAZARIN NOTU

1815 yılında Tambora'da yaşanan volkanik patlama sonucunda k ller atmosfere karışarak dünyanın yarısından fazlasını geçici bir süre etkisi altına aldı. Özellikle Kuzey Amerika, İngiltere ve Avrupa'nın iklimi durumdan çok etkilendi. Hava soğudu, sürekli yağmur yağdı, güneş nadiren görüldü ve 1816 yılı Yazsız Yıl olarak tarihe geçti.

Yiyecek bulma sıkıntısı ve genel yaşam şartlarının acınacak hale gelmesi sonucunda 1816 yılının sonlarına doğru isyan olarak adlandırılabilcek yürüyüşler yapılmaya başlandı. Vatandaşların  fkesi muhtemelen Liverpool ve Sidmouth tarafından tutulan ajanlar tarafından da kışkırtılıyordu. En sonunda muhalifler tarafından Parlamento ya sunulan Reform Yasası'na karşı çıkıldı ve ondan sonraki on altı yıl boyunca da böyle bir şeyden söz edilmedi.

Bu arada benim esrarengiz bulduğum bir olay daha var... Zaman zaman bazı çetelerin Londra'daki üst sınıfların evlerini bastıkları yazılmıştır. Organize bir şekilde çalışmayı başaran bu çetelerin koca bir malik neyi beş dakikadan az bir sürede duvarlarına kadar soyduktan sonra dar ve karanlık sokaklarda gözden kayboldukları söylenmiştir.

Ne kadar uzak durmaya çalışsanız da aşk sizi baştan çıkartır!

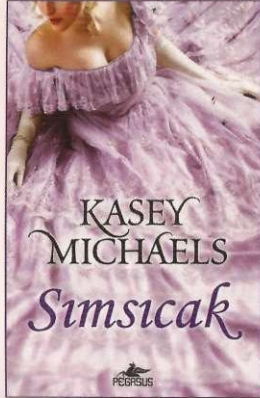
Leydi Nicole Daughtry erkeklere karşı savunmasız kalmamaya yemin etmiştir. Aşkın ızdıraba sebep olduğunu gördüğü için pek çok taliplisi olmasına rağmen ilişki yaşamak istememektedir. Fakat Basingstoke Markisi Lucas Paine'le tanışınca Marki'yi saran tehlikeli ve esrarengiz olaylar ilgisini çeker.

Lucas ise intikam hırsıyla yanıp tutuşan bir adamdır. Güzel bir şehreye kanmak aklının ucundan bile geçmemektedir. Ancak Nicole ile ilişki yaşarsa, düşmanlarını kandırabileceğini bilmektedir. İhanetin kol gezdiği bir dönemde Lucas, Nicole'ü zarar görmekten, kendi kalbini ise Nicole'den sakınabilecek midir?

“Yarattığı sempatik karakterler ve eğlenceli öykülerle tanınan Michaels, bu hareketli romana tehlike ve heyecan eklemeyi unutmamış.”

Romantic Times

TARAMA - DÜZENLEME

MATİPUF